ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938 ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24

ΕΥΡΩΠΗ

2 ΔΡΑΧΜ.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

(Ἴδε σελ. 8)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16/8/85
ΑΡΙΘ. 36147

ΕΝΩ ΚΥΛΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὸ Πρακτορεῖον Στέφανι μεταδίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Πρίγκηψ Παῦλος καὶ ἡ Ὑψηλὴ σύζυγός του Α. Β. Υ. Πριγκήπισσα Φρειδερίκη—Λουΐζα ἀνεχώρησαν διὰ Φλωρεντίαν.

◆◆◆

Αἱ ρουμανικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουν τὴν πληροφορίαν ὅτι πρωτοβουλίᾳ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας, θὰ συνέλθῃ εἰς Βουκουρέστιον Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων.

◆◆◆

Ὑπὸ κατοίκων τοῦ χωρίου Ψαχνῶν ἀνευρέθη παρὰ τὴν θέσιν Ἁγία Τριὰς ἀκέφαλον ἄγαλμα γυναικός, ὕψους 1.70 μ., ἀρίστης τέχνης.

◆◆◆

Πρωτοβουλίᾳ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Πειραιῶς θὰ ὀργανωθοῦν εἰς τὴν γείτονα μεγάλαι ἑορταὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν Ἀπόκρεω.

◆◆◆

Τηλεγραφοῦν ἐκ Γρεβενῶν ὅτι ἀπετεφρώθη ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ χωρίου Ἀμυγδαλῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε κτισθῆ πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν καὶ εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς ἀρχαιολογικός. Ἡ πυρκαϊὰ προῆλθεν ἐξ ἀμελίας.

◆◆◆

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγρινίου Ἱεροθέου συνεστήθη ἐπιτροπὴ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ τεκτονισμοῦ, περὶ τὸν ὁποῖον δημιουργεῖται τελευταίως ἐκεῖ ζωηρὰ κίνησις.

◆◆◆

Κατὰ τὴν γενομένην εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως Δήμων καὶ Κοινοτήτων κλήρωσιν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς περιφερείας, ἡ ὁποία θὰ προσφέρῃ τὴν σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τὸ 1938, ηὐνοήθη διὰ τῆς κληρωτίδος ὁ νομὸς Κυκλάδων. Οὗτος θὰ κληθῇ νὰ προσφέρῃ τὴν σημαίαν ἥτις θὰ κυματίζῃ ἐφέτος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

◆◆◆

Ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ μελέτη, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ὁ Ὀργανισμὸς Λιμένος Πειραιῶς σχετικῶς μὲ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μεγαλυτέρου ἑλληνικοῦ λιμένος. Τὸ 1828, λέγει, οἱ κάτοικοι τοῦ Πειραιῶς ἦσαν 12 ὅλοι-ὅλοι. Τὸ 1834 ἔγιναν 600, τὸ 1839 3 χιλιάδες, τὸ 1861 6.452, τὸ 1870 10.936, τὸ 1879 21.718, τὸ 1889 34.327, τὸ 1896 50.200, τὸ 1907 73.579, τὸ 1912 80.000, τὸ 1920 131.170 καὶ τὸ 1928 251.659. Σήμερον ὁ πληθυσμὸς τοῦ Πειραιῶς κυμαίνεται περὶ τὰς 350 χιλιάδας κατοίκων.

◆◆◆

Εἰς τὸ χωρίον Γουριὰ εὑρέθη ἐντὸς λάκκου, μέρος μόνον σώματος βρέφους κατασπαραχθέντος ὑπὸ ὀρνέων.

Μετὰ ἐρεύνας τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς ἀνεκαλύφθη ὅτι μήτηρ τοῦ τέκνου ἦτο ἡ Παρασκευὴ Πάστρα, ἐτῶν 23. Αὐτὴ καὶ ὁ ἐραστής της Σωτήριος Βουτσινᾶς συνελήφθησαν.

◆◆◆

Εἰς τὰ Γρεβενὰ ἡ Δέσπω Καραντάνου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους της μὲ τὸν Σ. Μπαττᾶν, ἀπήγαγε τὸν κουμπάρον μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέετο ἐρωτικῶς καὶ ἐξηφανίσθη.

◆◆◆

Εἰς τὸ Στάδιον ἔλαβε χώραν ἑλληνοτουρκικὸς ἀγὼν μπάσκετ μπὼλ μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Ροβερτείου Σχολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ ἀγὼν παρουσίασε ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον, ἔληξε δὲ μὲ τὴν νίκην τῆς ὁμάδος τοῦ Πανεπιστημίου μὲ 27—25 (16—11).

◆◆◆

Εἰς τὸ Ἀγρίνιον ὁ Δημήτριος Καλαμίδας, ἐτῶν 24, ὀπωροπώλης, συνέλαβε τὴν μόλις ἀπὸ πενθημέρου σύζυγόν του Κούλαν παραβιάζουσαν τὴν συζυγικὴν πίστιν μετὰ τοῦ 45ετοῦς Δημ. Κοντοπάνου. Μετὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψίν της ἡ ἄπιστος Κούλα ἔλαβε τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της, ὁ δὲ Καλαμίδας ἠγόρασε γραμμόφωνον καὶ διεσκέδασε μέχρι πρωΐας μετὰ τῶν φίλων του.

◆◆◆

Εἰς τὴν Κύμην συνεχίζεται ἡ ἁλιεία μεγάλων ποσοτήτων παλαμίδων. Ἐντὸς ἑπταημέρου ἡλιεύθησαν παλαμίδαι συνολικοῦ βάρους 100 χιλιάδων ὀκάδων.

◆◆◆

Ἀφορμὴν εἰς φαιδρὰ σχόλια ἔδωσαν εἰς τὴν Κόρινθον αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειαι τοῦ 40ετοῦς Παναγιώτου Ι. Σοφοῦ, ὅστις ἔγγαμος ὢν καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων καὶ ἔχων συνδεθῆ ἐρωτικῶς μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς του Κατίνας Σκλήρη, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ συμφωνήσας μετ' αὐτῆς πρὸς τοῦτο. Ἡ ἔγκαιρος ὅμως ἐπέμβασις τῆς ἀστυνομίας, ἐματαίωσε τὰς προθέσεις των.

◆◆◆

Περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἀπριλίου, καθὼς βεβαιοῖ ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας, θὰ ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν 15 κιλοβὰτ μεσαίων κυμάτων, ὅστις ἀνεγείρεται εἰς τὰ Λιόσια.

◆◆◆

Ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας συνελήφθησαν ἀρκετοὶ σταυλῖται κατηγορούμενοι ὅτι ἔδιδον εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Ἱπποδρόμου Φαλήρου διάφορα διεγερτικὰ φάρμακα.

◆◆◆

Εἰς τὰς Πάτρας παρουσιάσθη ἡ σπανία περίπτωσις ἑνὸς νέου ὅστις, εἰσαχθεὶς εἰς κλινικὴν δι' ἐγχείρησιν κήλης, εὑρέθη νὰ εἶνε... γυναῖκα!

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΑ

Τὸ στομάχι εἶνε σὰν τὴν καρδιά. Εἶνε ὁ χλευαστὴς τοῦ παροιμιαστοῦ, ἡ ἐκ πείρας σοφία τοῦ ὁποίου μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τοῦ ἀπευθύνωμε συμβουλές, γιατὶ δὲν τὶς βρίσκει καὶ τόσο τιμητικὲς γιὰ τὸν συμβουλεύοντα. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο ; Κάθε δογματικὴ συμβουλὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἕρκος ὀδόντων, ποὺ πρέπει τὰ ταχύτερο ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ τεχνητούς. Ὅταν ἀκούσετε νὰ φωνάζουν πίσω σας «αὐτὸ πρέπει νὰ κάμετε» καὶ γυρίσετε νὰ ἰδῆτε, ποιὸς εἶν' αὐτὸς, ποὺ σᾶς συμβουλεύει, θ' ἀναγνωρίσετε τὴν Ἀνοησίαν ἢ τὴν Δοκησισοφίαν. Γι' αὐτὸ ὁ πρόγονος τῆς ἀφορήτως δολλαριούχου οἰκογενείας τῶν Ρότσιλδ δὲν φοβήθηκε τίποτε ἄλλο στὴ ζωή του ἀπὸ τὶς συμβουλὲς : «Ἂν ἄκουγα, ἔλεγε, ὅλες τὶς συμβουλὲς, θὰ ἤμουνα πρὸ πολλοῦ κατεστραμμένος».

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ δολλαρίων. Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρώτερον. Γιὰ τὸ στομάχι σας, τὸ ὁποῖον τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν κατατρύχεται ἀπὸ καταιγισμὸν συμβουλῶν. Ἐφημερίδες, βιβλία, ὁμιληταὶ τῆς 7 ½ μ. μ., ἄρθρα, ἐπιφυλλίδες, ὁ ἔντυπος καὶ ἡ ζῶσα φωνὴ τὸ συμβουλεύουν τί πρέπει νὰ καταναλίσκῃ: Πρέπει νὰ τρῶτε ἀμυλοῦχα, θειοῦχα, βιταμίνες Α, βιταμίνες Β', βιταμίνες Γ', Καὶ δόστου συνταγὲς, ἐν εἴδει λίστας ἑστιατορίου, ἀσύλου ὀργανικῶς ἀναπήρων.

Ἀποτεινόμενος πρὸς ἐκείνους, ποὺ ἔχουν στομάχι, καὶ ἐλπίζω ὅτι οὐδεὶς στερεῖται. .... τοιούτου, ἐφιστῶ τὴν προσοχήν των ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων, ποὺ ἐκδίδει ἐν καιρῷ τὸ πρῶτον Μέγα καὶ Σοφὸν Συμβούλιον Ἐπιλογῆς ποὺ ἑδρεύει στὸ στομάχι μας. Λέγω τὸ «Πρῶτον», γιατὶ ὑπάρχει καὶ Δεύτερον, ποὺ ἑδρεύει στὴν καρδιά. Τί θαυμάσιος Ὀργανισμός !

Οὔτε ἐπιτροπές, οὔτε παρεπιτροπές, οὔτε παρελκύσεις, οὔτε ρουσφετάκια. Ἀποφασίζουν στὸ δευτερόλεπτο καὶ κάθε ἀπόφασί τους ὑπῆρξε πάντοτε ὀρθὴ καὶ ἀσφαλής. Καμμιὰ σοφία δὲν εἶνε σὲ θέσι ν' ἀμφισβητήσῃ οὔτε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πρώτου Συμβουλίου, ποὺ ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται μὲ μιὰ λέξι ὄρεξις οὔτε τοῦ Δευτέρου, ποὺ λέγεται ἔρως.

Ἐὰν αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἰδοποιηθῆτε ἀπὸ τοὺς ἀγρυπνοῦντας εἰς τὴν γευστικὴν κρύπτην ἐξαγγέλους, ὅτι πρέπει νὰ φᾶτε κάτι, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ προϊόντος τῆς πλανοδίου Ἀθηναϊκῆς Ζαχαροπλαστικῆς, φᾶτε το ἀδιστάκτως. Αὐτὸ περιέχει ὅλα τὰ συστατικὰ τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην ὁ ὀργανισμός σας. Καὶ ἄν, περνῶντας ἀπὸ τοῦ Ζαφείρη, οἱ ἐξάγγελοι σᾶς γαργαλίσουν τὴν ὄσφρησιν, μπᾶτε μέσα καὶ νεύσατέ του νὰ σᾶς γεμίσῃ ἕνα ἑκατοσταράκι σῶσμα. Εἶνε καλλίτερο ἀπὸ ὅλα τὰ μεταλλικὰ νερὰ τοῦ κόσμου. Ἡ Φύσις ξέρει πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς διαιτολόγους. Τὸ ἴδιο κάμετε καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι, ἐπίσης ὑπέροχοι, ἐξάγγελοι σᾶς φλογίσουν τὰ μάτια καὶ σᾶς κάμουν νὰ ξεροκαταπίνετε πρὸ τοῦ νεαροῦ καὶ καλοσκαρωμένου θήλεως. Ὑπερπηδήσατε ὅλα τὰ ἐμπόδια, κλωτσοπατήσατε τὶς συμβουλὲς τῶν γηραιῶν συγγενῶν, φίλων καὶ λοιπῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ ἑτοιμάσετέ του τὴν πρέπουσαν θερμὴν θέσιν εἰς τὸν οἶκον σας.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Δαβὶδ μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, καμμιὰ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπιλογῆς, ποὺ ἑδρεύει στὴν καρδιά, δὲν βγῆκε σὲ κακό. Ὅλοι οἱ ἀποδοθέντες καρποί, μπορεῖ νὰ μὴν ἦσαν σὰν τὸν Σολομῶντα ἦσαν ὅμως ἀσφαλῶς ἀνώτεροι τῶν καρπῶν τοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τῶν συμβουλῶν.

Τὸ στομάχι εἶνε σὰν τὴν καρδιά. Δὲν ἀκούει ἀπὸ συμβουλές. Ἀλλ' ἐὰν τέλος πάντων, ὑπάρχουν μερικοί, ποὺ ἐπιμένουν ν' ἀσκοῦν τὸ μεγαλεπήβολον ἐπάγγελμα τοῦ συμβουλάτορος, ἂς συμβουλεύσουν τὸν ἄνθρωπον, πῶς θὰ ἔχῃ νὰ τρώῃ καὶ ἂς ἀφήσουν στὴν πραγματικὴν αὐτοῦ προστάτριαν τὴν Φύσιν, τὸ τί πρέπει νὰ τρώῃ.

ΣΤΑΜΟΣ ΜΠΡΑΝΑΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

Εἶνε ἡ συγκλονιστικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀθηναίου ἰατροῦ Μιμίκου μὲ τὴν παιδαγωγὸ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου Ἀγγλίδα Μαίρη.

«Στῆς Ἀκρόπολης τὰ μέρη
ἐσκοτώθηκεν ἡ Μαίρη...»

Εἶνε ἡ ἐπωδὸς ποὺ χρόνια τραγουδοῦσε ὅλη ἡ Ἑλλάδα.

ΕΝΑΣ ΑΓΝΟΣ ΕΡΩΣ — ΜΙΑ ΔΙΠΛΗ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΣΩΦΕΡ

Ὁ μάναντζερ στὸν μποξέρ. — Δὲν σοῦπα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃς παλαιστής; Ἰδοὺ τώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιμονῆς σου, νὰ μὴ μ' ἀκούσῃς.

Ὁ μποξέρ. — Ἴσα - ἴσα γιὰ νὰ σ' ἀκούσω τὴν ἔπαθα. Ἐσὺ ἐπέμενες νὰ πάρω δίπλωμα σωφέρ...

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

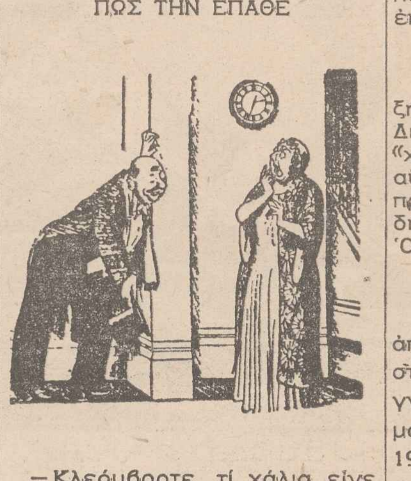

—Κλεόμβροτε, τί χάλια εἶνε αὐτά; Δὲν σοῦπα νὰ μὴν τρῶς τὰ βράδυα;

—Μὰ γι' αὐτὸ τὴν ἔπαθα. Ἤπια μόνο χωρὶς νὰ φάω καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου...

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» δημοσιεύει τὴν ἀξιοσημείωτον εἴδησιν ἐκ Τόκιο, ὅτι ὁ Μικάδος μετέσχε τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Πρωτοχρονιᾶς μεταξὺ 36.000 συναγωνιστῶν. Ὁ Ἰάπων αὐτοκράτωρ ὑπέβαλε πρὸς κρίσιν ὕμνον πρὸς τὴν εἰρήνην.

◆◆◆

Εἰς τὸ Βερολῖνον ἐξετελέσθησαν διὰ πελέκεως οἱ Γεράρδος Ντὺλ καὶ Φέλιξ Μπόμπεκ καταδικασθέντες εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ Λαϊκοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Ἐπίσης ἐξετελέσθη ὁ Ἄρθουρος Πέσκ, ὅστις εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐπὶ κατασκοπείᾳ.

◆◆◆

Ἡ διεθνὴς γέφυρα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ὑπεράνω τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα, κατέρρευσεν. Ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν κατάρρευσιν ἐδέησε νὰ ἐγκαταλειφθῇ τὸ ἠλεκτρικὸν ἐργοστάσιον τοῦ Ὀντάριο. Αὐτόπται μάρτυρες ἀναφέρουν ὅτι ὁ θόρυβος ὁ προκληθεὶς ἐκ τῆς καταρρεύσεως τῆς γεφύρας ἐκάλυψεν ἐπί τινας στιγμὰς τὸν θόρυβον τοῦ ποταμοῦ.

◆◆◆

Πρὸ ἡμερῶν ἐξετέθη εἰς τὸ Παρίσι πρὸς πώλησιν εἰς Ἀμιένην αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ' πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Γουλιέλμον διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ναπολέων ἀνήγγειλεν ὅτι παρέδιδε τὸ ξίφος του μετὰ τὴν ἧτταν, ἣν εἶχεν ὑποστῆ εἰς τὸ Σεδάν.

◆◆◆

Ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς ἐπικρατεῖ εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν νέαν διάπτησιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ὑπὸ τριῶν ἰταλικῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων διευθυνομένων ὑπὸ τῶν πιλότων Μπιζέο, Μοσκατέλλι καὶ Μπροῦνο Μουσσολίνι.

◆◆◆

Αἱ ἐφημερίδες πληροφοροῦνται ὅτι ἡ αὐστριακὴ Κυβέρνησις θὰ ἀναγνωρίσῃ ἐπισήμως τὸν στρατηγὸν Φράνκο καὶ θὰ διορίσῃ διπλωματικὸν ἀντιπρόσωπον ἐν Σαλαμάνκᾳ.

◆◆◆

Εἰς τὸ προάστειον Ἀλκαντάρα τῆς Λισσαβῶνος ἀνεκαλύφθησαν τυχαίως δύο ὑπόγεια σπήλαια χρονολογούμενα ἀπὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν. Εἰς τὰ τοιχώματά των παρετηρήθησαν ἴχνη ἀνθρωπίνης ἐργασίας καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι εἰς τὰ σπήλαια ταῦτα κατῴκησαν ἄνθρωποι.

◆◆◆

Τελευταίως συνῆλθεν ἐν Παρισίοις ἕνα διεθνὲς συνέδριον τῶν βιβλιοθηκαρίων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθκήκης προέβη εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἐνδιαφερόντων στατιστικῶν στοιχείων.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντύπων βιβλίων ποὺ ἐξεδόθησαν ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ἀνέρχεται εἰς 30 περίπου ἑκατομμύρια. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ θέματα τῶν ἐκδοθέντων βιβλίων, τὴν πρώτην θέσιν, εἰς τὸν πίνακα προτιμήσεως, κατέχει ὁ Μέγας Ναπολέων, διὰ τὸν ὁποῖον ἔχουν γραφῆ, πράγματι, πλέον τῶν 70.000 ἔργων, ἐνῷ ὁ Γκαῖτε ἐχρησιμευσεν ὡς θέμα εἰς 20.000 μόνον βιβλίων.

◆◆◆

Εἰς τὴν Νιγηρίαν παρατηρεῖται τελευταίως μεγάλη διάδοσις τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου. Ἡ τοπικὴ κυβέρνησις δαπανᾷ πλέον τῶν 25 χιλιάδων λιρῶν ἐτησίως διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς νόσου, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ κακοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμὸν ἀπὸ τὰς ἑστίας μολύνσεως. Ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου ἔχει ἐνσκήψει ἐπίσης εἰς τὸ Κογκὸ καὶ εἰς τὴν δυτικὴν γαλλικὴν Ἀφρικήν.

◆◆◆

Ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Καῖμπριτζ εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ πρώτου ἐν Ἀγγλίᾳ ἑστιατορίου ἀποκλειστικῆς φρουτοφαγίας καὶ χορτοφαγίας Β. Σέρν. Ὁ Σὲρν μετὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ πρώτου του ἑστιατορίου, ἵδρυσε πλεῖστα ἄλλα, γενόμενος εἷς ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους προπαγανδιστὰς τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ζωϊκῶν τροφῶν ἐκ τῆς διαίτης τοῦ ἀνθρώπου.

◆◆◆

Κατ' ἀπόφασιν τῆς ὀλλανδικῆς Κυβερνήσεως, ηὐξήθη ἡ ἐτησία ἐπιχορήγησις τοῦ Δημοσίου πρὸς τὴν Διάδοχον, πριγκήπισσαν Τζουλιάναν, εἰς 200.000 «χοῦλδεν» (14 ἑκατομμύρια δραχμῶν). Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη ἐπὶ τῇ ἀναμονῇ τῆς γεννήσεως τοῦ πρώτου τέκνου τῆς πριγκηπίσσης, ποὺ κρατεῖ εἰς ἀδημονίαν ἀπὸ ἑβδομάδων τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Εὐρώπης.

◆◆◆

Ἡ περίπτωσις ἑνὸς ραγιᾶ τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ δεκαπενταετίας δὲν ἔχει κοιμηθῆ οὔτε μίαν στιγμήν, λόγῳ κάποιας παθήσεως τοῦ ἐγκεφάλου, ἐγνώσθη ὅτι συμβαίνει καὶ ἐπὶ ἑνὸς Οὔγγρου, ὀνόματι Πάουλ Κέρι, ἡλικίας 54 ἐτῶν ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1915, κυριολεκτικῶς δὲν ἔχει κλείσει μάτι. Εἶχε τραυματισθῆ τότε ἐκ θραύσματος ὀβίδος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλει τὸ μαρτύριόν του. Διὰ νὰ περάσῃ τὰς ὥρας... τρώγει ὀκτὼ φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ διαβάζει συνεχῶς. Ἤδη γνωρίζει ἀπταίστως τέσσαρας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ ἔχει ἀποστηθίσει τὴν Βίβλον.

ΕΥΡΩΠΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
Ἱδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ | Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ | Ἀρχισυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 | ΑΘΗΝΑΙ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938 | ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛ. ΨΥΡΗ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μὲ συγκίνησιν καὶ ἐνδιαφέρον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς παρακολουθεῖ τὴν πορείαν τῆς νόσου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου.Καὶ ὅλοι—πρῶτοι δ'ἡμεῖς—εὔχονται ὁλοψύχως ὑπὲρ τῆς ταχείας θεραπείας του.

ΤΑ ΑΚΑΘΑΡΤΑ

Ἡ ἀστυνομική μας ὑπηρεσία, κατ' ἐπανάληψιν, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων της, ἔδωκεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ὀνόματα καταστηματαρχῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τηροῦν τὴν καθαριότητα ποὺ ἐπιβάλλει ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ὑγείαν τῆς πελατείας των. Ἐν τούτοις τὸ κοινὸν, τὸ τόσον ἀπατώμενον καὶ περιφρονούμενον, δὲν τιμωρεῖ ἀναλόγως τοὺς περιφρονητάς του καταστηματάρχας. Συνεπῶς, ἀφοῦ θέλει νὰ πιάνεται κορόϊδο, δὲν βλέπουμε γιὰ ποιὸ λόγο θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν τὰ ἀκάθαρτα καταστήματα.

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἡ πληροφορία ὅτι ὁ προσωρινὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς ἀρχίζει λειτουργῶν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου, ἠκούσθη μὲ ἐξαιρετικὴν ὅλως χαρὰν ἀπὸ ὅλους γενικῶς τοὺς Ἕλληνας. Ἐπίσης μὲ ἴσην ἱκανοποίησιν ἐγένετο δεκτὴ ἡ δήλωσις ὅτι σύντονοι καταβάλλονται προσπάθειαι διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ τοῦ ὁριστικοῦ τοιούτου.

Ἡ ἔλλειψις ραδιοφωνικοῦ κέντρου εἰς τὴν χώραν μας, καθ' ἣν στιγμὴν λειτουργοῦν τοιοῦτοι εἰς ὅλα τὰ Βαλκανικὰ κράτη, ἦτο εἰς βάρος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προοδευτικότητος τῆς Χώρας μας.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἡ σύστασις τῆς «Εὐρώπης», ὅπως τὸ μέτρον τῆς διοργανώσεως ἑορτῶν κατὰ τὰς Ἀπόκρεω ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, εὗρεν ἠχὼ παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις.

Καὶ ὅπως ἀνηγγέλθη ἤδη, εἰς πλείστας ὅσας πόλεις καταρτίζονται ἐπιτροπαὶ διὰ τὴν διοργάνωσιν τοιούτων. Δικαίως δέ. Διότι ἡ διοργάνωσις ἑορτῶν, ὅπως καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος μας ἐγράψαμεν, δὲν ἔχει μόνον τὸ προσὸν τῆς τέρψεως τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Δημιουργοῦν καὶ ἐργασίαν, ἐξ ἧς προέρχονται τὰ μέσα πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς τέρψεως καὶ τῆς χαρᾶς.

ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΣΚΛΗΡΑ

Οἱ συλληφθέντες διὰ τὴν χορήγησιν διεγερτικῶν εἰς διαφόρους ἵππους τοῦ Ἱπποδρόμου, πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικά. Διότι παίζοντες ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἐλήστευον κυριολεκτικῶς τοὺς λοιποὺς παίκτας ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἂν καὶ καθ' ἡμᾶς θὰ ἔπρεπε νὰ τιμωροῦνται μὲ τὴν ἰδίαν αὐστηρότητα πάντες οἱ ὁπωσδήποτε παίζοντες ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὰς τάξεις τῶν βιοπαλαιστῶν. Διότι τὸ μόνον κέρδος τοῦ ἀνοήτου καὶ ἀκατανικήτου αὐτοῦ πάθους των εἶνε νὰ ἀφίνουν τὰς οἰκογενείας των νηστικὰς διὰ νὰ παίξουν εἰς τὸν Ἱππόδρομον ἀπ' ὅπου, κατὰ κανόνα, γυρίζουν... μαδημένοι, ἀλλὰ καὶ ἀμετανόητοι.

ΜΕΤΡΑ ΥΓΕΙΑΣ

Ἡ ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ. ἵδρυσις ἐν Καβάλλᾳ Λαϊκῆς Πολυκλινικῆς, ἀντιφυματικοῦ καὶ ἄλλων ἰατρείων, εἶνε ἕνα ἀκόμη ἀπὸ τὰ θαυμάσια μέτρα ποὺ λαμβάνει τὸ ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων τάξεων. Δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἀπευθύνωμεν τὰ συγχαρητήριά μας.

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ ΜΑΣ

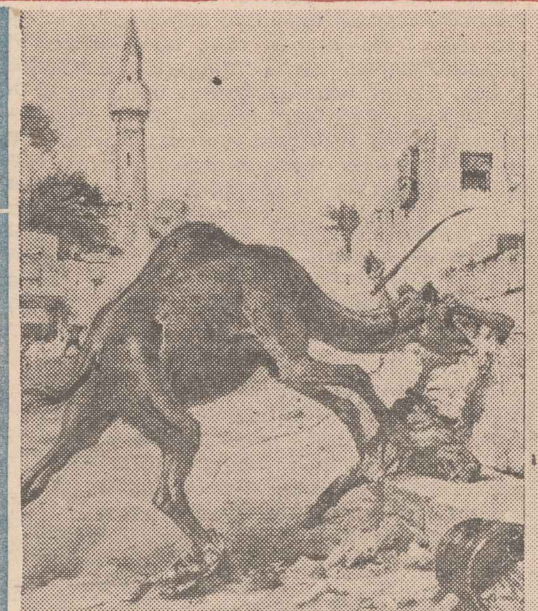

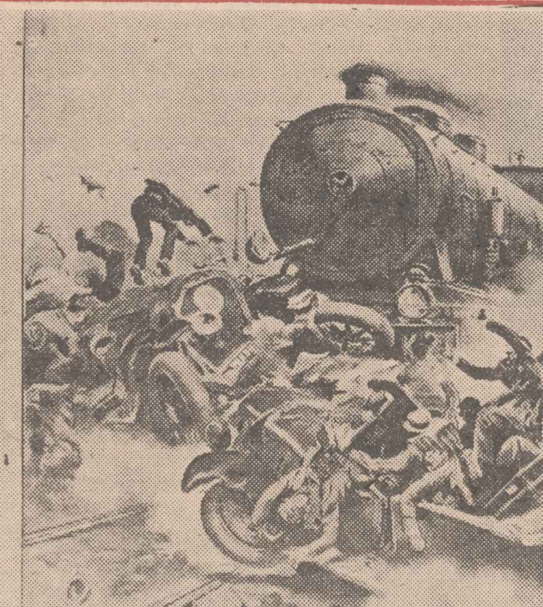

Ἄνω ἀριστερά: Μιὰ γκαμήλα σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Τὲλ Ἀβὶβ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ὁδηγό της ποὺ τὴν ἔδερνε διαρκῶς, τοῦ ἐπετέθη καὶ τὸν ἐσκότωσε μὲ τὰ μπροστινά της πόδια.

Ἄνω δεξιά : Στὸ Γκάρυ τῆς Β. Ἀμερικῆς δύο αὐτοκίνητα συνεκρούσθησαν σὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ διασταύρωσι τὴ στιγμὴ ποὺ κατέφθανε τὸ Ἐξπρές.

Μέσον: Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις τοῦ μελοδράματος Ἑλένη Νικολαΐδου μαζὶ μὲ τὸν Ζὰν Κιεπούρα.

Κάτω ἀριστερά: Στὸ Τουρῖνο μιὰ νέα γλύστρησε κι' ἔπεσε σ' ἕνα καζάνι μὲ καυτὸ νερό, ἔσωσε ὅμως τὸ ἀδελφάκι της.

Κάτω δεξιά: Ὁ Ἱσπανὸς ἀεροπόρος Ντολάντι ἐπέπεσε στὶς ἐχθρικὲς γραμμές, ἐσώθη ὅμως χάρις στὸν ἀσύρματο.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἀνέβαινε τὴν ὁδὸν Αἰόλου τρικλίζων, ὡσὰν οἱ πόδες του νὰ εἶχον πάθει ἀτροφίαν ἢ ὡσὰν τὸ κρασὶ ποὺ εἶχε περιδρομιάσει νὰ ἐσωρεύθη στὴν κεφαλή, νὰ τὴν φούσκωσε μὲ τούς... καπνούς του ὡς μπαλόνι καὶ νὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ὑψώσῃ πρὸς τὰ ὕψη μεταβάλλοντάς τον σὲ ποιητή... ὑψιπετέστατον.

Ἐκείνη κατήρχετο τὴν ὁδὸν κυττάζουσα τὸ σύμπαν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐμπρός της κείμενα—καὶ λικνίζουσα τὸ ὡραιότατον ὡς ἔμψυχον ἄγαλμα σῶμα της ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τακουνίων τῶν κομψῶν σκαρπινίων της.

Αἴφνης τὸ μοιραῖον συνετελέσθη. Ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη συνεκρούσθησαν, ἐνηγκαλίσθησαν εἰς τὴν ματαίαν προσπάθειαν νὰ συγκρατηθοῦν ὄρθιοι καὶ τώρα εἰς ἓν ἀταίριαστον σύμπλεγμα ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν ἄσφαλτον...

Τὸ πλῆθος ἔτρεξε νὰ ἐγείρῃ τὴν ὡραίαν, ἐνῷ ὁ πόλισμαν ὡδηγοῦσε ἐκεῖνον εἰς τὸ ττταῖσμα ὑπὸ τὰς ἰαχάς:

— Σάτυρε! Σαρδανάπαλε, ἀκόλαστε! μουρντάρη!...

Τί ἀδικία, Θεέ μου!... Ὁ φουκαρᾶς ἐκεῖνος τὴν ἔβλεπε ἁπλῶς διπλῆ καὶ ἤθελε νὰ περάσῃ στὴ μέση. Ἐνῷ ἐκείνη δὲν κατεδέχετο νὰ δῇ πρὸς αὐτόν... διότι ἐπερίμενε νὰ τὴν ...προσέχουν καὶ νὰ τὴν θαυμάζουν ὅλοι...

Ὁ ἄνθρωπος κατέφθασε στὸ τμῆμα τῆς Ἀγορανομίας κατηγανακτισμένος:

— Ἐπῆρα αὐτὸ τὸ κουνουπάδι γιὰ 3 ½ ὀκάδες καὶ εἶνε μόνον τρεῖς... Κι' ἔχει 7 δραχμὲς ἡ ὀκᾶ παρακαλῶ.

— Κάτι λάθος θἄγινε βέβαια, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε..

Καὶ εἶδαν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ λάθους.

Ἔχετε δῆ στὰ ὑπαίθρια μανάβικα καὶ καταστήματα πωλήσεως διαφόρων εἰδῶν τοὺς δύο δίσκους τῶν ζυγῶν ἰσορροποῦντας ποτέ;

Ὄχι, βέβαια. Πάντα τὸ ἕνα κλείνει πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πιέσεως μιᾶς ἢ καὶ πλέον ὀκᾶς.

Κι' αὐτὸ ὄχι ἐκ τύχης. Ἐκ προθέσεως πάντα.

Ἀνασηκώνοντας τὰ τάσια θὰ δῆτε πάντοτε ὑπὸ τὸ ἕνα τὰ δράμια ποὺ θέλει νὰ σᾶς... φάῃ ὁ πωλητής. Προσέξετέ το.

Ὅπως φαίνεται, εἰς τὴν ἐποχήν μας τὰ μάτια πρέπει νὰ ἀχρηστευθοῦν ἢ νὰ τὰ ἔχῃ κανεὶς γιά... τὰ μάτια. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τοῦ τὰ βγάζει ὁ γείτονας. Ἀπόδειξις ὁ προχθεσινὸς καυγᾶς στὴν ὁδὸν Σκουφᾶ, ὅπου ὁ κ. Κοσμαδάκης πετῶν φαίνεται τὴ σκούφια του γιά... καυγᾶ, ἔπρηξε τὸ μάτι τοῦ κ. Στραβοπούλου, ὅστις ἀνταποδίδων τὰ ἴδια τὸν ἐξεμασέλωσε μὲ μιὰ γροθιά.

—Γιατὶ ρέ, στραβοκυττᾷς; Δὲν σ' ἀρέσω δηλαδής;

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, ρὲ σύ, πῶς σὲ στραβοκυττάω;

— Μὰ τί... στραβὸς εἶμαι, δὲν βλέπω;

— Ὥστε σὺ γιατὶ μὲ κυττᾷς; Ἅρπα την...

Καὶ ὁ καυγᾶς ἄναψε καὶ ἐκόρωσε, ὥσπου ὅταν τέλος κατέφθασεν ὁ πόλισμαν οἱ ἀντίπαλοι ἦσαν... γιὰ τὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν...

Καὶ ὅλα αὐτά, διότι, ὅπως ἀπεδείχθη εἰς τὸ τμῆμα, ὁ ἐκ τῶν συμπλακέντων Στραβόπουλος ἦτο ὁ φουκαρᾶς... ὀλίγον ἀλλοίθωρος...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΠΕΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Ὁ κύριος Ἀντώνιος Μαγκόγια ἦταν πάντοτε ἀφηρημένος καὶ βιαστικὸς στὴ ζωή του.

Πάντως αὐτὸ ποὺ ἔπαθε τὶς προάλλες δὲν τὸ φανταζόταν ποτέ.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Μαγκόγια ἦταν μαραγκός.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔλαβε κάποιο τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Βενετία ὅπου ἦταν ἡ οἰκογένειά του καὶ παράτησε τὶς δουλειές του νὰ πάῃ νὰ προφθάσῃ τὴ μητέρα του στὶς τελευταῖες της στιγμές.

Ντύθηκε, στολίσθηκε μὲ τὰ κυριακάτικά του, ἐπῆρε τὴν ὀμπρέλλα του καὶ δυὸ δεματάκια κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του καὶ μπῆκε στὸ τραῖνο στὸ Σὰν Ντόνα στὸ Πιάβε.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τὸ τραῖνο προχωροῦσε σιγά, γιατὶ εἶχε μιὰ καταπληκτικὴ ὁμίχλη. Γι' αὐτὸ καὶ ξαφνικὰ τὸ τραῖνο σταμάτησε 500 μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Βενετίας, ἀκριβῶς ἐπάνω στὴ γέφυρα τῆς Λαγκούνα.

Ὁ βιαστικὸς ὅμως Μαγκόγια, νομίζοντας ὅτι φθάσανε, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ καὶ κατέβηκε πηδῶντας στὴν ἄκρη τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἐνόμισε γιὰ πεζοδρόμια τοῦ σταθμοῦ.

Ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ὡς ἦτο ἑπόμενον ἔπεσε στὸ νερό.

Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε. Οἱ ταξιδεύοντες κατάλαβαν τί συνέβαινε κι' ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ πιὸ τολμηρός, ἔπεσε κι' αὐτὸς στὸ νερὸ καὶ τὸν ἔσωσε.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ ἰδίως στὴν περιφέρεια τῆς Λομβαρδίας, στὸ Τισίνο, κάνει τέτοια παγωνιὰ ποὺ τὸ ποτάμι παγώνει καὶ μὲ τὸ χιόνι ποὺ πέφτει ἐπάνω του γίνεται ἕνα μὲ τὸ δρόμο.

Τρεῖς ἀμαξάδες λοιπὸν ἔφυγαν ἕνα πρωῒ ἀπὸ τὸ Τισίνο γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φορτώσουν μὲ τὰ κάρρα τους ἐμπορεύματα ἀπὸ ἕνα κοντινὸ χωριό.

Τὸ δρόμο βέβαια τὸν ἤξεραν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶχαν χάσει ἦταν τὸ ποτάμι καὶ δὲν νοιάστηκαν διόλου νὰ κυττάξουν ἂν ἦταν ἀριστερὰ ἢ δεξιώτερα.

Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι οἱ δυστυχισμένοι καθὼς προχωροῦσαν ξένοιαστοι ὁ πάγος εσπασε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαξιῶν καὶ βούλιαξαν κάτω ἀπὸ τὸ χοντρὸ ὄγκο τοῦ πάγου.

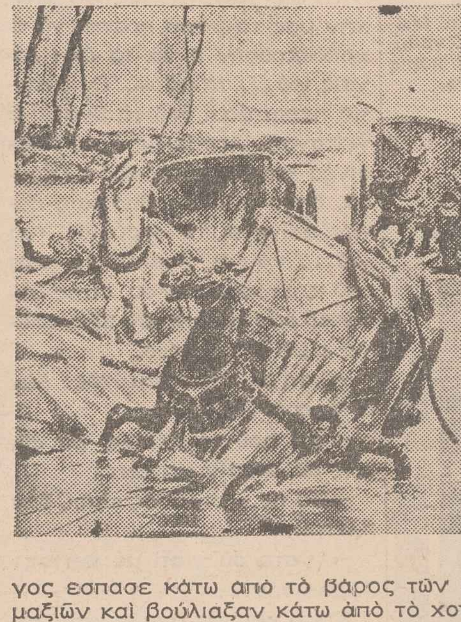

Οἱ δύο ποὺ πήγαιναν μπροστὰ ἐχάθηκαν μέσα στὸ νερό.

Ὁ τρίτος ὅμως εὐτυχῶς ἐκάθησε ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα πάγου κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς δυσκολίες κατώρθωσε ἕρποντας ἐπάνω στὰ χιόνια ν' ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου.

Τὸ κάρρο του ὅμως βούλιαξε μαζὶ μὲ τὸ ἄλογο καὶ ἐξηφανίσθη μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα δύο.

«ΘΑΡΘΩ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ... ΦΛΕΒΑΡΗ !»

ΟΙ ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Δὲν ξέρω ἂν οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Εὐρώπης» ἔχουν χτυπηθῆ ποτὲ ἀπ' τὸν ἔρωτα κατακούτελα, ὥστε νὰ πάρουν τοὺς δρόμους... ἐπιδεικνύοντες τὸ μελιστάλακτον τῆς φωνῆς των καί... τὴν λατρείαν των πρὸς τὴν Ἐκείνην των βοόντες κεκραγότες καὶ λέγοντες:

Ἐσὺ κοιμᾶσαι κι' ἐγὼ νυστάζω
σὲ συλλογίζομαι κι' ἀναστενάζω.

Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἔχουν αἰσθανθῆ κατά... βάθος, τί κακὴ πληγὴ εἶνε οἱ... καντάδοροι τῆς πρωτευούσης. Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἔχουν κόψει πολλὲς φορὲς τὴν ὑπνικὴ γαλήνη περισσότερον ἀπ' ὅσες οἱ τετράποδες ἐπικεραμίδιοι διαλαλῆται τῶν ὀργασμῶν των κατὰ τὶς συννεφιασμένες αὐτὲς Γενναριάτικες νύχτες:

Ἐκεῖ ποὺ κανεὶς ὕστερα ἀπ' τὴν ξεθεωτικὴ ἡμερήσια δουλειὰ ξαπλώνει στὸ κρεββάτι του καὶ κλείνει τὰ μάτια μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ εὐτυχής... ὀνειρευόμενος ὅτι τοὔπεσε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου, τσάπ, τοῦ κόβει τὶς ἐλπίδες ἕνα:

Μὴ μοῦ λὲς ὅτι θὰ φύγῃς,
μὴ μοῦ λὲς ὅτι σὲ χάνω!
Στὴν ὀδύνη μὲ τυλίγεις,
σκότωσέ με... κι' ἂς πεθάνω!...

Πεταγώσαστε τότε ἀπὸ τὴ ζεστασιά σας μὲ κίνδυνο ν' ἁρπάξετε καμμιὰ πνευμονία καί, ἀγανακτισμένος γιὰ τὸ κακότεχνον τῶν στίχων καὶ τὸ ἀηδὲς τῆς φωνῆς, ξεφωνίζετε προβάλλοντας στὸ παράθυρον:

— Μωρέ, διαόλου γεννήματα, ἀφοῦ δὲ σᾶς νοιάζει ἂν ...σκοτωνόμενοι θὰ πεθάνετε, γιατὶ δὲν κόβετε τὸ λαρύγγι σας μοναχοί σας;

Πρὶν ὅμως προλάβετε νὰ τελειώσετε τὴ φράσι σας καὶ ἐνῷ οἱ πρῶτοι διαταρακταὶ τῆς ὑπνικῆς σας γαλήνης, σπεύδουν νά... ὀγκανίσουν μακρύτερα, νὰ ἕτεροι ἐρωτευμένοι ἤ... ὑποψήφιοι κορίσται τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, ποὺ συνοδείᾳ κιθάρας βεβαιοῦν ὅτι:

Κι' ἂν μοῦ λὲς πὼς δὲν σὲ νοιάζει
ποὺ μὲ τρώει τὸ μαράζι
κι' ἂν μοῦ λὲς πὼς δὲν σημαίνει
τὸ μυαλό μου κι' ἂν φυραίνῃ
ἐξ αἰτίας σου σκληρά,
στὸ δηλώνω καθαρά:
θἄρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι
μι' ἄναστρη νύχτα τοῦ Φλεβάρη
νὰ κάνω χαρακίρι γιὰ χατῆρι σου
κάτ' ἀπ' τὸ παραθύρι σου...

Ἔξαλλοι τότε, ἐὰν ἔχετε εὔκαιρον τὸ δοχεῖον εἰς ὃ ἐγκλείετε τὰ εὐώδη περιττώματα ποὺ ἡ εὐκοσμία ἀπαγορεύει νὰ κατονομάσωμεν, τοὺς τό... ταχυδρομεῖτε ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν κεφαλήν. Ἄλλως, ἐκ φόβου μήπως γίνετε... ζωοκτόνοι, ἀποσύρεσθε ἐκ νέου στὸ κρεββάτι σας καί, σκεπαζόμενοι μέχρις ἀσφυξίας μὲ τὸ πάπλωμά σας, ἐπικαλεῖσθε τὸν Μορφέα νὰ σᾶς ἀποκοιμήσῃ, ἐνῷ νέα παρέα... διπόδων ραψωδῶν, σὰν γιὰ εἰρωνεία, ὀρύεται:

Ἐσὺ κοιμᾶσαι
στὰ σεντονάκια
κι' ἐγὼ γυρίζω
μέσ' στὰ σοκκάκια!

Ἀναστενάζετε τότε ἐκ βαθέων... καρδίας καὶ λέτε, καθὼς ἄλλη παρέα πολυμελεστέρα τώρα τραγουδεῖ:

Ἂν δὲ μὲ θέλῃς νὰ περνῶ
βάλε νὰ φράξουν τὸ στενό!

— Μὰ ἂν μωρὲ θεοκατάρατε, εἶχα νὰ βάλω νὰ φράξουν τὸ στενό, δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη νὰ πέφτω νὰ κοιμᾶμαι μὲ τὶς κόττες, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφίνετε σεῖς νὰ κλείσω μάτι. Ἔπαιρνα δυὸ κο...κότες, πήγαινα στὴν ταβέρνα, τὰ κοπανοῦσα καὶ ὕστερα ἔπαιρνα μπάλλα τὶς γειτονιὲς καί... ξύπναγα τοὺς ἄλλους...

Ἐν τοσούτῳ, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἂς μὴν παρασυρώμεθα εὔκολα. Καὶ οἱ ταλαίπωροι αὐτοὶ μιμηταὶ τῶν... ὑπομονητικῶν τετραπόδων, ποὺ συναγωνίζονται σέ... καλλιφωνία τοὺς ἀριστεροὺς ἱεροψάλτες τῶν μικρῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, δὲν τὸ κάνουν ἀπό... ὑπερβολικὴ εὐτυχία. Δὲν τοὺς πῆραν τὰ πλούτη μπάλλα ὥστε μὴ ξέροντας πῶς νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους σκοτώνουν τὴ δική μας γαλήνη, τραγουδῶντας τό:

Κάντα τὰ μαλλιά σου κάντα
κάντα σκάλες ν' ἀνεβῶ
νὰ φιλήσω τὴν ἐληά σου
καὶ τὸν ἄσπρο σου λαιμό.

Ἂν ἦσαν πλούσιοι οὔτε κιθάρας εἶχαν ἀνάγκη, οὔτε τῶν... μαλλιῶν της γιὰ νὰ φθάσουν ὥς τὸ παραθύρι της. Διότι ἁπλούστατα θὰ εἶχαν ραδιόφωνον νὰ τοὺς διασκεδάζῃ καὶ αὐτοκίνητον μέχρι τοῦ ὁποίου θά... κατήρχετο προθύμως ἐκείνη, διατεθειμένη ὄχι ἁπλῶς νὰ τοὺς δώσῃ τὸν λαιμὸν πρὸς φίλημα, ἀλλὰ τὰ πάντα. Εἶνε ἁπλούστατα δυστυχισμένοι περισσότερο ἀπὸ σᾶς καὶ ἐμέ. Γιατὶ ἐνῷ ἐμεῖς ἀρκούμεθα εἰς τήν... ἀγκάλην τοῦ ὕπνου καὶ τὴν παρηγορίαν τερπνῶν ὀνείρων, αὐτοὶ θυσιάζουν καὶ τὴν τέρψιν τοῦ ὕπνου σὲ μιὰ ἐλπίδα ἐντελῶς χιμαιρική: Τὴν ἐλπίδα ὅτι στὴν ἐποχὴ αὐτή, ποὺ ὅλα τὰ θηλυκὰ ἀπὸ τὴν γιαγιὰ ὡς τὴν ἐγγονὴ κόβουν τὰ μαλλιά των τοὐλάχιστον ὡς τὸ σβέρκο—τί κρῖμα νὰ μὴ κόβουν τὸ σβέρκο καὶ ν' ἀφίνουν τὰ μαλλιὰ — μποροῦν νὰ βροῦν καμμιὰ καρρηκομόεσσαν, σὰν μοντέρνος ποιητής. Καὶ τοῦτο, λέει, γιὰ νὰ κάνῃ τὰ μαλλιά της σκάλα, ν' ἀνεβοῦν νὰ φιλήσουν τὴν ἐληά της, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἂν ἡ ἐληά της ἦταν γνησία θὰ εἶχε μοσχοπουληθῆ στὴν περσινὴ ἔλλειψι λαδιοῦ.

Ἀλλὰ μήπως σταματᾷ ὡς ἐδῶ ἡ ἀφέλειά τους; Κάθε ἄλλο. Γι' αὐτὸ εἶνε περισσότερον ἄξιοι οἴκτου παρὰ νεύρων. Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ... ψυχροῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τῆς... ὕλης, ποὺ τὸ θῆλυ πρὶν σοῦ χαμογελάσῃ ἐρωτικὰ ρωτάει πόσα προσφέρεις γιὰ κάθε φίλημα καὶ γιὰ νὰ δεχθῇ ν' ἀκούσῃ τὴν ἐρωτική σου ἐξομολόγησι ζητᾷ πρῶτα μιὰ μεταξωτὴ τουαλέττα μετὰ τῶν ραπικῶν, καπέλλου, γαντιῶν, ὑποδημάτων καὶ τσάντας ἀσορτὶ μετὰ ὑποσχέσεως γάμου, αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι μὲ τὸ νὰ περάσουν καὶ νὰ τραγουδήσουν:

Μεθυσμένος θἄρθω πάλι
Στὴν παληά σου γειτονιὰ
κι' ἂν δὲν βγῇς θὰ μοὔρθῃ ζάλη
καὶ θὰ κάνω τὸ φονηᾶ.

Πιστεύουν, λέμε, ὅτι φθάνει νὰ περάσουν νὰ ποῦν κακόφωνα σὰν πρωταγωνίστρια ἐπαρχιακοῦ θιάσου τὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ βγῇ ἡ ὡραία ποὺ ἔβαλαν στό... μάτι ἢ στὴν καρδιὰ καὶ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά τους.

Ἐντελῶς ἀσυγχρόνιστοι καὶ ποτισμένοι ἀπὸ τὰ εἰς φυλλάδια κυκλοφορήσαντα καὶ κυκλοφοροῦντα ἐρωτικὰ μυθιστορήματα, ποὺ ἀναφέρονται σὲ παληὲς ρωμαντικὲς περασμένες ἐποχές, ἐλπίζουν ὅτι γιὰ νὰ ἀνοίξουν... δεκάδες παραθύρων καὶ διψασμένες γιὰ ἔρωτα νὰ προβάλουν ἰσάριθμες ξανθές, καστανὲς ἢ μελαχροινὲς παιδοῦλες πάσης κατηγορίας, ἀρκεῖ νὰ τραγουδήσῃ κανεὶς ἀργὰ τὴ νύχτα:

Σὲ τούτη δῶ τὴ γειτονιὰ
εἶν' ἕνα μοδιστράκι
μ' ὡραῖα... περμανὰντ μαλλιὰ
ποὺ μ' ἄναψε μεράκι.

Σὲ τούτη δῶ τὴ γειτονιὰ
εἶναι μιὰ μαυρομμάτα
ποὺ μοὔχει κάνει τὴν καρδιὰ
...κόκκινη σάν... ντομάτα.

Δὲν ξέρουν ὅμως ὅτι σήμερον οἱ μοδιστροῦλες εἶνε... ὡς προσοδοφόροι πηγὲς παρακαλετὲς ἀπὸ παραλῆδες καὶ ὅτι οἱ μαυρομμάτες δὲν περιμένουν νὰ πάῃ ὁ γαμπρὸς γυρεύοντάς τις τὴ νύχτα, ἀλλὰ τόν... ἀγρεύουν αὐτὲς τὴν ἡμέρα... Ἔτσι... σπαταλοῦν τὸ μέταλλο τῆς φωνῆς των ἀδίκως. Χαλοῦν τὰ παπούτσια των—ποὺ ἔχουν 400 δραχμὲς τὸ ζευγάρι παρακαλῶ—καὶ τὴν ὑγεία τους. Καὶ τὸ μόνο κέρδος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πλευρίτιδα, εἶνε νὰ δεχθοῦν στὸ κεφάλι τὸ μυρωμένο περιεχόμενο τοῦ νυκτερινοῦ... δυσωνύμου σκεύους κάποιας παράξενης γεροντοκόρης, νὰ ὁδηγηθοῦν ἀπὸ κᾶναν πόλισμαν στὸ φρέσκο ἢ νὰ ξενυχτίσουν κάτω ἀπὸ κᾶνα παράθυρο, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνεμιζόμενον ἄσπρο μπερντὲ ἐξέλαβαν ὡς... ἐκείνη μὲ τὰ νυχτικά της, μέχρις ὅτου τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τοὺς διαλύσῃ τό... ἐν ἐγρηγόρσει ὄνειρον...

Ἔπειτα εἶνε καὶ οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἀπὸ ἐκείνην μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τοὺς ἐπῆρε μυρωδιὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ φοβοῦνται νὰ τρέξουν πρὸς συνάντησίν των. Καὶ ἀφελεῖς ὅπως εἶνε, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἐκείνη τοὺς βαρέθηκε πιά, ὅπως κανεὶς βαρυέται καὶ συχαίνεται ἕνα φαῖ ποὺ τρώει συχνά... διὰ λόγους οἰκονομίας, κάθονται:

Στὸ ἴδιο μέρος τὸ γνωστὸ
ἀπὸ τὸ βράδυ τὶς ὀκτὼ
ὡς ποὺ ἡ αὐγὴ προβαίνει
μήπως καὶ πληροφορηθοῦν
— καὶ ἔτσι παρηγορηθοῦν —
πὼς ὁ... μπαμπᾶς πεθαίνει...

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θνήσκοντος τοῦ... Κερβέρου πατρός, ἡ Ἐκείνη ἀφοῦ τά... βάψει μαῦρα, θὰ πάῃ πάλι νὰ τοὺς βρῇ, ὅλη φωτιὰ καὶ λάβρα.

Ἐν ἀναμονῇ δὲ τῆς... ἐπὶ τῆς θύρας τῆς Ἐκείνης τῶν τοιχοκολλήσεως τοῦ... χαρμοσύνου γι' αὐτοὺς νεκρωσίμου, τραγουδοῦν γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ὥρα τους:

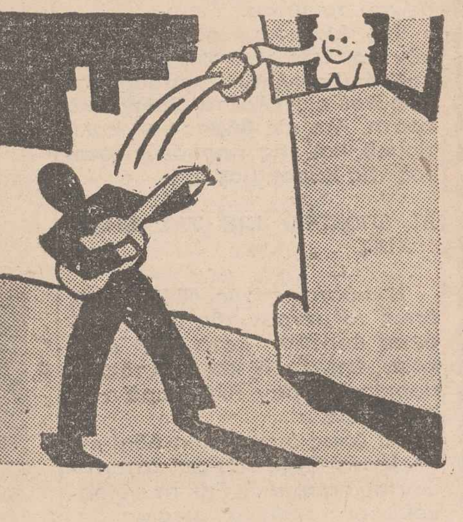

Ἔβγα, καλή μου, νὰ σὲ δῶ
ἔστω καὶ μόνον μιὰ στιγμὴ
γιατὶ μ' ἐφάγαν οἱ καϋμοί.

Καὶ ἐκείνη μὲν δὲν βγαίνει, διότι δὲν εἶνε ἠλιθία νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θαλπωρὴ τοῦ κρεββατιοῦ της, αὐτῶν ὅμως βγαίνει πίστι ἀνάποδα καὶ ἐν τούτοις δὲν βγαίνει καὶ τὸ αἴσθημα ἀπὸ τὴν καρδιά τους..

Ἔτσι θὰ μᾶς παίρνουν τ' αὐτιὰ ἕως ὅτου πάρουν κᾶνα κρυολόγημα ὁπότε θὰ τοὺς πάρουν στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὸν τάφο!

Νὰ ζοῦσε τοὐλάχιστον ὁ... μακαρίτης ὁ Παπαγιάννης, ὅσοι ἦσαν καλλίφωνοι, μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι μποροῦσε νὰ τοὺς ἄκουγε κάποτε καὶ νὰ τοὺς ἔβγαζε στὴ σκηνή. Τώρα, μόνον σκοινὶ γιὰ δέσιμο μπορεῖ νὰ βροῦνε.

Θἆταν παράλειψις ἂν δὲν λέγαμε ὅτι στοὺς κανταδόρους αὐτοὺς ὑπάγονται καὶ πολλοὶ γέροι ποὺ ἦσαν ἄλλοτε καλλίφωνοι καί...γκαρίζουν γιὰ νὰ δείξουν ὅτι πάντα κάτι μένει ἀπὸ τὴν παληά τους ἀηδονολαλιά. Ἀλλ' αὐτοὶ ἀναγνωρίζονται ἀμέσως, γιατὶ σὰν πιστοποίησι τῶν γηρατειῶν τους δὲν ἀλλάζουν τραγοῦδι. Ἢ θὰ λὲν τό:

Μὴν ὁ γέρων ποτὲ ξανανοιώνει
Μὴ τ' ἀηδόνι τὸ ταίρι του ἀλλάζει.

ἢ τό:

Κι' ἂν παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι.

Δυστυχῶς δὲ γι' αὐτοὺς καὶ ὁ γέρων δὲν ξανανειώνει καὶ οἱ παρελθόντες χρόνοι δὲν ξαναγυρίζουν.

Ἂς εἴμαστε λοιπὸν ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς πρώτους καὶ τοὺς τελευταίους. Διότι ὁ μὲν ἔρως... τρελλαίνει, τὸ δὲ γῆρας δὲν ἔρχεται μόνον.

ΔΡΟΣΟΣ ΑΛΟΗΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Δὲν ξέρω ποιὸν μακαρίτη γνώριμο εἶχα συνοδέψει ὡς τὴν τελευταία του κατοικία. Θυμοῦμαι μόνο, πὼς ὕστερα ἀπὸ μιὰ περιπλάνησι ἀνάμεσα στὸ δάσος τῶν ξυλένιων σταυρῶν, τῶν μεγαλοπρεπῶν μαρμαρίνων μνημείων καὶ τῶν ψηλόκορμων κυπαρισσιῶν, ποὺ ἔγερναν τὶς λεπτὲς κορφές τους θρηνητικὰ πρὸς τοὺς τάφους, εἶχα καθήσει σ' ἕνα ἀπόμερο τάφο κι' εἶχα βυθισθῆ σὲ σκέψεις. Φιλοσοφοῦσα ἐπὶ τῶν ἐγκοσμίων; Σχολίαζα τὴ ματαιοδοξία τῶν θηρευόντων τὴν ὑστεροφημία μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ μαυσωλεῖα ὑπὸ τὰ ὁποῖα κρύβουν τόν...«χοῦν», εἰς τὸν ὁποῖον ἀποθνήσκων ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται, ἢ μήπως τά... ἀνόητα τετράστιχα ποὺ νεαρὲς χῆρες καὶ χῆροι, γράφουν ἐπὶ τῶν τάφων τοῦ ἐκλιπόντος συντρόφου των; Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἴσως ὅλα αὐτὰ μαζὶ καὶ πιθανῶς τίποτε ἀπ' ὅλα. Θυμοῦμαι μόνο ὅτι, ἀπὸ τή... μεταρσίωσι αὐτὴ μ' ἀπέσπασε ἀπότομα κάπως, μιὰ πεζή... παράκλησις:

— Ἔχετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσετε ἕνα τσιγάρο;

Σήκωσα τὸ κεφάλι κι' ἔβαλα τὸ χέρι στὴν τσέπη μου. Ὁμολογῶ ὅτι ὁ φτωχὸς κουρελιάρης ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν ταπεινὰ ἀπέναντί μου, μοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ συμπαθής. Ὅπως ὁ τάφος ποὔχα καθήσει ἦταν κάπως ἀπόμερος, διόλου ἀπίθανο νὰ μὴ μ' ἔβλεπε κανένας φύλακας καί—καθὼς ἡ ὥρα ἦταν περασμένη — νὰ κλεινόμουνα στὸ νεκροταφεῖο. Νἄμενα ὅλη νύχτα μὲ συντροφιὰ τοὺς νεκρούς!... Πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μἄρεσε, σᾶς βεβαιῶ, καθόλου.

Τοὔδωκα λοιπὸν τσιγάρο κι' ἑτοιμάστηκα ν' ἀπομακρυνθῶ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ σταμάτησε:

— Κι' ἕνα σπιρτάκι;

Ἔβαλα ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα κι' ἄρχισα νὰ ψάχνουμαι, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἀνθρωπάκος μ' ἐσταμάτησε μὲ μιὰν ἐκφραστικὴ χειρονομία του. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομμάτι ἐφημερίδα, τὄστριψε μασοῦρι, πλησίασε τὸ καντῆλι ἑνὸς σταυροῦ, ἄναψε καὶ μοὔδωσε ν' ἀνάψω κι' ἐγώ, λέγοντας:

— Βλέπεις ποὺ καὶ ὁ θάνατος ὑπηρετεῖ τὴ ζωή; Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται κανεὶς ποτέ του...

— Ἀλήθεια, τοῦ εἶπα. Ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ θάνατος, τί θὰ γινόντουσαν οἱ ἐργολάβοι τῶν κηδειῶν, οἱ νεκροθάφτες, οἱ ἀνέχοντες τὰ ἑξαπτέρυγα, οἱ φερετροποιοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι;

Ὁ ἄνθρωπός μου ἄφησε τὰ χείλη του νὰ διασταλοῦν σ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο:

— Δὲν ἐννοῶ τούς... ἔξω ἀπὸ δῶ νεκρούς. Ἀλλὰ τοὺς ἐδῶ φθάνοντας ποὺ δίνουν τὴ ζωή... σὲ μένα. Ποὺ μὲ ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸ θάνατο...

Μιλῶντας εἶχε πάρει θέσι πλάϊ μου καὶ φαινόταν διατεθειμένος γιὰ φλυαρία. Ἔβγαλα τὸ πακέτο μου καὶ τοῦ προσέφερα κι' ἄλλο τσιγάρο.

Ἀρνήθηκε, κι' ἀπ' τὰ κουρελιασμένα ροῦχα του ἀνέσυρε ἕνα γεμᾶτο πακέτο ἀπὸ τσιγάρα κάθε λογῆς.

— Δὲν ἦταν ἡ ἀνάγκη τοῦ τσιγάρου, μοῦ εἶπε. Οἱ... νεκροί μου... μὲ ἐφοδιάζουν ἀπ' ὅλα.

Τὸν κύτταξα παραξενεμένος. Ποιὰ ἀφορμή, λοιπόν, τὸν εἶχε σπρώξει νὰ μοῦ διακόψῃ τοὺς ρεμβασμούς μου; Δὲν μ' ἄφησε νὰ τοῦ διατυπώσω τὴν ἀπορία μου.

— Σὲ εἶδα σκεφτικό, μὲ μιὰ ἔκφρασι λύπης στὸ πρόσωπο καὶ καθισμένον ἐξῶρας παράμερα. Εἶπα, λοιπόν, μέσα μου: Δὲν θὲς νὰ σκέφτεται ν' αὐτοκτονήσῃ κι' αὐτός, ὅπως κι' ἐγὼ πρὶν μερικοὺς μῆνες; Ἂς φροντίσω νὰ τόνε σώσω... Καὶ σοῦ μίλησα βρίσκοντας πρόφασι τὸ τσιγάρο...

Τώρα ἡ περιέργειά μου εἶχεν ἐξαφθῆ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός... ποὺ εἶχε σκεφθῆ νὰ πεθάνῃ καὶ ὅμως... ζοῦσε χάρις στοὺς νεκρούς, ἦταν ἕνα... «θέμα» πρωτότυπο. Καὶ ἔτσι τὸν ρώτησα:

— Ὥστε... σκέφθηκες νὰ πεθάνῃς καὶ ὅμως...

Δὲν μ' ἄφησε ν' ἀποτελειώσω τὴ φράσι μου καὶ μοῦ ἐξήγησε:

— Ἐγὼ ὁ συφοριασμένος τώρα, ὁ τρεφόμενος ἀπό... τοὺς νεκρούς, ἤμουνα πρὶν λίγα χρόνια μόλις ἕνας εὐτυχισμένος ἔμπορος, μὲ τὴ γυναικοῦλα, τὸ σπίτι, τὸ παιδάκι μου, τὰ μετρητά μου...

Σώπασε γιὰ λίγο, ἀναστέναξε πικρά, πῆρε τὸ τσιγάρο ποὺ τοὔδωκα, τἄναψε ἐκ νέου ἀπ' τὸ καντῆλι καὶ συνέχισε:

— Δυστυχῶς, ὅπως πολλοὺς ἄλλους, μ' ἔπιασε ὁ πυρετὸς τοῦ εὐκόλου κέρδους. Κι' ἄρχισα νὰ παίζω κι' ἐγὼ στὸ Χρηματιστήριο. Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, σ' ἕνα μικρὸ διάστημα, τἄχασα ὅλα... Μετρητά, μαγαζί, κτήματα, χρυσαφικὰ τῆς γυναίκας μου, ὅλα... Κι' ἄρχισε ἡ μιζέρια... Ὁ ἀγώνας γιὰ τὸ καρβέλι καὶ τὸ νοῖκι. Ἀγώνας σκληρός, πικρὸς κι' ἀπογοητευτικὸς γιὰ ἕναν ἀμάθητο στὴ σκληρὴ δουλειά! Ἡ στενοχώρια, ἡ στέρησις μαράζωσαν τὴ γυναῖκα μου. Καὶ μιὰ πνευμονία μοῦ τὴν πῆρε γιὰ πάντα...

Σώπασε καὶ μὲ τὴν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του σκούπισε ἕνα δάκρυ ποὔχε λάμψει στὴν ἄκρη τῶν βλεφαρίδων του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη χτύπησε τὸ κουδοῦνι, δείχνοντας πὼς οἱ πόρτες τοῦ Νεκροταφείου θἄκλειναν...

— Πᾶμε νὰ σοῦ δώσω ἕνα ποτῆρι κρασί...

— Μπάρμπα Γιάννη μὲ λένε, εἶπε. Πᾶμε...

Καὶ βγήκαμε μαζί.

◆◆◆

— Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας μου, συνέχισε ἀδειάζοντας τὸ ποτῆρι του μὲ τὸ κεχριμπαρὶ ρετσινᾶτο, πέθανε καὶ τὸ παιδί μου... Ἡ θλῖψι μου τώρα ἔγινε ἀγιάτρευτη. Ταὐτόχρονα μοὔλειψε καὶ τὸ κουράγιο γιὰ ἐργασία. Ἔτσι ἄρχισα νὰ πουλῶ ἕνα-ἕνα ὅσα ἀπ' τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ μου εἶχαν μείνει καὶ νὰ πίνω γιὰ νὰ λησμονῶ... Δὲν ἄφησα παρὰ τὸ κρεββάτι ποὺ κοιμώμουν. Μὰ πουλήθηκε κι' αὐτὸ ὅταν μοὔκαναν ἔξωσι γιὰ τὰ νοίκια ποὺ χρώσταγα...

Ἀναστέναξε πάλι, ἄδειασε δεύτερο ποτῆρι κρασὶ κι' ἐξακολούθησε:

— Ὅταν πιὰ δὲν εἶχα τίποτε νὰ πουλήσω, ἄρχισα νὰ ζητάω δουλειά. Μὰ ὅπως εἶχα κουρελιασθῆ, δὲν μοὔδινε κανένας. Χωρὶς τ' ἀγαπημένα μου πρόσωπα, χωρὶς τὸ κρασὶ ποὺ γαληνεύει τοὺς καϋμούς, χωρὶς φίλους καὶ συγγενεῖς, νηστικὸς καὶ ξετραχηλισμένος, σκέφθηκα νὰ ζητήσω τὴν ἡσυχία τοῦ βασανισμένου μου κορμιοῦ στὸ θάνατο.

Μ' ἕνα τάλληρο ποὺ μοὔδωκεν ἕνας εὐσπλαχνικὸς κύριος πῆρα λίγο ποντικοφάρμακο καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ μάζεψα κι' ἀπ' τὸ δρόμο μιὰ λάμα. Θἄπινα τὸ ποντικοφάρμακο καὶ θἄκοβα τὶς φλέβες μου.

Γεννήθηκε τότε στὴ σκέψι μου τὸ ἐρώτημα: «Ποῦ νὰ αὐτοκτονήσω;» Καὶ σκέφθηκα ὅτι δὲν θἄβρισκα καλύτερο μέρος ἀπὸ τὸν τάφο τῶν δικῶν μου. Ἀπόγευμα, λοιπόν, κίνησα γιὰ δῶ. Εἶχα νὰ φάω τρεῖς μέρες καὶ τὰ πόδια μου τρίκλιζαν. Προχωρῶντας ἀνάμεσα στοὺς τάφους, βρέθηκα μπρὸς σ' ἕνα νεόσκαφτο, τὴν ὥρα ποὺ μοίραζαν παξιμάδια καὶ κρασί.

Γέλασε, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ συνέχισε:

— Δὲν ξέρω πῶς, καθὼς ἤμουν ξαπλωμένος, λαχτάρισα νὰ φάω κᾶνα παξιμάδι καὶ νὰ πιῶ λίγο κρασί. Ἔτσι—σκεφτόμουνα—θὰ πάρω καὶ κουράγιο νὰ πεθάνω. Ντροπαλὰ-ντροπαλὰ πλησίασα καὶ ἅπλωσα τὸ χέρι. Αὐτὸς ποὺ μοίραζε τὰ παξιμάδια καὶ τὸ κρασί, μοὔδωκε μιὰ ὁλόκληρη χοῦφτα κι' ἕνα κατοστάρικο ποτῆρι κρασί. Τ' ἅρπαξα, βούτηξα ἕνα παξιμάδι, τὄφαγα, ὕστερα δεύτερο κι' ἤπια καὶ τὸ κρασὶ μονορροῦφι, μὲ μιὰ λαχτάρα ποὺ δὲν περιγράφεται.

— Σὰ νὰ πεινᾷς, κακομοίρη, μοὔπε τότε αὐτὸς ποὺ μοῦ τἄχε δώσει. Κι' ὅπως κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν πρόθυμος νὰ πάρῃ, μοῦ ἔδωκε ἄλλο ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα παξιμάδια ποὔχε τὸ πανέρι.

Τἄφαγα μὲ μιὰ βουλιμία, ποὺ δὲν περιγράφεται...

Σώπασε, μὲ κύτταξε καλὰ στὰ μάτια, σὰ νἄθελε νὰ δῇ ἂν ἡ ἀφήγησις τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν δὲν εἶχε προκαλέσει τὴν ἀηδία μου, κι' ἅμα ἐπείσθη ὅτι τὸν κύτταζα μὲ συμπόνια καὶ οἶκτο, συνέχισε:

Σὲ λίγο τὴν εἶχα κάνει ταράτσα καὶ ταὐτόχρονα ἡ μελαγχολία μου ἄρχισε νὰ διασκεδάζεται τόσο, ποὺ μοῦ 'ρχόταν ἡ διάθεσι νὰ τραγουδήσω... Ὡστόσο προχώρησα πρὸς τὸν τάφο τῶν δικῶν μου. Μιὰ γλυκειὰ ζάλη ὅμως πἄρχισε νὰ μοῦ θολώνῃ τὴ σκέψι, μ' ἔκανε νὰ περιπλανηθῶ. Κάθησα τότε σ' ἕνα τάφο μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ξεζαλισθῶ. Σὲ λίγο κοιμώμουν ἕναν ὕπνο εὐχάριστο... Δὲν ἐξύπνησα, παρὰ ὅταν ἀργὰ τὸ πρωῒ ἄκουσα δίπλα μου ψαλμωδίες καὶ θρήνους. Ἦταν μιὰ κηδεία! Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, πλησίασα καὶ πῆρα στάρι, παξιμάδια, κρασάκι, καὶ μερικὰ φραγκάκια ποὺ μοῦ δώσανε γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη περνῶντας με γιά... ζητιάνο. Τότε ἐσκέφθηκα ὅτι ἀφοῦ μποροῦσα νὰ ζῶ ἐκεῖ δά... δὲν ὑπῆρχε λόγος νά... ἁμαρτήσω αὐτοκτονῶντας... Τέλος, ξεθαρρεύοντας ζήτησα ἀπὸ μερικὲς κυρίες καὶ κυρίους ποὺ εἶχαν τὸν τρόπο τους νὰ μοῦ δίνουν κάτι νὰ τοὺς περιποιοῦμαι τοὺς τάφους τῶν δικῶν τους, ν' ἀνάβω τὰ καντήλια, νὰ φυλάω τὰ ἄνθη τους. Ἔτσι βρῆκα μιὰ φίνα δουλειά. Καὶ σχημάτισα κι' ἕνα κομπόδεμα νὰ κάνω ροῦχα... Νὰ κύττα!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔχωσε τὸ χέρι στὸν κόρφο του, ἔβγαλε ἕνα σακκουλάκι, τἄνοιξε καὶ μοὔδειξε καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ κατοστάρικα...

— Καὶ κοιμᾶσαι στὸ Νεκροταφεῖο; τὸν ρώτησα.

— Ὅλο τὸ καλοκαῖρι ἔμενα κεῖ. Τελευταῖα ὅμως γνωρίστηκα μ' ἕνα γλύπτη, ποὔχει τὸ ἀτελιέ του ἐδῶ πιὸ κάτω καὶ κοιμᾶμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ τοῦ τὸ φυλάω... Τώρα μάλιστα, πολλὲς φορὲς τρώω καὶ στὸ ξενοδοχεῖο.

Φάνηκε σὰν νἄθελε κάτι νὰ πῇ ἀκόμα, μὰ δὲν τὸ ἀποφάσισε.

Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἤθελε νὰ προσθέσῃ πὼς θἆταν πρόθυμος καὶ νά... ξαναπαντρευτῇ, ἂν τοῦ δινότανε εὐκαιρία.

Ὁ ἄνθρωπος ξεχνάει τόσο εὔκολα καὶ παρηγοριέται χωρὶς δυσκολία.

Ἐκεῖνοι ποὺ εἴπανε ὅτι τὴ μελαγχολία μας καὶ τὴν ἀπογοήτευσι τὴν προκαλεῖ ἡ μὴ κανονικὴ πλήρωσις τοῦ στομάχου, σὰν νὰ μὴν ἔχουν ἄδικο!...

Τέλος ὁ μπάρμπα Γιάννης ξαναγέμισε τὰ ποτήρια μας κρασὶ κι' ἀδειάζοντας τὸ δικό του πρῶτος, ἐπρόφερε:

— Ἄντε, γειά μας καὶ καλὴ καρδιά. Καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι:

Μὲ ὅλα της τὰ βάσανα
πάλι ἡ ζωὴ γλυκειά 'ναι.

Καὶ τὸ κοράκι—ἔτσι τὸν ὠνόμασα—ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ...

Σὲ λίγο εἶχε γίνει γκόν, ὅπως τὴ βραδυά, ποὺ πηγαίνοντας νὰ τερματίσῃ τὴ ζωή του, κατέληξε στὸ νὰ προσκολληθῇ σ' αὐτή, ὅπως τὰ στρείδια στοὺς βράχους...

ΘΡΥΛΟΣ ΜΩΡΕΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΔΕΧΘΗ ΤΟΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΟ

Στὸ Τορνεντάλεν τῆς Φινλανδίας κάποιος Ἄρεν εἶχε ἀρραβωνιασθῆ μιὰ ὡραία νέα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του στολίσθηκε μὲ τὰ γαμπριάτικα, νοίκιασε καὶ ἕνα πολυτελὲς ἕλκυθρον καὶ βγῆκε νὰ πάῃ γιὰ τὸ χωριὸ ὅπου τὸν περίμεναν γιὰ τὸν γάμο.

Εἶχαν συμφωνήσει ὅμως προηγουμένως μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς νύφης νὰ περάσῃ νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

Ὁ Ἄρεν κατέβηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἕλκυθρο, ἐμπῆκε στὴν ταβέρνα καὶ ἤπιαν μάλιστα ἕνα ποτηράκι γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

Ἤπιαν ὅμως καὶ δεύτερο καὶ τρίτο. Ἤπιαν μιὰ μπουκάλα καὶ ἄρχισαν μάλιστα καὶ νὰ συζητοῦν.

Ἡ κουβέντα γύρισε στὸ ζήτημα τῆς προίκας, ὁ γαμπρὸς κάτι εἶπε κι' ἐνῷ τὸ ἕλκυθρο διέσχιζε τὴν χιονισμένη χώρα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὁποίου ἐθίγη τὸ φιλότιμο ἔβγαλε μιὰ μαχαίρα καὶ χτύπησε τὸν γαμπρό.

Ἔπειτα κύλησε ἔξω καὶ ἄφησε τὸ νεκρὸ μόνο του ἐπάνω στὸ ἕλκυθρο.

Ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξις τῆς νύφης καὶ τῶν δικῶν της ὅταν ἄκουσαν τὸ καμπανάκι τοῦ ἑλκύθρου καὶ βγῆκαν ἔξω νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν γαμπρό.

Τὸν βρῆκαν νεκρὸ ἐπάνω στὸ ἕλκυθρο.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὸ λεωφορεῖο Ράνκαν—Ἀσιγκόνα περνοῦσε κάθε πρωῒ ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Καριάτα κι' ἔπαιρνε τοὺς ἐπιβάτες γιὰ τὰ παρακάτω χωριά.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὅμως ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ ποὺ προηγεῖτο τοῦ χωριοῦ, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστά του ὁ Τζὶμ Ἄλοου μὲ τ' ἄλογό του.

Τὸ ἄλογο ὅμως εἶχεν ἀφηνιάσει κι' ἔτρεχε ἀκράτητο πρὸς τ' αὐτοκίνητο.

Ὁ σωφὲρ ἔκανε μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ φρενάρῃ καὶ νὰ κρατήσῃ ὁλόκληρο τὸ αὐτοκίνητο ἐπάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Τὸ ἄλογο μὲ τὸν καβαλλάρη του ὅμως ἔπεσε στὸ ποτάμι κι' ἐπνίγηκαν.

Τὸ τρομερὸ αὐτὸ γεγονὸς ἔγινε ἀφορμὴ ἀντὶ νὰ φτιάξουν τὴ γέφυρα, νὰ τὴν ξαναφτιάξουν σιδερένια.

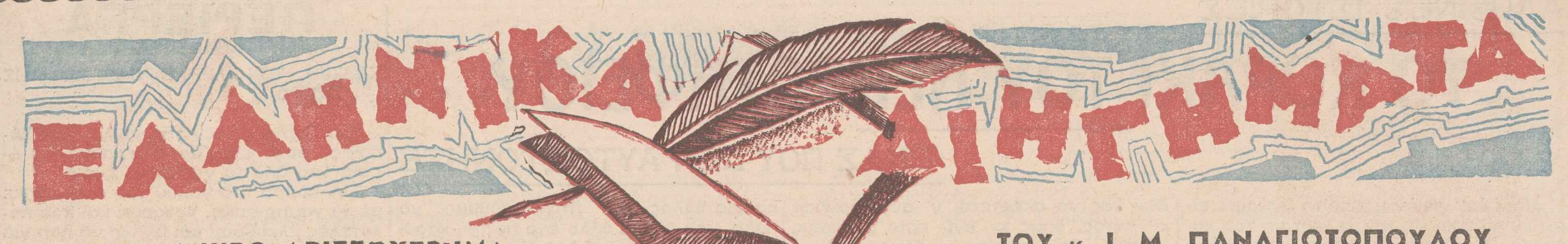

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ. Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

— Καλύτερα νὰ μὴν πήγαινε στὴν Ἀθήνα! Αὐτὴ ἡ σκέψη ἐρχόταν καὶ ξαναρχόταν στὸ φτωχὸ μιαλουδάκι τῆς Φιλίτσας, ἐκεῖ ποὺ καθόταν καὶ κεντοῦσε τὸ μαξιλαράκι της, στὸ μπαλκόνι, ποὺ πότιζε τὴ μπουγαρινιά, στὴν κουζίνα, ποὺ φρόντιζε τὸ φαΐ γιὰ ἐφτὰ πεινασμένα στόματα. Ἀνοιχτό, ἁπλόχωρο σπίτι, ὅλο δοσμένο πρὸς τὴ λιμνοθάλασσα. Βορεινά, μέσ' ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, λαμπάδιαζε σὰν προσευχὴ συντριβῆς, στὴ μέση τοῦ αἴθριου οὐρανοῦ, ὁ θόλος τοῦ Ταξιάρχη. Ἀργὰ περνοῦσαν οἱ ψαρόβαρκες μέσ' τ' ἀνοιξιάτικο φῶς. Τέτοιες μέρες—Μάρτης μῆνας ὅλο θάμπος—εἶναι μιὰ βαθειὰ χαρὰ νὰ ζεῖ κανεὶς ἐκεῖ πέρα, στὸ Αἰτωλικό, στὴ θαλασσοχτισμένη πολιτεία τῆς νότιας Στερεᾶς. Καὶ νἆναι ἡ Φιλίτσα μέσ' σ' ὅλο τὸ θάμπος τοῦτο δυστυχισμένη, βαριεστημένη, σακατεμένη ἀπὸ τὴ συλλογή! Ἄχ, πῶς ἀλλάζει καμμιὰ φορὰ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου! Ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανείς, ἔρχεται τὸ ἀναπάντεχο περιστατικό, ἕνα μικρό-μικρὸ πραμματάκι, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας τὸ προσέχεις, καὶ βάζει τὸ σύνορο ποὺ εἶναι σὰ νὰ σοῦ φωνάζη: ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἕνας καινούργιος ἀγῶνας! Τέτοιες φωνὲς πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ αἰσθαντικὸς γιὰ νὰ μπορεῖς νὰ τὶς μαζώνεις. Εἶναι σιγαλές, διακριτικές, ἀπροσδιόριστες· ξεκινοῦν ἀπὸ μακρυὰ καὶ μοιάζουν σὰν ἀντίλαλοι χαμένων κόσμων.

⁂

Τέτοια εἶταν κ' ἡ φωνὴ ποὺ ἄκουσε—τὴν ἄκουσε ἕνα βδάδυ πάει κάμποσος καιρὸς τώρα, —κ' ἡ Φιλίτσα. Φθινόπωρο, ἡ θάλασσα σήκωνε κύματα ὀργισμένα, πρώϊμοςβοριὰς ἀντιμαχόταν τὰ παραθυρόφυλλα. Νοσταλγία χειμώνα πλημμυροῦσε τὸ σπίτι. Κ' εἶταν ὅλα σὰ νὰ περίμεναν ἕνα χτύπημα, ἕνα κρότο στὴν πόρτα, τὸ χτύπημα τῆς Μοίρας ἢ τοῦ τηλεγραφητῆ. Ὁ μικρὸς ἀδερφός, ὁ Θανασάκης, ἀνέβηκε μ' ἕνα τηλεγράφημα στὸ χέρι: «Ἀσθενῶ βαρέως. Εὑρίσκομαι «Εὐαγγελισμόν». Σπεύσατε». Τηλεγραφοῦσε ὁ θεῖος, γέρος ἄκληρος καὶ παραλῆς—ἡ μόνη ἐλπίδα γιὰ τὴν οἰκογένεια, γιὰ τὴ διόρθωση τοῦ προϋπολογισμοῦ της, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα πήγαινε ἀπ' τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Εἶταν ἄρρωστη ἡ καρδιά του κ' εἶχε φύγει ἕνα μῆνα πρὶν γιὰ τὴν Ἀθήνα, νὰ γιατρευτεῖ. Ὅλοι σταθήκαν καὶ κοιτάζονταν. Τὰ πρόσωπά τους γέμισαν θλίψη, μὰ μέσ' στὰ μάτια τους παιγνίδιζε φεγγοβόλημα, ἡ ἀνταύγεια ἀπ' ὁλόκληρα τὰ χρυσάφια τῆς Ἀλάσκας. Γοργὴ ὑπόθεση, γρήγορη σκέψη. Ὁ πατέρας ἀποφάσισε νὰ ἑτοιμαστεῖ τὴ νύχτα, καὶ τ' ἄλλο πρωΐ, στὶς ἐφτά, νὰ φύγει γιὰ τὴν «πρωτεύουσα». Δὲν εἶπε: «Ἀθήνα». Ἡ «πρωτεύουσα» εἶναι μιὰ μαγικὴ λέξη, καθαρευουσιάνικη, ὅλο λαμπράδα καὶ ὑπονοούμενα. Καὶ τότε, ἄγνωστο ἀπὸ πιὰ βάθη σταλμένη, τρεμοσάλεψε μέσ' στὸ νοῦ τῆς Φιλίτσας ἡ πρώτη σκέψη· δὲν εἶπε τίποτα, ἀμίλητη ἑτοίμασε τὸ τραπέζι, ἔστρωσε τὸ καθαρό, ὁλάσπρο τραπεζομάντηλο, ἔβαλε τὰ πιάτα καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα, ταχτοποίησε τὰ ποτήρια· κ' ὅταν τὴν ὥρα ποὺ ἔφερνε τὴ μεγάλη κανάτα μὲ τὸ νερό, ὅταν κοντοστάθηκε, κοίταξε τὸν πατέρα της μὲ τὰ μάτια γιομᾶτα ἱκεσία, κ' ἐπρόφερε τὰ βαρυσήμαντα τοῦτα λόγια:

— Δὲ μὲ παίρνεις κι' ἐμένα μαζί σου;

— Ποῦ;

— Στὴν Ἀθήνα!

Ἡ μητέρα τὴν κοίταξε ξαφνιασμένη, τ' ἀδέρφια γύρω-γύρω στὸ τραπέζι ἀνασήκωσαν τὰ κεφάλια τους· κάτι πῆγαν νὰ ποῦν, μὰ τὸ ὕφος τοῦ πατέρα τ' ἀποστόμωσε. Ἐκεῖνος στοχαζόταν: κορίτσι τῆς παντριᾶς, ἂς δεῖ καὶ λίγο κόσμο παραπέρα· ὕστερα θἄχω κ' ἐγὼ μιὰ συντροφιά, καὶ δὲν ξέρω πόσον καιρὸ θὰ χρειαστεῖ νὰ καθήσω στὴν Ἀθήνα.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἑτοιμαζόταν κι' ἡ Φιλίτσα γιὰ τὴν «πρωτεύουσα».

⁂

Πρωΐ-πρωΐ, μὲ δύο βαλιτζοῦλες κι' ἕνα μπογαλάκι στὰ χέρια, ξεκίνησαν γιὰ τὸν σταθμό. Πέρασαν τὸ γεφύρι, τυλιγμένο σὲ θαμπὴν ὁμίχλη, ἀνάμεσα στὴν ἡσυχασμένη λιμνοθάλασσα καὶ στὴ διπλῆ δεντροστοιχία τῶν εὐκαλύπτων, κι' ἀπαγγιάσανε στὸ σταθμό. Ἡ Φιλίτσα φοροῦσε τὸ καλύτερο ροῦχο της, ἀπὸ γαλάζια ἀνοιχτὴ φανέλλα, κ' ἕνα καπελλάκι ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψει ἀτίθασες τοῦφες μαλλιῶν. Μὰ τὸ στηθάκι της κοντανάσαινε, σὰν ἀπὸ ἴλιγγο, μπροστὰ στὸν ἀπεριόριστο κόσμο, ποὺ ἄρχιζε κεῖ δὰ χάμου, στὸν πρωϊνό, ξεμοναχιασμένο σταθμό, καὶ δὲν τελείωνε πουθενά. Ὡς ποὺ νὰ πάρουν τὰ εἰσιτήρια, ὥς ποὺ νἄρθει τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Βραχῶρι, ἅπλωνε τὸ μάτι της σ' ὅλη τὴν πολιτεία, ποὺ ἄφησε πίσω της, κοίταζε τὰ χαμηλὰ παχνιασμένα βουνὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, τὴ σπαθιά, ποὺ λαβώνει τὰ στέρνα τοῦ Ζυγοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ δὲ μποροῦσε νὰ συμμαζέψει τοὺς στοχασμούς της. Αὐτὸ εἶταν ἕνα καινούργιο αἴσθημα: χαρὰ καὶ λύπη μαζί, μιὰ πίκρα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ξεδιαλύνει, καὶ μιὰ χαρά, ποὺ δὲν ἤξερε τί περιεχόμενο νὰ τῆς δώσει....

Ὕστερα, τὸ τραῖνο ἔφυγε. Ἀπὸ τὰ στενά του παράθυρα περνοῦσαν ἀργὰ τὰ λιοστάσια ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ἡ θάλασσα καὶ τὰ πλατειά, ἀρρωστημένα τενάγη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Βαλτότοπος, ὅλος ραθυμιὰ καὶ πυρετό. Στὸ σταθμὸ τοῦ Μεσολογγιοῦ, ἡ Φιλίτσα κατέβηκε λίγο νὰ ξεμουδιάσει, καὶ δὲν εἶχαν περάσει παρὰ εἴκοσι λεφτὰ μονάχα ἀπὸ ταξίδι δεκατριῶν ὡρῶν, μιᾶς ὁλάκερης μέρας. Στὸ Κρυονέρι εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν τραχὺν ἀνήφορο τῆς Βαράσοβας καὶ τὸ μεγάλο πέλαγος. Ἡ Πάτρα τὴ θάμπωσε μὲ τὴ μεγαλοσύνη της. Μὰ τὸ βράδυ, ὅταν μπῆκαν στὴν Ἀθήνα, σχεδὸν φοβήθηκε, στριμώχτηκε γερὰ στὸν πατέρα της καὶ πῆρε τὴν ἔκφραση τοῦ τρομαγμένου πουλιοῦ. Ποιὸς δὲ θἄδινε πολλὰ πράμματα, γιὰ νὰ ξαναννιώσει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ αἴσθημα ποὺ δίνει τὸ φτάσιμο σὲ μιὰ μεγάλη ἀπέραντη πόλη, αὐτὴ τὴν ἀνατριχίλα, ποὺ φαίνεται νἄρχεται ἀπὸ τὸν ὠκεανό, ἀπὸ μακρυνά, ἀγνώριστα διαστήματα.

Ὡραιότερος ἀπὸ κάθε ὄνειρο ἦταν ὁ νέος γιατρός.....

⁂

Πέντε μέρες τώρα ἔμεναν στὴν Ἀθήνα, κι' ἡ ἄρρωστη καρδιὰ τοῦ θείου δὲν ἔλεγε νὰ σταματήσει. Δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα πήγαιναν στὸν «Εὐαγγελισμὸ» καὶ τοῦ παράστεκαν στὸ κρεββάτι. Εἶταν ἀδερφὸς τοῦ πατέρα, κι' ὁ πατέρας εἶχε γι' αὐτὸν πολλὴ συμπόνια, ὅση συμπόνια μποροῦσε νἄχει γιὰ μιὰν ἄλλην ὕπαρξη ἕνας ἄνθρωπος βασανισμένος πενῆντα ὁλάκερα χρόνια στὴ ζωή. Μὰ γιὰ τὴ Φιλίτσα, ὅλα τοῦτα δὲν εἶταν παρὰ ἕνα ὡραῖο ὄνειρο· κι' ὡραιότερος ἀπὸ κάθε ὄνειρο εἶταν ὁ νέος γιατρὸς ποὺ στεκόταν στὰ δεξιὰ τοῦ καθηγητῆ, ὅταν τὸ πρωΐ, στὶς δέκα μ' ἕντεκα, γινόταν ἡ ἐπίσκεψη στοὺς ἀρρώστους. Θέ μου! Πόσο εὐγενικὰ μιλοῦσε, μὲ τί χάρη ρωτοῦσε τὄνα καὶ τ' ἄλλο, πῶς ἀστραποβολοῦσε, καλοχτενισμένη, ἡ ξανθή του χωρίστρα, καὶ πῶς γυάλιζαν τὰ κάτασπρα δόντια του! Ἡ Φιλίτσα, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἔνοιωσε νὰ τὴ συνεπαίρνει ἕνας ἄγνωστος ἄνεμος μὲ μιὰ τέτοια ὁρμή. Καὶ δὲν πέρασε πολὺς καιρός, γιὰ νὰ καταλάβει πῶς ἡ ἄρρωστη καρδιὰ τοῦ θείου θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ γίνει καλά, μὰ πῶς θἄμενε γιὰ πάντα ἄρρωστη ἡ δική της καρδιά. Ἀπὸ τότε δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτε μέσ' στὸ μεγάλο νοσοκομεῖο. Ὁ ἄρρωστος, μέσ' στὴν πλούσια κάμαρη, στὸ λευκό του κρεββάτι, εἶχε σβυστεῖ σὰν ξέθωρο ἰχνογράφημα· οἱ νοσοκόμες περνοῦσαν σὰν ἀνάερα ἄσπρα φαντάσματα, οἱ σκάλες, οἱ πόρτες, οἱ τοῖχοι, τὰ ψηλὰ ταβάνια, τὰ παράθυρα, τὰ θερμόμετρα, ἀνεβοκατέβαιναν στὸ ξεφρενιασμένο κυκλογύρισμα ἑνὸς ἐφιαλτικοῦ πυρετοῦ—καὶ μέσ' σ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιὰ δὲν ἔμενε ὀρθή, γυαλιστερή, ὅλο θερμὴ ἀνταύγεια, παρὰ μιὰ ξανθή, καλοχτενισμένη χωρίστρα καὶ μιὰ διπλῆ σειρὰ δοντιῶν... Δὲ μπορεῖ κανεὶς στὸ τέλος-τέλος νὰ καταλάβει τί χρειάζεται τόση μέθη καὶ τέτοια φλόγα σὲ μιὰ φτωχὴ ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ποὺ βρίσκει τὴ δύναμη μιὰ καρδιὰ νὰ ζεῖ σὲ τέτοια σπαραχτικὴ ἀγωνία, γιατὶ νἄρχεται μιὰ τέτοια θύελλα στὸν πιὸ ξάστερο οὐρανό.... Κ' ὕστερα, τί σκοπὸ ἔχει κι' αὐτὸς ὁ ἔρωτας, κ' ἕνας τέτοιος ἀπελπισμένος, ἄσκοπος ἔρωτας... Θὰ περάσει κάμποσος καιρός, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ στοχαστεῖ ὅλα τοῦτα τὰ πράμματα ἡ Φιλίτσα.

⁂

Κι' ὁ καιρὸς πέρασε. Ὁ θεῖος ἔγινε καλά. Ὁ πατέρας πῆρε τὴ Φιλίτσα καὶ γύρισαν στὴν πατρίδα. Στὴν ἀρχή, κανεὶς δὲν κατάλαβε τίποτε. Ὅλα πήγαιναν ταχτικά, ὅπως πρῶτα. Ἡ μέρα διπλωνόταν πάνω στὴ μέρα, ὁ μῆνας στὸ μῆνα. Ἡ Φιλίτσα κεντοῦσε πάντα τὰ μαξιλαράκια της, ἑτοίμαζε τὰ προικιά της, πότιζε στὸ μπαλκόνι τὴ μπουγαρινιὰ καὶ φρόντιζε τὸ φαΐ στὴν κουζίνα γιὰ ἐφτὰ πεινασμένα στόματα. Μὰ εἶταν ἄλλη Φιλίτσα πιὰ αὐτή..... Καὶ τοῦτο δὲν ἄργησαν νὰ τὸ καταλάβουν ὅλοι. Ἀνήσυχοι, προσπάθησαν νὰ μάθουν τὸ λόγο, νὰ βροῦν τὴν αἰτία, νὰ ψάξουν τὴν ἀφορμὴ ποὺ ἔδινε τέτοια χλωμάδα στὰ μάγουλα τῆς κόρης καὶ τέτοιο βάθος στὰ μάτια της. Τίποτε, τίποτε. Ἡ ἄρρωστη καρδιὰ φύλαγε ζηλότυπα τὸ μυστικό της. Τὸ καλοκαίρι, τὴν πήγαινε στὰ βουνά, ν' ἀλλάξει ἀέρα, νὰ ξεσκοτίσει. Χαμένος κόπος. Ἀναθυμόταν τὴ φθινοπωρινὴ βραδυά, ποὺ ἦρθε τὸ τηλεγράφημα, τὸ ταξίδι στὴν Ἀθήνα, τὸν «Εὐαγγελισμό». Κ' ἐκεῖ σταματοῦσε. Πάρα πέρα δὲ μποροῦσε νὰ συλλογιστεῖ. Ἄλλως τε, ὅλο αὐτὸ ἔμοιαζε μ' ἕνα τέτοιο ἀπίστευτο ὄνειρο! Μιὰ δειλή, ἄβγαλτη καρδούλα κεῖ δὰ πέρα, πῶς νὰ μπορέσει ν' ἀντιμετρήσει τὸν πυρετικό της παλμὸ μὲ τὴν ἀπήχηση κείνη τοῦ μεγάλου κόσμου, τοῦ κόσμου ποὺ τὸν φωτίζουν τέτοιες ἀστραφτερὲς χωρίστρες, τέτοια θαυμάσια, εὐγενικά, πάμφωτα μάτια. Ἡ ζωὴ τῆς στενῆς ἐπαρχίας τὴν εἶχε μάθει νὰ κρύβει τὸ στοχασμό της, νὰ κόβει τὰ φτερὰ τῶν ὀνείρων της, καὶ νὰ πέφτει, νὰ πέφτει σὲ μιὰ θεληματικὴ ταπεινωσύνη, γεμάτη ἀπὸ τὴ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητάς της. Τὸ χειρότερό της μαρτύριο εἶταν ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβει μὲ τί τρόπο εἶχε γίνει ἔτσι ἀναπάντεχα, ἔτσι δὰ χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς σκοπό, ὅλο τοῦτο. Ποτὲ δὲν εἶχε περάσει ἴσαμε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ της πῶς μποροῦσε νἆναι κάτι τέτοιο ὁ ἔρωτας...

⁂

Ἂν ἡ Φιλίτσα εἶταν πολὺ ρωμαντική, θὰ μποροῦσε καὶ νὰ πεθάνει ἢ νὰ γίνει καλόγρηα. Τέτοιο πράμμα δὲν ἔγινε. Ζοῦσε μονάχα μὲ τ' ὄνειρό της, κ' εἶταν ὧρες-ὧρες σχεδὸν εὐτυχισμένη ποὺ ἦρθεν ἕνας τόσο μεγάλος καημὸς νὰ πλημμυρίσει τὴν ὕπαρξή της. Ὕστερα, μπορεῖ καὶ νἄρθει ἕνας ἄλλος ἔρωτας: πίσω ἀπὸ κάθε ἔρωτα παραστέκει πάντοτε καὶ περιμένει τὴν ὥρα του ἕνας ἄλλος. Βέβαια, μιὰ τέτοια σκέψη δὲν εἶναι ἀστήριχτη. Δὲ γίνεται, κάπως θὰ τὰ βόλεψε μὲ τὴν ἄρρωστη καρδιά της.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Ἑνα ἀλλόκοτο φεγγάρι,
σὰν ἕνα κομμάτι πάγου,
πεθαμένο, καὶ στημένο
μέσ' στὴ μέση τοῦ πελάγου

μιὰ βουβή, μεγάλη ξέρα,
πιὸ γυμνὴ κι' ἀπὸ παλάμη,
μ' ἕνα γέρικο, θλιμμένο,
τραγικὸ μικρὸ καλάμι,

κ' ἕνας ἴσκιος— ἕνα κάτι,
ποὺ δὲν ξέρω τί ἔχει χάσει,
κι' ἀπὸ τότε φέρνει γύρα,
μὴ μπορῶντας νὰ ἡσυχάσει

—παγωμένο, τὸ γραμμένο
κι' ὅλο φῶς ἐκεῖνο τρίο,
σιωποῦσε κι' ἀγρυπνοῦσε,
μέσ' στὴ νύχτα, μέσ' στὸ
κρύο...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΝΥΧΤΕΣ κ' ΝΥΧΤΕΣ

Εἶνε νυχτιὲς μέσ' τὴ ζωὴ μὲ παρατράγουδα πολλὰ
ἐξ οὗ καὶ βγῆκε ὡς γνωστὸν ἡ παροιμία ποὺ λέει:
Τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾶ,
κι' ὁ ἄνθρωπος... καὶ κλαίει.

Εἶνε νυχτιὲς καλοκαιριοῦ ποὺ ἡ ζέστη σὲ τρελλαίνει
κι' ἀπ' τὸν ἱδρῶτα στάζοντας σὰν στάμν' ἀπὸ τὴν Αἴγινα
τραβᾶς πρὸς τὴν... γειτόνισσα, ποὺ δὲν σὲ περιμένει
καὶ τῆς φωνάζεις: «Κύτταξε γιὰ χάρι σου... πῶς ἔγινα!...»

Εἶνε νυχτιὲς ὁλόγλυκες τοῦ μυρωμένου Ἀπρίλη,
ποὺ ἡ κόρη πάει ἕνα φιλὶ νὰ πάρῃ κι' ἕνα χάδι
καὶ ξάφνου βρίσκετ' ἡ φτωχὴ ὡσὰν... ἀσκὸς στρογγύλη
καὶ μι' ἄλλη νύχτα ἕνα... μωρό, πετάει στὸ σκοτάδι!...

Εἶνε νυχτιὲς ποὺ πίνοντας εἰς τὴν ταβέρνα φουκαρᾶ,
σὲ μιὰ μικρὴ π' ἀγάπησες νὰ κάνῃς τὸ κομμάτι σου,
παρεξηγιέσαι πὶ καὶ φὶ καὶ κάνεις τὸν παλληκαρᾶ
ὥσπου σοῦ κάνουν... μπλὲ μαρὲν τὰ μοῦτρα καὶ τὴν... πλά-
(τη σου.
Κι' εἶν' ἄλλες νύχτες βροχερές, ποὺ κάτω ἀπ' τὴν ὀμπρέλ-
(λα σου
κρατῶντας ἀγκαζὲ σφιχτὰ τὴν ὤμορφη κοπέλλα σου
τὴν πᾶς στὴν γκαρσονιέρα σου τὸ ντέρτι σου νὰ σβύσῃς
καὶ βλέπεις πῶς τὰ ροῦχα σου... λείπουν, ἅμα ξυπνήσῃς!

Κι' εἶν' ἄλλες νύχτες ποὺ κοντὰ σὲ μαγικὸ ἀκρογιάλι
κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια τῆς νυχτιᾶς καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
τσακώνεις κείνη π' ἀγαπᾶς σὲ φίλου σου ἀγκάλη
καὶ πότε κάνεις φονικὸ... πότε κρατᾷς φανάρι!

Εἶνε νυχτιὲς γλεντιῶν, χοροῦ, Καρναβαλιοῦ κι' ἐρώτων...
Νύχτες θανάτων, σπαραγμοῦ, δακρύων καὶ στερήσεων.
Νύχτες χλιδῆς καὶ σαδισμοῦ κι' ὀργίων πολυκρότων
νυχτιὲς ὀδύνης, ἡδονῆς καὶ νύχτες συγκινήσεων.

Νύχτες ποὺ οἱ ὧρες των κυλοῦν σ' ὑπέρκοσμο μεθύσι.
Νύχτες ποὺ ἡ... συμβία σου τὴν πόρτα σοὔχει κλείσει.
Νύχτες ποὺ παίζοντας χαρτιὰ σὰν πετεινὸς μαδήθηκες
μ' ἕνα σαλέπι δείπνησες καὶ στὸ ὕπαιθρο κοιμήθηκες.

Νύχτες ποὺ τὴ γυναῖκα σου τὴν παρατᾷς γιὰ μι' ἄλλη.
Νύχτες ποὺ κείνη, μυστικά, σοὔχει... ἀπὸ τέτοια βάλλει.
Νύχτες ποὺ οἱ γάτοι στήνουνε... χορὸ στὰ κεραμίδια σου
Νύχτες π' ἐνῷ νὰ δείρῃς πᾷς... σοῦ σπάζουν τὰ παίδια
(σου!
Νύχτες ποὺ θἄθελε κανεὶς χίλιες φορὲς νὰ ζήσῃ
Καὶ νύχτες ποὺ δὲν θἄθελεν ἡ μέρα νὰ τὶς σβύσῃ...
Νύχτες χορῶν, Καρναβαλιοῦ, γλεντιῶν καὶ συγκινήσεως
ποὺ δὲν τὶς γράφω... ἐξ αἰδοῦς συνάμα καὶ φρονήσεως!...

ΘΑΝΟΣ Γ. ΜΗΛΙΔΩΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε δαίμονες, ποὺ μᾶς σπρώχνουν πρὸς τὴν κόλασι περνῶντας τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου.

Ἅγιος Κυπριανὸς

Ἡ γυναῖκα παντρεύεται γιὰ νὰ γλεντήσῃ καὶ χωρίζει γιὰ νά... ἡσυχάσῃ!

Μ. Ντεκομπρᾶ

Κάθε νέα γυναῖκα παίρνει τὴ ζωὴ μονάχα ἀπὸ τὴν ρόδινή της ὄψι. Σὰν γεράσῃ, τότε μόνον μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ὅλες της τὶς φάσεις, μὰ εἶνε πιὰ ἀργά.

Ντονιζέτι

Ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν κόλασι εἶνε στρωμένος ἀπό... γλῶσσες γυναικῶν!

Ἀββᾶ - Γκυγιὼν

Ὁ ἔρωτας συχνὰ φεύγει γιατὶ δὲν κάνει κανεὶς γιὰ νὰ τὸν διατηρήσῃ ὅ,τι ἔκαμε γιὰ νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ.

Στὰλ

Ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν εἶνε σὰν τὶς ἄγνωστες ἐκεῖνες χῶρες ποὺ προσεγγίζει κανείς, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ἐσωτερικό τους!

Κα Ντυ Ριγκομπόνι

Ὁ πρῶτος ἔρωτας ξυπνάει τὸ πνεῦμα τῶν κοριτσιῶν. Ἕνας νέος ἄνδρας εἶνε λιγώτερο κουτὸς στὸν δεύτερό του ἔρωτα.

Πτὶ Σὲν

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς ἐπιτεθῇ κάποιος, ἰδίως δὲ τὴν ὥρα ποὺ ντύνεται!

Ντιντερὼ

Τὸ διαζύγιο εἶνε ἡ ἱεροτελεστία τῆς ἀπιστίας.

Σοφία Ἀρνοὺ

Τὰ καλλυντικὰ εἶνε σκευασίες ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ κάνουν τὶς γρηὲς πιὸ ἀποκρουστικὲς καὶ τὶς νέες λιγώτερο χαριτωμένες.

Δὶς Γκωσὲν

Ἡ εὐπροσηγορία δὲν εἶνε τὶς περισσότερες φορὲς παρὰ ἡ γκριμάτσα τῆς καλωσύνης.

Δὶς Ντὲ Λεσπινὰς

Μιὰ φιλάρεσκη γυναῖκα εἶνε ἕνας τέλειος ἀνεμοδείκτης, ποὺ σταθεροποιεῖται μονάχα ὅταν σκουριάσῃ.

Σοφία Ἀρνοὺ

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ κάνῃ κανεὶς παιδιά. Δύσκολο εἶνε νὰ τὰ ἀναθρέψῃ.

Μάλθιους

ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ

Θυμᾶσαι; Τὸ λεωφορεῖο μᾶς πήγαινε κλονίζοντάς μας βαρειὰ μὲ τοὺς μεγάλους του βαλλισμούς. Ἦταν συννεφιά, τὸ πλῆθος ἔτρεχε χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, καταδικασμένο σὲ κίνησιν αἰώνια, σὲ ὠμορφιὰ καὶ σὲ καταστροφή, ὅπως ἡ θάλασσα.

Κι' ἄξαφνα στὸ δρόμο πέρασαν τὰ κορίτσια τῶν δώδεκα χρονῶν πηγαίνοντας ν' ἀνθίσουν μέσα στὸ λίθινο δάσος μιᾶς γοτθικῆς ἐκκλησίας. Θὰ κοινωνοῦσαν.

Ἦταν ὁλάσπρα. Οἱ πέπλοι των ἀκινητοῦσαν στὸν ἀέρα. Ἡ ψυχή των δὲν πρόφτασε νὰ γευτῇ τὸ φαρμάκι ποὺ λέμε ὡραῖο.

Τότε, ἐσὺ ποὺ εἶχες στὰ χείλη σου τὴ νικοτίνη τόσων ἀντρῶν, τὴ γεῦσι τόσων σπασμένων ποτηριῶν —ἐσὺ ποὺ τὰ ἤξερες ὅλα καὶ τὸ κακὸ δὲν μποροῦσε νἆναι μπροστά σου παρὰ μιὰ παληὰ ἱστορία ποὺ φέρνει νύστα

—τότε—

καθὼς περνοῦσε ἡ αὐγὴ τῶν δώδεκα χρονῶν κι' ἀκούγαμε, θαρρεῖς, τὸ χτύπο τῶν φτερῶν τοῦ ἀρχαγγέλου ποὺ τὰ ὡδηγοῦσε στὸ ναὸ—

τὸ φτιασίδι σου ἄσπρισε.

Καὶ τὴν ψυχή σου τὴν περόνιασε τέτοιο κρύο ποὺ τὴν ἄκουσα νὰ πέφτῃ καὶ νὰ περιμένῃ ἕνα θάνατο ἀργὸ καὶ βουβό, καθὼς πεθαίνουν μέσα στὸ χιόνι.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Ὅταν πεθάνω νὰ μὲ πλύνουν μὲ κρασὶ — καὶ ἡ προσευχὴ που θὰ γίνῃ ν' ἀποτείνεται στὸ κρασὶ καὶ στὸ ποτῆρι.

Ἂν θελήσῃς νὰ μὲ βρῇς τὴν ἡμέρα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ἔλα καὶ γύρεψέ με στὴν ταβέρνα.

Πουλῶ τὰ διάδημα τοῦ Χαγκὰν καὶ τὰ φτερὰ τοῦ Σάχη, πουλῶ τὸ μεταξωτὸ τουρμπάνι μου γιὰ λίγη μουσική.

Καὶ τὸ κομπολόϊ ποὺ κρατῶ στὰ χέρια μου, αὐτὸ ποὺ κρατοῦν οἱ ὑποκριτὲς θὰ τὸ πουλοῦσα γιὰ ἕνα ποτηράκι κρασί.

Ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ μιὰ κοπέλλα ἔξω στοὺς ἀγρούς. Παίρνω τὴν εὐχαρίστησί μου τοῖς μετρητοῖς καὶ σ' ἀφίνω τὸν παράδεισο ἐπὶ πιστώσει. — Μὴν πιστεύεις τί σοῦ λένε γιὰ τὸν παράδεισο. Ποιὸς ἐπῆγε στὸν παράδεισο; Ποιὸς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν κόλασι;

Ἀγοράζω τὸ παληὸ κρασὶ, ἀλλὰ καὶ τὸ καινούργιο. Πουλῶ τὸν παράδεισο γιὰ δύο κόκκους κριθαριοῦ. — Ξέρεις ποῦ θὰ πᾷς μετὰ τὸ θάνατό σου; — Δόσε σὲ μένα τὸ κρασὶ ποὺ δὲν θέλεις σὺ νὰ πιῇς καὶ πήγαινε ὅπου σ' ἀρέσει.

Ἡ αὔριον δὲν μᾶς ἀνήκει. — Ἔσο εὐτυχὴς σήμερα ποὺ ζῇς. — Πίνε κρασὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Μὴν ξεχνᾷς πὼς τὸ φεγγάρι αὐτὸ θὰ ψάχνῃ νὰ μᾶς βρῇ γιὰ πολὺ καιρὸ καὶ δὲν θὰ μᾶς βλέπῃ πιά.

Αἱ γνώσεις εἶνε περιττές. Μάθε ποῦ βρίσκεται ἡ ταβέρνα. Ζήτησε κρασί, μουσικὴ καὶ φίλο.

Μὲ τὸ ποτῆρι στὸ χέρι, γίνου εὐτυχής, πολυαγαπημένε μου.

Πρὶν νὰ σβυσθῇ τ' ὄνομά σου ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, πιὲς κρασί. Ὅταν τὸ κρασὶ γεμίσῃ τὴν καρδιά, δὲν ὑπάρχει πιὰ τόπος γιὰ τὴν θλῖψι. Λύσε τὰ μαλλιὰ τῆς ἀγαπημένης σου, πρὶν τὰ γόνατά σου λυθοῦν καὶ δὲν σὲ κρατοῦν στὰ πόδια σου.

Τί εὐχάριστη ἡμέρα ποὺ εἶνε.
Δὲν κάνει οὔτε ζέστη οὔτε κρύο.
Ἡ πάχνη ξέπλυνε τὰ πρόσωπα τῶν ρόδων, καὶ τὸ ἀηδόνι τραγουδᾶ μὲ τὴ δική του γλῶσσα στὸ κίτρινο τριαντάφυλλο: «Πιὲς κρασί! Πιὲς κρασί!».

Μᾶς λένε καὶ μᾶς βεβαιώνουν ὅτι θὰ ζήσωμε μὲ κοπάδια γυναῖκες ἐκεῖ ἐπάνω στὸν Παράδεισο.

Ἐγὼ λέγω πὼς θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ ἔχωμε κοντά μας καὶ κρασί.

Ἀγόραζέ τα ὅλα τοῖς μετρητοῖς καὶ μὴν ἔχῃς ἐμπιστοσύνη στὴν πίστωσι, γιατὶ ὁ ἦχος τοῦ ταμπούρλου εἶνε εὐχάριστος μονάχα ἀπὸ μακρυά.

ΤΖΟΕ ΟΥΕΛΛΣ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Μόλις ἐχάραζε ἡ αὐγὴ καὶ μέσα στὴν ἀπέραντη ζούγκλα ἀκούστηκαν τὰ χασμουρητὰ τῶν λιονταριῶν, σωστὰ μουγκρίσματα ποὺ ἀνάγγελαν σὰν σάλπισμα τὸ μπάσιμο μιᾶς καινούργιας ἡμέρας.

Ἕνα ρῖγος κατέλαβε τὰ μικρὰ ἐλαφάκια καὶ σὰν πουλιὰ ποὺ φτερουγίζουν ἀναπήδησαν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους γιὰ νὰ πᾶν νὰ βροῦν κάποιο πιὸ ἀσφαλὲς κρησφύγετο μακρυὰ ἀπὸ τοῦ λιονταριοῦ τὸ στόμα.

Ἐπάλευε ἡ ζωὴ μὲ τὸ θάνατο, ἐπάλευε κι' ὁ χάρος πάνω ἀπὸ τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ Ντόνυ Ντάλ.

Χτυπημένος στὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ βέλη μιᾶς ἄγριας φυλῆς τοῦ Βελγικοῦ Κόγκου ἐχαροπάλευε στὰ χέρια τοῦ φίλου του Τζὰκ Τζίμσον.

Ὅ,τι μποροῦσε τοῦ ἔκανε, τοῦ ἔπλυνε τὸ κεφάλι μὲ καθαρὸ νερὸ τῆς πηγῆς, ἔκοψε καὶ μερικὰ βότανα κι' ἔπειτα μὲ μιὰ λουρίδα ποὺ ἔσχισε ἀπὸ τὸ πουκάμισό του τοῦ ἔδεσε γύρω γύρω τὴν πληγὴ σφιχτά.

◆◆◆

Δυὸ χρόνια τώρα εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, μὲ μιὰ εἰδικὴ ἀποστολὴ νὰ πᾶν νὰ μελετήσουν τοὺς πυρετοὺς ποὺ παρουσιάζονται σ' αὐτὰ τὰ ἄγρια μέρη.

Τὸν πρῶτο χρόνο τὸν εἶχαν περάσει στὴ Μπόμπα, στὸ Ματάντι, στὸ Στάνλεϋβιλ, καὶ μελετοῦσαν στὰ διάφορα νοσοκομεῖα τὸν κακοήθη αὐτὸ πυρετὸ τοῦ Κόγκου.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔφθανε γι' αὐτούς, ἔπρεπε νὰ μποῦνε μέσα στὰ μεγάλα καὶ ἀπέραντα δάση, νὰ ἐρευνήσουν καὶ νὰ βροῦν τὴν αἰτία, τὴν πηγὴ τῆς ἀρρώστειας.

Καὶ ξεκίνησαν ἐφωδιασμένοι μ' ἕνα καλὸ φορητὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἄφθονα φάρμακα καὶ ζωοτροφές.

Ἐπῆραν καὶ δέκα μαύρους στὴ συνοδεία τους γιὰ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τοὺς ὁδηγοῦν στὸ δρόμο.

Ὅσο προχωροῦσαν καὶ τὰ δάση πύκνωναν.

Στὴν ἀρχὴ οἱ μαῦροι τοὺς ὑπεδέχοντο ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ καλοὺς τρόπους.

Κάτι γυάλινα βραχιόλια, κάτι γυαλιστεροὶ χαλκάδες καὶ σκουλαρίκια θαυματούργησαν. Ἔδιναν στοὺς μαύρους μιὰ τέτοια εὐχαρίστησι ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ τοὺς προσφέρουν γιὰ ἀντάλλαγμα.

Βώδια, γυναῖκες, ἐλεφαντόδοντα, πολύτιμα πετράδια, ἔφερναν καὶ τὰ ἔρριχναν μπροστὰ στὰ πόδια τους.

Ἐκεῖνοι τὰ ἐδέχοντο μ' ἕνα χαμόγελο, τοὺς εὐχαριστοῦσαν καὶ τοὺς ἐξήταζαν παίρνοντας αἷμα ἀπὸ τὸ κορμί τους, ψάχνοντας διαρκῶς γιὰ νὰ ἀποτελειώσουν τὴ μελέτη τους.

Καὶ κάποτε νυχτώθηκαν ἀνάμεσα σὲ μιὰ ρεματιὰ καὶ σ' ἕνα δάσος.

Ἔστησαν τὴ σκηνή τους καὶ πέρασαν ἥσυχα τὴ νύχτα τους.

Ἐπρόκειτο νὰ μελετήσουν τὴν ἐπομένη τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, κι' ἐξύπνησαν πολὺ πρωΐ, πρὶν νὰ πυρώσῃ ὁ ἥλιος.

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο, δίπλα στὶς ὄχθες, κοντὰ στὰ χόρτα, ἀνεκάλυψαν ἕνα εἶδος σκουλῆκι, ποὺ γινόταν κουνοῦπι καὶ ποὺ τὸ κέντημά του ἔφερνε ἕνα κακοήθη πυρετό, ποὺ τυραννοῦσε τὸν ἄνθρωπο σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Εὐχαριστημένοι συζητοῦσαν οἱ δυό τους τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο, καθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι εἰς τὸν ἄλλο, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσαν ἕνα σφύριγμα στὸν ἀέρα καὶ ἕνα βέλος ἦρθε καὶ σφηνώθηκε στὴν κάσκα τοῦ Τζάκ.

—Πέσε χάμω, τοῦ φώναξε ὁ Ντόνυ.

Ἀλλὰ πρὶν αὐτὸς τὸν μιμηθῇ δύο βέλη ἐκτύπησαν στὸ κρανίο του καὶ τὸ αἷμα πλημμύρισε τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Τζὰκ Τζίμσον δὲν πρόφτασε ν' ἁρπάξῃ οὔτε τὴν καραμπίνα του.

Ἕνα πλῆθος ἀπὸ μαύρους τοὺς εἶχαν κυκλώσει καὶ τοὺς ἔδεσαν πισθάγκωνα.

Ὁ Ντόνυ ἀναίσθητος δὲν καταλάβαινε τίποτα πιὰ τί γινόταν γύρω του.

Ὁ Τζὰκ ὅμως ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι εἶχαν πέσει σὲ χέρια ἀνθρωποφάγων καὶ τί τοὺς περίμενε.

Ὅσο ἔβλεπε νὰ τραβοῦν τὸν Ντόνυ ἐθέριζε ἀλλὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ μὲ τὰ χέρια δεμένα;

Τοὺς ἔρριξαν σὲ μιὰ καλύβα καὶ ἄκουγαν ἀπὸ μέσα τὸ γλέντι ποὺ ἔκαναν οἱ μαῦροι.

Ἀσφαλῶς εἶχαν βρῆ τὰ κουτιὰ μὲ τὰ μπισκότα καὶ τὶς κονσέρβες τους καὶ πανηγύριζαν μ' αὐτά.

Τὸ δίλημμα θὰ φανερωνόταν τὴν ἑπομένη.

Ζωὴ ἢ θάνατος. Καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ κουνηθῇ, νὰ μὴν μπορῇ νὰ περιποιηθῇ τὸ φίλο του.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε καὶ ὁ Τζὰκ εἶδε νὰ μισανοίγῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ πόρτα.

Εἶδε μιὰ νέα ὥριμη, σφιχτοδεμένη, νὰ βαστᾷ ἕνα κουτὶ καὶ νὰ μπαίνῃ στὴν καλύβα.

Τὸν κύτταζε καὶ χαμογελοῦσε.

Ὁ Τζὰκ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κουτὶ ποὺ βαστοῦσε ἡ κοπέλλα ἐκείνη καὶ παρετήρησε ὅτι εἶχε πάρει ἕνα ἀπὸ τὰ τενεκεδένια κουτιὰ ποὺ περιεῖχαν κουφετάκια κινίνης.

Ἡ νέα κατέπινε ἕνα-ἕνα καὶ γελοῦσε.

Οὔτε μποροῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ, γιατὶ δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα της, οὔτε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, γιατὶ τὰ χέρια του ἦταν δεμένα.

Τὰ χέρια τοῦ Ντόνυ ἦταν λυτὰ ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος.

Ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ χτύπημα, μὲ τὸ πρόσωπο καταματωμένο, εἶχε πέσει σ' ἕνα λήθαργο ποὺ οἱ φωνές του ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν ἐξυπνοῦσαν.

Ἡ νέα, ἀφοῦ ἔσκυψε δύο-τρεῖς φορὲς ἀπὸ πάνω του, καὶ εἶδε τὰ μάτια της νὰ γυαλίζουν καὶ τὰ χείλη της νὰ μορφάζουν, ἐβγῆκε ἔξω μὲ τὸ κουτὶ στὰ χέρια.

Ἡ κούρασις καὶ ἡ συγκίνησις τὸν εἶχαν καταβάλει καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια του ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει, ἀπέξω ὅμως δὲν ἀκουγόταν κανένας θόρυβος.

Περίεργος ἐκύτταξε τριγύρω του καὶ εἶδε τὰ μάτια τοῦ Ντόνυ νὰ μισανοίγουν.

—Κουράγιο, Ντόνυ. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ περιποιηθῶ, τὰ χέρια μου εἶνε δεμένα.

Ὁ Ντόνυ πῆγε νὰ κουνηθῇ κι' ἔπεσε πάλι ἐξαντλημένος πρὸς τὰ πίσω.

—Κουράγιο, Ντόνυ! Στὴ μέση σου ἔχεις ἕνα μαχαῖρι. Δὲν σοῦ τὸ πῆραν. Κουράγιο, κουνήσου, ἔλα κοντήτερα νὰ μοῦ κόψῃς τὰ σκοινιά.

Ὁ Ντόνυ κατέβαλε τώρα κάθε προσπάθεια.

Τὰ χέρια του ἔσφιξαν τὸ μαχαῖρι καὶ τὄβγαλαν ἀπὸ τὴ θήκη του.

Τώρα σουρνόταν, προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ στὸ φίλο του.

Ἔφθασε! Ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ χτυπητὴ μαχαιριὰ ἔκοψε τὶς λουρίδες, κάτι πράσινα βοῦρλα ποὺ οἱ μαῦροι εἶχαν χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ τὸν δέσουν.

Ἀνατινάχθηκε ἐπάνω ὁ Τζὰκ καὶ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ φίλου του τὸ μαχαῖρι.

Μισάνοιξε τὴν πόρτα.

Ἀπόλυτη ἡσυχία.

Τὸ κλάμα ἑνὸς μωροῦ, μονάχα ἄκουσε καὶ ἕνα περίεργο σούρσιμο ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα του.

Κάπου θὰ ἔχουν πάει, ἐσκέφθηκε.

Κι' ἄνοιξε πιὸ πολύ.

Ποιὰ ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξίς του ὅταν εἶδε καμμιὰ σαρανταριὰ μαύρους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅσοι ἀποτελοῦσαν τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριό, νὰ εἶνε ξαπλωμένοι χάμω.

Κοιμόντουσαν ἄραγε;

Ὁ Τζὰκ πλησίασε ἕναν σιγὰ σιγά. Ἦταν νεκρός. Πλησίασε ἄλλον' δὲν ἀνέπνεε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω του.

Οἱ μαῦροι κάτι εἶχαν πάθει ἀσφαλῶς.

Γρήγορα κατάλαβε τὸ τί τοὺς εἶχε συμβῆ.

Δίπλα τους ἀνοιγμένα ὅλα τὰ κουτιά, οἱ κονσέρβες, τὰ μπισκότα καὶ τὰ φάρμακα.

Εἶχαν πάρει τὸ κινίνο γιὰ κουφέτα καὶ εἶχαν ἀδειάσει τὰ κουτιά.

Μονάχα μιὰ κοπέλλα ζοῦσε ἀκόμα ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἦταν ἀναίσθητη, ἕτοιμη νὰ πεθάνῃ.

Τὸ μωρὸ ἔκλαιγε παρακάτω καὶ ὁ Τζὰκ ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ μπροστὰ στὸ ὑπαίθριο αὐτὸ νεκροταφεῖο.

Θυμήθηκε ὅμως ξαφνικὰ τὸν Ντόνυ, ἔσχισε τὸ πουκάμισό του σὲ μιὰ ἄκρη κι' ἔτρεξε νὰ φέρῃ νερὸ ἀπὸ τὸ ποτάμι μέσα σ' ἕνα κουτί.

Ἔπλυνε καλὰ τὸ κεφάλι του, ἔκοψε κάτι βότανα ἀντισηπτικὰ καὶ τοῦ ἔδεσε γύρω - τριγύρω τὶς πληγές.

Ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος.

Σὲ λίγο θὰ ἔφθαναν τὰ λιοντάρια καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τῆς ζούγκλας ν' ἀποτελειώσουν τὰ ζεστὰ ἐκεῖνα ἀκόμη κορμιά.

Οἱ μαῦροι των, ἄλλοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ κι' ἄλλους τοὺς βρῆκε ἐκεῖ ἀνάμεσα νεκρούς.

Ἐμάζεψε ὅ,τι μποροῦσε νὰ περισώσῃ καὶ τάφερε κοντὰ στὸ ποτάμι.

Οἱ καραμπίνες τους μὲ τὰ κιβώτια τὶς σφαῖρες ἦσαν κι' αὐτὰ ἄθικτα.

Ἔπρεπε τώρα νὰ βρῇ ἕνα μέσον νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο.

Εἶχαν φαίνεται μέρες ἀκόμη νὰ ζήσουν καὶ ὁ Τζὰκ ἀνεκάλυψε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους τοῦ ποταμοῦ μιὰ μικρὴ σχεδία, καμωμένη πρόχειρα ἀπὸ κορμοὺς δέντρων.

Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη.

Φορτώθηκε τὸν Ντόλυ καὶ τὸν ξάπλωσε στὴ σχεδία ἐπάνω, κουβάλλησε τὰ πράγματά του καὶ τὰ ὅπλα, καὶ τέλος πήδησε καὶ αὐτός.

Ἔλυσε τὸ λουρὶ ποὺ ἦταν δεμένη καὶ τὴν ἄφησε στὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἤξερε πὼς στὴν ἀπέναντι ὄχθη δυτικὰ βρισκόταν τὸ Χάναρι, ἕνα μικρὸ χωριὸ ποὺ εἶχε ὅμως ἀστυνομικὸ σταθμὸ καὶ ἥμερους μαύρους.

Πίσω τους μόλις ξεκίνησαν ἄκουσε μιὰ περίεργη συναυλία.

Τὰ ἄγρια ζῶα τσακωνόντουσαν καὶ μούγκριζαν ξεσχίζοντας τὶς σάρκες.

Ὁ Ντόνυ ὑπέφερε πολὺ καὶ ἔμενε ἀκίνητος, ξαπλωμένος ἐπάνω στὴ σχεδία.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ τοὺς ἔφερε κοντὰ στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Ὁ ἥλιος εἶχε γύρει καὶ ὁ Τζὰκ σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πιάσῃ τὴν ὄχθη γιὰ νὰ περιποιηθῇ ὅσο μποροῦσε καὶ τὸ φίλο του.

Τὸ χωριὸ βρισκόταν ἔξη ὧρες ἀκόμα περίπου μακρυά.

Ξαφνικὰ ὅμως τριγύρω του ἄκουσε περίεργα σφυριχτὰ καὶ ἔνοιωσε πὼς βέλη ἀμέτρητα ἔπεφταν γύρω ἀπὸ τὴ σχεδία.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ εἶδε ὅτι στὴν ὄχθη τοὺς περίμεναν ἄγριοι μαῦροι.

Ἅρπαξε τότε τὴν καραμπίνα καὶ γονατιστὸς ἄρχισε τοὺς πυροβολισμούς.

Οἱ μαῦροι ξαφνιάστηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἅρπαξε τότε τὴν ἄλλη καραμπίνα, τὴν ἄδειασε κι' αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος τῶν μαύρων.

Τὸ τουφεκίδι αὐτὸ διήρκεσε σχεδὸν δύο ὧρες.

Ὁ Τζὰκ σημάδευε καλὰ καὶ κάθε σφαῖρα του εὕρισκε κι' ἀπὸ ἕνα κορμί.

Ἦσαν ὅμως τόσο πολὺ πεισματάρηδες αὐτοὶ οἱ ἄγριοι ποὺ ὁ Τζὰκ ἔβλεπε ὅτι τὸ κιβώτιο μὲ τὶς σφαῖρες του κόντευε νὰ ἐξαντληθῇ.

Εἴκοσι σφαῖρες τοῦ ἔμεναν ἀκόμη ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς μαύρους δὲν διέκρινε παρὰ μονάχα πέντε-ἔξη.

Τὰ βέλη σφύριζαν διαρκῶς τριγύρω τους.

Ἄλλος ἕνας νεκρός.

Καὶ ἔπειτα ἄλλος ἕνας.

Οἱ σφαῖρες ἔφευγαν μετρημένες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄγριοι τώρα εἶχαν πεισμώσει καὶ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ θάμνους πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ἔρριχναν τὰ βέλη τους.

Ξαφνικὰ ὅμως θυμήθηκε ὅτι μέσα στὸ ἴδιο κουτὶ εἶχε τρεῖς σφαῖρες βεγγαλικά.

Ἐγέμισε τὴν καραμπίνα καὶ ἔρριξε τὴν πρώτη στὸν ἀέρα.

Ἡ σφαῖρα ἔκανε ἕνα κύκλο κι' ἐγέμισε φῶς τὸ δάσος.

Αὐτὸ τὸν ἔσωσε.

Φθηνὰ τὴ γλύτωσε.

Οἱ μαῦροι εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἂν τὸν εὕρισκε κι' αὐτὸν κανένα βέλος δὲν θὰ εἶχαν κανένα νὰ τοὺς περιποιηθῇ.

Ὅταν πιὰ σκοτείνιασε, μ' ἕνα καμάκι ποὺ εἶχε ἡ σχεδία πλησίασε τὴν ὄχθη καὶ πάτησε ἔξω στὴν ξηρὰ μὲ μεγάλη προφύλαξι.

Δὲν ἄκουσε παρὰ τὰ περίεργα μουγκρητὰ τῆς ζούγκλας καὶ γύρισε πίσω στὴ σχεδία.

Ἔβγαλε μέσα ἀπὸ ἕνα δισάκι ἕνα μπουκαλάκι κονιὰκ ποὺ εἶχε περισωθῆ, ἔσπασε τὸ λαιμὸ καὶ πότισε τὸν Ντόνυ, ἔπειτα ἤπιε κι' αὐτός.

Ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκε.

Φύλαγε ἐκεῖ δίπλα στὴ σχεδία μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι.

◆◆◆

Δὲν ἄφησε νὰ ξημερώσῃ καὶ καλά, μέσα στὸ θαμπόφωτο ξεκίνησε ἀκολουθῶντας τὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ.

Πλησίαζε μεσημέρι πιὰ ὅταν ἀντίκρυσε ἀπὸ μακρυὰ τὶς καλύβες τοῦ χωριοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του νὰ δῇ ἄνθρωπο φίλο, ἄρχισε νὰ πυροβολῇ στὸν ἀέρα.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν πυροβολισμοί. Τοῦ ἀπαντοῦσαν καὶ σὲ μισὴ ὥρα ἀπόστασι διέκρινε τὶς ἄσπρες κάσκες τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ ἤρχοντο νὰ τὸν προϋπαντήσουν.

Σταμάτησε. Δὲν ἄντεχε πιά.

Ἔφερε τὴ σχεδία δίπλα στὴν ὄχθη καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ παρέλαβαν αὐτὸν καὶ τὸ φίλο τους ἐξαντλημένους, μισοπεθαμένους ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὶς στερήσεις καὶ τοὺς ἔφεραν μέσα στὸ σπίτι, πάνω σὲ μαλακὰ κρεββάτια.

◆◆◆

Δεκαπέντε ἡμέρες ἔκανε ὁ Ντόνυ γιὰ νὰ συνέλθῃ τελείως.

Ὁ Τζὰκ βρῆκε κάθε μέσον σ' αὐτὸν τὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ γιὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του.

Δὲν ἔφυγαν ὅμως ἀμέσως.

Τὸ μέρος ἦταν εὐχάριστο καὶ βρῆκαν εὐκαιρία νὰ συγκεντρώσουν καὶ νὰ γράψουν τὶς παρατηρήσεις τους ὡς καὶ τὴν ἀνακάλυψί τους γιὰ τὴν αἰτία τοῦ κακοήθους πυρετοῦ.

Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψαν στὸ Λονδῖνο καὶ ἐξέθεσαν στοὺς φίλους τους τὴ ζωὴ ποὺ πέρασαν στὰ ἄγρια αὐτὰ μέρη τοῦ Βελγικοῦ Κογκό, δὲν παρέλειψαν νὰ διηγηθοῦν καὶ τὴ μοναδικὴ αὐτὴ περιπέτειά τους, ποὺ αἰχμάλωτοι τῶν ἀγρίων θὰ ἐγίνοντο τὴν ἑπομένη ἡ καλύτερή τους τροφὴ ἂν δὲν ἐσώζοντο ἀπὸ τὰ κουτιὰ ἐκεῖνα τὸ κινίνο ποὺ ἔφαγαν οἱ μαῦροι κι' ἐδηλητηριάσθησαν.

ΤΖΟΕ ΟΥΕΛΛΣ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΜΛΕΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀμλέτος, πρίγκηψ τῆς Δανίας ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ ἐξαιρετικὴ μελαγχολία μετὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλέως πατέρα του καὶ τὴν μελαγχολία του ἐπαυξάνει ἡ πικρία γιὰ τὴν ἀπρεπῆ διαγωγὴ τῆς μητέρας του ἡ ὁποία, δυὸ μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του, παντρεύθηκε τὸν ἀδελφὸ τοῦ νεκροῦ βασιλέως Κλαύδιο ποὺ κατέλαβε καὶ τὸ θρόνο. Σ' ὅλη τὴ Δανία κυκλοφοροῦν φῆμες πὼς ὁ πατέρας τοῦ Ἀμλέτου δηλητηριάσθηκε ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Κλαύδιο ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο καὶ τὴ γυναῖκα. Καὶ τὴ φήμη αὐτὴ τὴν ἐπιβεβαιώνει καὶ τὸ ἴδιο τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ ποὺ παρουσιάζεται στὸν Ἀμλέτο.

Ἐκεῖνος παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῇ καὶ γιὰ νὰ μὴ κινήσῃ κανενὸς τὴν ὑποψία, ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὸν τρελλό. Ὁ Ἀμλέτος ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὴν Ὀφηλία ἀλλὰ ἐκείνη κατὰ τὴν τελευταία της συνάντησι μαζί του τὸν βρῆκε διαφορετικό. Ἐτρόμαξε ἀπὸ τὴν συμπεριφοράν του. Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα της εἰς τὸν ὁποῖον ἐδιηγήθη τὴν παράξενη στάσι τοῦ φίλου της. Ὁ πατέρας της Πολώνιος τὴν ὡδήγησε στὸ Βασιλῆ εἰς τὸν ὁποῖον ἐξήγησε ὅτι ὁ Ἀμλέτος εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρην του. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσε δῆθεν ὁ Ἀμλέτος ἔπεσε εἰς μελαγχολίαν.

Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ Ἀμλέτος καὶ μένει μόνος μὲ τὸν Πολώνιο ποὺ ἀφοῦ μάταια προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικό του, φεύγει, γιατὶ τὴν ἴδια ὥρα μπαίνουν δυὸ φίλοι τοῦ Ἀμλέτου. Σ' αὐτοὺς ὁ Ἀμλέτος ἐκδηλώνει ὅλη τὴν ἀπαισιοδοξία του γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο.

5ον

Ὁ Ρόζεγκραντς ἔσπευσε νὰ σβύσῃ γρήγορα τὸ χαμόγελο ποὺ φάνηκε στὰ χείλη του καὶ κοίταξε ἔντρομος τὸ Γκίλντενστερν. Ἔπειτα προσέθεσε ταραγμένος :

— Ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε, ἄρχοντα, ἀπὸ τὸ νοῦ τέτοια ἐλαφρὴ σκέψι.

— Ἀλλὰ τότε γιατὶ γελάσατε ὅταν εἶπα πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πιὰ κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ μένα ; ρώτησε ὁ Ἀμλέτος.

— Σκέφθηκα, ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Ρόζεγκραντς, πώς, ἄν, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πιὰ γιὰ σᾶς κανένα ἐνδιαφέρον, τότε καὶ οἱ θεατρῖνοι δὲν ἔχουν νὰ περιμένουν καλὴν ὑποδοχή, ἐκ μέρους σας. Τοὺς συναντήσαμε στὸ δρόμο

— Ἐκεῖνον ποὺ παίζει τοὺς ρόλους τοῦ βασιλιὰ θὰ τὸν δεχθῶ πρόθυμα. Ἡ Μεγαλειότης Του θὰ πάρῃ πλούσια ἀμοιβὴ ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ὁ ριψοκίνδυνος ἱππότης θὰ μπορέσῃ νὰ δείξῃ τὴν τέχνη του. Ὁ ἐραστὴς δὲν θ' ἀναστενάξῃ δωρεάν, ὁ τρελλὸς θὰ παίξῃ τὸ ρόλο του ἐλεύθερα καὶ ἡ ἐρωτευμένη θὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά της χωρὶς κανένα ἐμπόδιο. Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἠθοποιοί ; ρώτησε ὁ Ἀμλέτος.

— Αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀκούσατε ἄλλοτε μὲ τόσην εὐχαρίστησι. Εἶναι οἱ ἠθοποιοὶ τῆς πόλεως ὅπου μέναμε μαζί, ἐξήγησε ὁ Ρόζεγκραντς.

Ὁ Ἀμλέτος ἐξεπλάγη μὲ τὴν πληροφορία αὐτήν. Τοὺς ἤξευρε λαμπροὺς ἠθοποιοὺς καὶ δημοφιλεῖς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς κατήντησαν νὰ περιφέρωνται ἐδῶ καὶ κεῖ.

— Καὶ γιατὶ γυρίζουν σὲ περιοδεῖες ; ρώτησε. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκατασταθοῦν κάπου μονίμως. Ἔτσι θὰ κέρδιζαν καὶ σὲ δόξα καὶ σὲ χρῆμα.

— Οἱ τελευταῖοι νόμοι τοὺς ἐμπόδισαν, ἀπάντησε ὁ Ρόζεγκραντς.

— Τοὺς ἐκτιμοῦν πάντα ὅσο τοὺς ἐκτιμοῦσαν τότε ποὺ βρισκόμουν σ' αὐτὴν τὴν πόλι; ρώτησε ὁ Ἀμλέτος πάλι.

— Τοὺς ἀξίζει ἄρχοντα ;

— Μήπως ξέπεσαν ;

— Ὄχι, συνέχισε ὁ Ρόζεγκραντς. Φροντίζουν πάντα νὰ μένουν οἱ ἴδιοι, νὰ κρατοῦν τὴ θέσι τους. Ἀλλὰ τώρα τελευταῖα παρουσιάσθηκαν κάτι νεαροὶ ποὺ μὲ τὸ στόμφο τους μαζεύουν ὅλον τὸν κόσμο.

— Δὲν εἶναι καθόλου περίεργο, παρετήρησε ὁ Ἀμλέτος. Κοιτᾶξτε τὸ θεῖο μου, τὸ βασιλέα τῆς Δανίας. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κορόϊδευαν, ὅταν ζοῦσε ὁ πατέρας μου, δίνουν σήμερα εἴκοσι, σαράντα, πενῆντα, ἀκόμη καὶ ἑκατὸ δουκάτα γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν προσωπογραφία του. Εἶναι κάτι ποὺ ξεπερνᾶ τὸ φυσικό. Μόνο ἡ ιλοσοφία μπορεῖ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα ποὺ τὸν κατεῖχε καὶ τὸ φάσμα τοῦ πατέρα του στεκόταν διαρκῶς ἐμπρός στὰ μάτια του καὶ τοῦ ἐπανελάμβανε τὴν ἐπιτακτικὴ προσταγὴ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ καὶ νὰ μὴν ἡσυχάσῃ ὡς ποὺ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσι.

Κάθε στιγμὴ ἀναπαύσεως τοῦ φαινόταν ἐγκληματικὴ καὶ παράβασις τῶν πατρικῶν ἐντολῶν. Ἀλλὰ δὲν ἦταν εὔκολο πρᾶγμα νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλῆ ποὺ περιστοιχιζόταν διαρκῶς ἀπὸ τοὺς φρουρούς του. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη μποροῦσε, ἡ παρουσία τῆς βασιλίσσης, τῆς μητέρας τοῦ Ἀμλέτου ποὺ βρισκόταν διαρκῶς πλάϊ στὸ βασιλῆ ἦταν ἕνα ἐμπόδιο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ παρακάμψῃ. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ σφετεριστὴς τοῦ θρόνου ἦταν σύζυγος τῆς μητέρας του τὸν ἔκανε νὰ ἔχῃ τύψεις καὶ νὰ διστάζῃ στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεώς του. Αὐτὴ μόνη ἡ πρᾶξις τῆς θανατώσεως ἑνὸς ἀνθρώπου ἦταν ἀποκρουστικὴ καὶ τρομακτικὴ γιὰ ἕνα νέο τόσο εὐγενικὸ καὶ τόσο ἀγαθὸ σὰν τὸν Ἀμλέτο. Ἡ βαθειὰ μελαγχολία του καὶ οἱ σκέψεις αὐτὲς τὸν καθήλωσαν σὲ μιὰν ἀναποφασιστικότητα ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ δράσῃ. Ἐπὶ πλέον οἱ ἀμφιβολίες δὲν εἶχαν λείψει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ δὲν ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι τὸ πνεῦμα ποὺ εἶδε ἦταν πραγματικὰ τοῦ πατέρα του καὶ ὄχι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ποὺ, ὅπως εἶχε ἀκούσει, εἶχε τὴ δύναμι να παιρνη ὁποιαδήποτε μορφὴ ἤθελε καὶ ποὺ ἴσως πῆρε τὴν ὄψι τοῦ πατέρα του γιὰ νὰ ἐπηρεάσῃ εὔκολα τὴ θλῖψι του καὶ τὴ μελαγχολία του καὶ νὰ τὸν ὠθήσῃ νὰ κάμῃ μιὰ τόσο τρομερὴ πρᾶξι, ὅπως ὁ φόνος. Καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐρευνήσῃ καλύτερα γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὶς ὑποψίες ποὺ εἶχε ἐναντίον τοῦ θείου του. Καὶ τὴν εὐκαιρία αὐτὴν τοῦ τὴν προσέφεραν οἱ ἠθοποιοὶ τοὺς ὁποίους εἶχε ἀναγγείλει ὁ Ρόζεγκραντς καὶ ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔμπαιναν στὴν αἴθουσα ὅπου βρισκόταν.

—Καλῶς ἤλθατε στὸ Ἔλσινορ τοὺς χαιρέτησε ὁ Ἀμλέτος. Πλησιάστε καὶ δῶστε μου τὸ χέρι.

Τὰ συνηθισμένα δείγματα μιᾶς καλῆς ὑποδοχῆς εἶνε τὰ κομπλιμέντα καὶ οἱ περιποιήσεις. Ἀλλὰ ὁ θεῖος μου ποὺ εἶνε πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ποὺ εἶνε θεία μου, ἀπογοητεύθηκαν πολύ.

—Γιατί, κύριε; ρώτησε ὁ Γκίλντενστερν.

—Γιατὶ εἶμαι τρελλὸς μόνο κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μπορῶ νὰ ξεχωρίσω ἕνα γεράκι ἀπὸ ἕνα γῦπα.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάσθηκε πάλι ὁ γέρο Πολώνιος καὶ χαιρέτησε μὲ σεβασμὸ προσποιητὸ τὸ νεαρὸ πρίγκηπα. Ἀλλὰ ὁ Ἀμλέτος εἶχε ἀκόμη τὴ διάθεσι νὰ τὸν εἰρωνευθῇ καὶ στρεφόμενος στοὺς δύο νέους τοὺς εἶπε:

— Κυττάξτε αὐτὸ τὸ μεγάλο παιδί, τὸν Πολώνιο. Μόλις τώρα βγαίνει ἀπὸ τὰ σπάργανα.

—Ἴσως νὰ ξαναμπῆκε σ' αὐτά, ἀπάντησε εὔθυμα ὁ Ρόζεγκραντς. Γιατὶ λένε πὼς οἱ γέροι ξαναμωραίνονται.

—Βάζω στοίχημα πὼς ἔρχεται νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τοὺς ἠθοποιούς, θὰ δῆτε.

—Ἄρχοντα, εἶπε ὁ Πολώνιος, ποὺ εἶχε πλησιάσει πιὰ κοντὸ στὸν πρίγκηπα, σᾶς φέρνω εἰδήσεις.

—Ἄρχοντα, ἐπανέλαβε εἰρωνικὰ ὁ Ἀμλέτος, σᾶς φέρνω εἰδήσεις... Ὅταν ὁ Ροσίνιος ἦταν ἠθοποιὸς στὴ Ρώμη...

—Ἔφθασαν οἱ θεατρῖνοι, ἄρχοντα, διέκοψε ὁ Πολώνιος.

—Ψευδὴς φήμη, συνέχισε σαρκαστικὰ ὁ Ἀμλέτος.

Ὁ Πολώνιος ταράχθηκε.

—Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!

—Ὥστε κάθε ἠθοποιὸς ἦρθε καθισμένος σὲ γάϊδαρο, παρετήρησε πάλι δηκτικὰ ὁ Ἀμλέτος.

— Οἱ καλύτεροι ἠθοποιοὶ τοῦ κόσμου, ἐπέμεινε ὁ γέρω σύμβουλος τοῦ βασιλέως. Παίζουν τραγωδία, κωμωδία, εἰδύλλιον. Εἶνε ἀσύγκριτοι στὴν εὐθυμία.

—Ὁ Ἰεφθάε, ὁ κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, εἶχε ἕνα θησαυρό, συνέχισε στὸ ἴδιο εἰρωνικὸ ὕφος ὁ νεαρὸς πρίγκηψ.

—Τί θησαυρό, ἄρχοντα; ρώτησε ὁ Πολώνιος, ποὺ τὰ εἶχε χαμένα.

—Μιὰ κόρη μὲ ἐξαιρετικὴν ὠμορφιὰ καὶ τίποτε ἄλλο. Τὴν ἀγαποῦσε ὅσο μπορεῖ ἄνθρωπος ν' ἀγαπήσῃ κι' ἀκόμη περισσότερο.

«Διαρκῶς τὴν κόρη μου σκέπτεται», συλλογίσθηκε ὁ γέρω Πολώνιος.

—Δὲν εἶχε δίκηο ὁ γέρω Ἰεφθάε; συνέχισε ὁ Ἀμλέτος.

—Ἂν μὲ λέτε Ἰεφθάε, ἄρχοντα, ἔχω πραγματικὰ μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμπαιναν στὴν αἴθουσα πέντε ἠθοποιοὶ καὶ ἔβαζαν τέλος στὴν παράξενη αὐτὴ συνομιλία. Ὁ Ἀμλέτος ἐστράφη σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς χαιρέτησε:

—Καλῶς ἤλθατε, φίλοι! Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ σᾶς βλέπω ὑγιεῖς. Καλῶς ἤλθατε. Ἐσένα, φίλε, τὸ πρόσωπό σου ἐμάκρυνε ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω νὰ σὲ δῶ. Ἔρχεσαι στὴ Δανία γιὰ νὰ μὲ γεράσῃς; Καὶ σὺ ὡραία μου κοπέλλα, ὡραία ἐρωμένη, ἔ; ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω νὰ σὲ δῶ πλησίασες κατὰ μιὰ παλάμη τὸν οὐρανό. Δῶστε μας ἕνα δεῖγμα τῆς τέχνης σας. Ἐλᾶτε ἕνα μονόλογο συγκινητικό.

—Ποιὸς θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε, ἄρχοντα, ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ὑποκλινόμενος μὲ σεβασμό, ἐνῷ οἱ ἄλλοι στεκόνταν σὲ προσοχή.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ποὺ ἡ σκέψι του δὲν μπορεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ σκοτωμένο βασιλῆ πατέρα του ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ νὰ τοῦ ἀπαγγείλῃ ἕνα δραματικὸ ποίημα ποὺ ἀφηγεῖται τὴν καταστροφὴ τῆς Τροίας καὶ τὴν ἄγρια σφαγὴ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀρχίζει ὁ ἴδιος τὴν ἀπαγγελία, γιὰ νὰ θυμίσῃ στὸν ἠθοποιὸ τὸ ποίημα, ἀλλὰ παρασύρεται καὶ ἀπαγγέλλει μόνος του τὸ μεγαλύτερο μέρος. Μόνο ὅταν φθάνῃ στὸ θρῆνο τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης σταματᾷ. Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ πιά.

Καὶ ὁ ἠθοποιὸς ἀναλαμβάνει ν' ἀπαγγείλῃ τὸ τέλος τοῦ μονολόγου:

—Ἂν βλέπατε τὴν συντετριμένη βασίλισσα. Ξυπόλυτη γύριζε μέσα στὶς φλόγες ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ σβύσουν ἀπὸ τὰ κύματα τῶν δακρύων της. Κάτι κουρέλια σκεπάζαν τὸ κεφάλι αὐτὸ ποὺ ἄλλοτε κοσμοῦσε τὸ διάδημα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ ἀδύνατο κορμί της μιὰ ἄθλια κουβέρτα ἁρπαγμένη στὴν τύχη μέσα στὸν πανικό. Ἂν τὴν βλέπατε ἡ γλῶσσα σας θὰ καταργιόταν τὴν τύχη μὲ τὰ πιὸ πικρὰ λόγια γιὰ τὴν σκληρὴ προδοσία της. Ἂν οἱ ἴδιοι οἱ Θεοὶ τὴν ἔβλεπαν στὴ θλιβερὴ αὐτὴ κατάστασι, ὅταν εἶδε τὸν Πῦρρο νὰ κτυπᾷ τὸ ματωμένο κορμὶ τοῦ συζύγου της καὶ νὰ ξεσχίζῃ τὸ πτῶμα του μὲ τὸ σπαθί του ἢ εἶνε ἀναίσθητοι στὶς συμφορὲς τῶν θνητῶν ἢ τὸ ξαφνικὸ ξέσπασμα τῶν θρηνῶν της θὰ ἔκανε νὰ δακρύσουν καὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ ἔκανε τοὺς ἀπαθεῖς ἀθανάτους νὰ νοιώσουν τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

Ὁ Ἀμλέτος εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του καὶ ἔκλαιε. Πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ Ἑκάβη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄλλη βασίλισσα, τὴν μητέρα του. Αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν εἶχε θρηνήσει τὸ νεκρὸ βασιλῆ, ἀλλὰ πρὶν περάσουν δυὸ μῆνες παντρεύθηκε τὸ φονέα του. Ὁ Ἀμλέτος δὲν ἄκουε πιὰ τὴν ἱστορία τῆς καταστροφῆς τῆς Τροίας. Σκεφτόταν πάλι τὸν πατέρα του. Τὸ ὄνομα τοῦ Πριάμου ἠχοῦσε στὰ αὐτιά του, σὰν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ ἡ μητέρα του δὲν ἦταν Ἑκάβη. Δὲν εἶχε ξεσχίσει τὰ ροῦχα της, δὲν ἔτρεχε ξυπόλυτη στοὺς δρόμους σὰν τὴν τραγικὴ βασίλισσα τῆς Τροίας. Διεσκέδαζε μέσα στὸ ἴδιο παλάτι μαζὶ μὲ τὸν ἄτιμο δολοφόνο.

Τὰ δάκρυα τοῦ νεαροῦ πρίγκηπα ἔτρεχαν ποτάμια. Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει καὶ ἔμεναν ἀπλανῆ. Ἔβλεπε ἐμπρός του τὸ λευκὸ φάντασμα ποὺ εἶχε παρουσιασθῆ μπροστά του πάνω στὴν ντάπια τοῦ κάστρου καὶ τοῦ ἐπανελάμβανε προστακτικὰ τὴ διαταγή: νὰ ἐκδικηθῇ.

Ὁ Πολώνιος ποὺ τὸν εἶδε σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι ἐτρόμαξε καὶ φώναξε στὸν ἠθοποιό:

—Σταμάτα, σὲ παρακαλῶ! Μὴ συνεχίζῃς!

Ὁ Ἀμλέτος σήκωσε τὸ κεφάλι του μὲ κόπο καὶ ψιθύρισε:

—Φθάνει πιά. Τελειώνετε τὴν ἀφήγησι τὸ βράδυ.

(Ἔχει συνέχεια)

Παράδοξες Ἱστορίες

ΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Ὁ Πάνος Ρῖκος ἐφημίζετο γιὰ τὶς ὑπέροχες δημοσιογραφικὲς καμπάνιες του καὶ γι’ αὐτὸ συχνὰ ἀπεστέλλετο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του σὲ διάφορα ταξείδια ἔξω στὴν ἐπαρχία.

Δὲν περιέγραφε μόνο τὰ τοπεῖα καὶ τὰ ἀρχαῖα, ἀλλὰ ἔμπαινε καὶ στὴ ζωὴ τῆς κοινωνίας τῆς πόλεως ποὺ ἐπεσκέπτετο καὶ μὲ τὰ ἄρθρα του ἔδινε τὶς πιὸ ζωντανὲς καμπάνιες στοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος.

Τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο τὸν εἶχαν στείλει στὴ Θεσσαλία.

Ἄρχισε τότε νὰ γυρίζῃ τὰ χωριὰ καὶ κουβεντιάζοντας, πίνοντας κανένα κρασάκι μὲ τοὺς χωρικοὺς ἔφτιανε ἀνέκδοτα ὡραῖα πράγματι.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὸ καφενεῖο τῆς πλατείας ἑνὸς χωριοῦ, ξαφνικὰ ἄκουσε πίσω του δύο χωρικοὺς νὰ κουβεντιάζουν.

—Ἀμ’ δὲν μεταπάω ἐγὼ μονάχος τὴ νύχτα στὴ λεύκα.

—Καὶ γιατί;

—Οἱ βρυκόλακες πήδησαν ἔξω χθὲς τὸ βράδυ καὶ μὲ κυνηγοῦσαν.

Ὁ ἄλλος ἐγέλασε.

—Δὲν τὸ πιστεύεις;

—Τρελλὸς εἶσαι, μωρὲ Γιῶργο;

—Νὰ μὴ σώσω, ἂν σοῦ λέω ψέμματα, ἔλα μαζί μου καὶ θὰ δῇς.

Ὁ δημοσιογράφος δὲν τοὺς εἶπε τίποτα. Ἔφαγε νωρίς, ἐρώτησε ποῦ εἶνε ἡ λεύκα. Τοῦ εἶπαν ὅτι βρίσκεται πρὸς τὸ νεκροταφεῖο κι’ ἔφυγε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ξάπλωσε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Κι’ ὅταν νύχτωσε γιὰ καλά, ἀνασηκώθηκε κι’ ἐπερίμενε τοὺς δύο χωρικούς.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα δέκα ὅταν εἶδε δύο σκιὲς νὰ πλησιάζουν.

Ἄκουσε καὶ τὶς ὁμιλίες τους.

—Νὰ δῇς, μωρὲ Γιῶργο, πὼς θὰ εἶδες ὄνειρο.

—Νὰ μὴ σώσω, τώρα θὰ δῇς.

Καὶ πράγματι, καθὼς ἔστριψαν τὸ δρόμο ἔβαλαν τὶς φωνὲς καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πίσω.

Ὁ Ρῖκος τότε ἀνασηκώθηκε κι’ αὐτὸς καὶ προχώρησε πρὸς τὴ λεύκα.

Τὸ θέαμα ποὺ εἶδε τὸν ἐστάματησε ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖ πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο τοῦ δρόμου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐφόβισε διόλου.

Κάτι συνέβαινε.

Εἶδε πράγματι κάτι σκελετοὺς νὰ κουνοῦν τὰ κόκκαλά τους. Φωσφόριζαν δὲ μέσα στὸ σκοτάδι πολὺ περίεργα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐπῆγε κι’ ἐκοιμήθη ἥσυχα. Τὴν ἑπομένη ὅμως τὸ πρωῒ ἐτράβηξε πάλι τὸ δρόμο πρὸς τὴ λεύκα καὶ ἔφθασε στὸ σημεῖο ποὺ εἶδε τοὺς σκελετοὺς τὴν προηγουμένη νὰ χορεύουν.

Ἐξήτασε ἕνα δέντρο δεξιὰ καὶ εἶδε στὸν κλῶνο του ἕνα σύρμα τυλιγμένο. Ἐκύτταξε καὶ τὸ ἀπέναντι δέντρο καὶ εἶδε ὅτι ἦταν γδαρμένα ἀπὸ σύρμα.

Τοῦ μπῆκαν οἱ ψύλοι στ’ αὐτιά.

— Κάποιος κρεμᾷ ἐδῶ πέρα τοὺς σκελετοὺς νὰ φοβίζῃ τοὺς χωρικούς. Ἀλλὰ γιατί;

Προχώρησε. Στὸ δρόμο ἀντίκρυσε σ’ ἕνα λόφο ἕνα μεγάλο ἐρειπωμένο σπίτι. Ἐρώτησε κάποιον διαβάτη.

—Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι;

—Ἦταν τοῦ γέρω προέδρου, πέρσι ὅμως ἦρθε καὶ τ’ ἀγόρασε ἕνας πρωτευουσιάνος κι’ ἔφυγε. Ἔπειτα γύρισε μιὰ μέρα μὲ τρεῖς-τέσσαρες ἄλλους, μὲ κάτι ἔπιπλα, ἀλλ’ ἀπὸ τότε δὲν εἴδαμε πιὰ τίποτα. Εἶμαι βέβαιος πὼς θάφυγε γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ συντροφιὰ μὲ βρυκόλακες.

Αὐτὰ ποὺ ἐπληροφορεῖτο ὁ Πάνος ἦσαν σπουδαῖα.

Κάτι τὸ ὕποπτο συνέβαινε εἰς τὸ ἔρημο ἐκεῖνο σπίτι.

Ἐπήδησε τότε σ’ ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε καὶ πῆγε στὴν πόλι.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ ἀστυνόμος πῆρε δέκα χωροφύλακες καλὰ ὡπλισμένους κι’ ἐκύκλωσαν τὴν ἔρημη κατοικία.

Ὁ Πάνος ἐπλησίασε καὶ καθὼς συμφώνησαν ἅμα θἄρριχνε μιὰ πιστολιά, θὰ ὥρμουσαν μέσα.

Τὰ παράθυρα ἦσαν ὅλα κλειστὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὶς γρίλλιες φαινόταν ἕνα ἐλαφρὸ φῶς.

Πλησίασε περισσότερο κι’ ἔβαλε αὐτί. Ἄκουσε νὰ λένε.

—Ἡ Ρωξάνη πρέπει νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα καὶ ν’ ἀρχίσῃ τὶς δοκιμές. Ἂν πιάσῃ, τότε κατεβαίνουμε κι’ ἐμεῖς καὶ κάνομε μεγαλύτερη κατανάλωσι.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ παραθύρου καὶ εἶδε τρεῖς κομψοντυμένους κυρίους κι’ ἕναν ὑπηρέτη ντυμένο μὲ φράκο.

Ὁ ἕνας ἀπ’ αὐτοὺς κάπνιζε ποῦρο καὶ φαινόταν ὁ νοικοκύρης.

Ἀλλὰ γιατὶ πρᾶγμα συζητοῦσαν ; Ἀκόμα ὁ Πάνος δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ.

Τέλος εἶδε νὰ βγάζουν ἕνα χαρτονόμισμα καὶ νὰ τὸ κυττάζουν στὸ φῶς.

—Ὑπέροχο! εἶπε ὁ ἕνας.

Κατάλαβε τότε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἄφησε τὸ παράθυρο κι’ ἐπλησίασε στὰ σκοτεινὰ τὸν ἀστυνόμο.

Τοῦ τὰ διηγήθη ὅλα.

Δὲν εἶχαν οὔτε στιγμὴ νὰ περιμένουν.

Μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι ἔσπασαν τὶς πόρτες καὶ μπῆκαν μέσα.

Τὴν ἑπομένη ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο κουβαλοῦσε τὶς μηχανὲς τῶν κιβδηλοποιῶν κι’ αὐτοὺς μαζὶ δεμένους.

Οἱ σκελετοὶ ἦσαν ἕνα προβλεπτικὸ μέτρο τους γιὰ νὰ ἐκφοβίζουν τοὺς χωρικούς.

Θ. ΑΣΤΕΡΗΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΤΙ ΕΚΑΝΕ

Ὁ ἐπιφανὴς κύριος Τάκης διηγεῖτο σ’ ἕνα φίλο του ὅτι συνήντησε χθὲς εἰς τὸ δρόμο κάποιο φουκαρᾶ, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις τὸν λύπησε πολύ.

—Ἐὰν τὸν ἔβλεπες, ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ σοῦ προξενοῦσε τὰ ἴδια αἰσθήματα. Πραγματικὸ φάσμα πείνας.

—Καὶ τί ἔκανες; τὸν ρωτᾷ ὁ φίλος του.

—Πῆγα καὶ ἔφαγα!

ΤΙΤΛΟΣ ΜΕ ΠΡΟΒΛΕΨΙ

Ἕνας θεατρικὸς συγγραφεὺς εἶχε γράψει ἕνα ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλο τὸ «Ἄγουρο φροῦτο».

— Γιατί ἄγουρο; τὸν ἐρωτᾷ ἡ καρατερίστα τοῦ θεάτρου.

—Γιαὶ ἔτσι εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ πέσῃ.

—Ναί, ἀλλὰ μέχρις ὅτου φθάσῃ στὴν τρίτη πρᾶξι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὡριμάσει.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἡ δασκάλα:

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ γιατί ἡ θάλασσα εἶνε ἁλμυρή;

Ὁ Πετράκης:

—Ἐγώ, κυρία δασκάλα! Ἡ θάλασσα εἶνε ἁλμυρὴ γιατὶ εἶνε γεμάτη σαρδέλλες.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ἕνας χωρικὸς βλέποντας ὅτι ὁ πρόεδρος δὲν φαινόταν νὰ πιστεύῃ τὰ λόγια του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Ἂν σᾶς λέω ψέμματα, κύριε πρόεδρε, κεραυνὸς νὰ πέσῃ νὰ κάψῃ ἐμένα, τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου.

—Τότε θὰ σᾶς πιστέψω, ἂν προσθέσετε καὶ τὰ βώδια, τὰ γουρούνια καὶ τὶς κόττες σας.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ

—Δὲν παραδέχομαι διόλου τὴν ὕπαρξιν παρὰ μόνον τῶν πραγμάτων ποὺ κατορθώνω νὰ ἐξηγήσω.

—Τότε ἀρνεῖσαι τὸ τηγάνισμα.

—Τί σχέσι ἔχει τὸ τηγάνισμα μὲ τὴ φιλοσοφία;

—Καὶ βέβαια, ἀφοῦ δὲν παραδέχεσαι τὴν ὕπαρξι παρὰ μόνον τῶν πραγμάτων ἐκείνων ποὺ μπορεῖς νὰ ἐξηγήσῃς, τότε ἐξήγησέ μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς συμβαίνει ὥστε ἡ φωτιὰ τὸ μὲν βούτυρο τὸ λυώνει, τὰ δὲ αὐγὰ τὰ σφίγγει.

ΜΕΤΑΞΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

—Εἶνε ἕνας νέος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐξυπνάδα τυπωμένη στὸ πρόσωπό του.

—Τότε θὰ πρόκειται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους.

ΤΑ ΔΩΡΑ

—Τὰ μικρὰ δῶρα συγκρατοῦν τὴ φιλία.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ μεγάλα τὴ δημιουργοῦν. Θέλεις νὰ γίνῃς φίλος μου;

ΑΝ ΒΙΑΖΟΤΑΝ...

Ἕνας κύριος μπαίνει στὸν κινηματογράφο ψηλαφητεῖ γιατὶ εἶνε σκοτεινά.

Τέλος βρίσκει καὶ κάθεται δίπλα σ’ ἕνα γέρο.

Ξαφνικὰ ὁ γέρος ἀρχίζει νὰ δείχνῃ σημεῖα ἀνυπομονησίας.

—Τί συμβαίνει, κύριε;

—Ἐκαθήσατε ἐπάνω στὸ καπέλλο μου.

— Μήπως βιάζεσθε νὰ φύγετε; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος μὲ ψυχραιμία.

Σύγχρονες Εὔες

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΑΠΑΤΕΣ

Δυὸ τυχοδιώκτριες

Ἡ μοντέρνα γυναῖκα εἶνε ἀλήθεια ὅτι μιμεῖται πάρα πολὺ τὸν ἄνδρα καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα προσπαθεῖ νὰ τὸν ξεπεράσῃ.

Βλέπομε λοιπὸν μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο γυναῖκες δικηγορίνες, γιατρίνες, ἀεροπορίνες, ἐξερευνήτριες, οἱ ὁποῖες ἐπέδειξαν ὄχι λίγο θάρρος καὶ τόλμην.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐπιδοθῆ στὴν ἀντίθετη ὄψι κάθε καταστάσεως κι’ ἑπομένως συναγωνίζονται τὸν ἄνδρα στὴν ἀπάτη καὶ στὴν ἀτιμία.

Ὑπῆρξαν γυναῖκες τυχοδιώκτριες οἱ ὁποῖες διεκινδύνευαν τὰ πάντα.

Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία μιᾶς μεγάλης τυχοδιώκτριας τῆς Θηρεσίας Ντωριniάκ, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ εἰσπράξῃ 10 ἑκατομμύρια δολλαρίων δίδοντας ὡς ἐγγύησιν ἕνα κυμπὶ ἐσώβρακου.

Αὐτή, ἐπῆγε στὴν ἐπαρχία, εὑρῆκε ἕνα πλούσιο δικηγοράκο, τὸν γοήτεψε, τὸν παντρεύτηκε, κι’ ἔπειτα τὸν πῆρε καὶ ἦλθαν στὸ Παρίσι.

Στὸ Παρίσι ἡ Θηρεσία ἐνοίκιασε ἕνα κεντρικώτατο διαμέρισμα καὶ τὸ ἐπίπλωσε μὲ τὰ κομψότερα ἔπιπλα.

Ἀνάμεσα ὅμως σὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἔπιπλα ποὺ ἀγόρασε ἡ Θηρεσία ἦταν κι’ ἕνα μεγάλο χρηματοκιβώτιο.

Μιὰ μέρα ἔφθασε ἕνα γράμμα στὴν εἰσαγγελία ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὸ ὁποῖο παρακαλοῦσαν τὸν Εἰσαγγελέα νὰ σφραγίσῃ τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς Θηρεσίας, διότι ὁ ἀποθανὼν θεῖος της, εἶχεν ἐγκαταλείψει περὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια εἰς τίτλους, καὶ οἱ τίτλοι αὐτοὶ εὑρίσκοντο μέσα σ’ ἐκεῖνο τὸ χρηματοκιβώτιον.

Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν στὰ χρονικά τους πάρα πολλά.

Ἡ Θηρεσία ἄρχισε νὰ δίνῃ συνεντεύξεις σὲ δημοσιογράφους καὶ τέλος χίλιοι δυὸ προμηθευταὶ οἴκων παρουσιάσθησαν νὰ προσφέρουν τὰ ἐμπορεύματά τους καὶ τὶς ὑπηρεσίες τους στὴν ἑκατομμυριοῦχο κληρονόμο.

Τὸ κόλπο ἦταν ὡραῖο κι’ ἐπιτυχημένο. Ἡ Θηρεσία ἐφώναξε ἐπὶ πιστώσει, μὲ ἀνοιχτοὺς λογαριασμοὺς ἀπὸ παντοῦ, οἱ δὲ μικροτραπεζῖται τοκογλύφοι ἄρχισαν νὰ προσφέρουν δάνεια.

Ἡ Θηρεσία ὑπέγραφε διαρκῶς γραμμάτια.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ κράτησε περίπου ἕνα χρόνο.

Τέλος μιὰ ἡμέρα ἡ Θηρεσία ἔστειλε ἕνα γράμμα σὲ κάποιο λόρδο, ὁ ὁποῖος ἐγύρευε ἕνα ἕτοιμο διαμέρισμα πρὸς ἀγορὰν νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι.

Ὁ λόρδος ἦρθε, ἐπλήρωσε 15 χιλ. λίρες καὶ ἐγκατεστάθη ἀπὸ τὴν ἑπομένη στὸ σπίτι τῆς Θηρεσίας.

Ἡ Θηρεσία στ’ ἀναμεταξὺ εἰσέπραξε τὸ τσέκ, ἐσήκωσε καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ τὶς τράπεζες, ἕνα ποσὸ ἐν ὅλῳ 10.000.000 δολλαρίων κι’ ἐξηφανίσθη.

Ὅταν οἱ πιστωταὶ εἰδοποίησαν τὴν εἰσαγγελία καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἦρθε καὶ ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο, τὸ μόνο ποὺ βρῆκε μέσα ἦταν ἕνα κουμπὶ ἀπὸ ἐσώβρακο.

Παρ’ ὅλες τὶς ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὡραία Θηρεσία δὲν ἀνευρέθη ποτέ.

◇◇◇

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα ἀπατεῶνος γυναῖκας ἦταν καὶ τὸ τῆς Καραμπού.

«Καραμπού»!

Περίεργο ὄνομα, ἀλλ’ αὐτὸ ἔδωσε ἡ Μαίρη Μπαῖκερ.

Μιὰ μέρα σὲ μιὰ λουτρόπολι τῆς Ἀγγλίας τὸ Μπάθ, οἱ παραθερίζοντες εἶδαν μιὰ νέα νὰ τριγυρίζῃ κάπως ἀφηρημένη.

Δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἦταν οὔτε Ἀγγλίς, διότι ὅταν τῆς μίλησαν δὲν ἔδωσε καμμία ἀπάντησι καὶ τὴ μόνη λέξι ποὺ πρόφερε ἦταν ἡ «Καραμπού!»

Τὴν ἔβγαλαν λοιπὸν Καραμπού.

Τῆς ἔφεραν διάφορους ξένους νὰ συνεννοηθῇ, ἀλλὰ μὲ καμμιὰ γῶσσα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συνεννοηθοῦν.

Κάποιος ναύτης τῆς μίλησε τότε κάτι ψευτοϊνδιάνικα ποὺ ἤξερε.

Τότε ἄρχισε νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ νὰ προφέρῃ ἀκατάληπτες λέξεις.

—Αὐτὸ εἶνε, εἶπαν. Εἶνε Ἰνδιάνα. Καμμιὰ πριγκήπισσα Ἰνδιάνα.

Μιὰ οἰκογένεια πλουσία τότε τὴ φιλοξένησε καὶ τῆς ἔδωσε ροῦχα νὰ φορέσῃ.

Ἐκείνη τότε ἐδιάλεξε τὰ πιὸ χτυπητὰ χρώματα.

Αὐτὸ ἐπεβεβαίωσε τὶς σκέψεις τους.

—Εἶνε Ἰνδιάνα.

Τότε ἕνας ἑκατομμυριοῦχος Ἄγγλος στὸν ὁποῖο ἄρεσαν τὰ ἐξωτικὰ πράγματα, τὴν πῆρε καὶ τὴν ἐγκατέστησε σ’ ἕνα μέγαρό του.

Τὴν περιέβαλε μὲ πολλὰ πλοῦτη καὶ ὑπηρέτες.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἤξερε ἰνδιάνικα νὰ συνεννοηθῇ μαζί της.

Ἡ νέα ἐπωφελεῖτο καὶ σὲ πέντε ἕξη μῆνες εἶχε τραβήξει ἀπὸ τὸν Ἄγγλο περὶ τὶς 30.000 λίρες.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐνῷ ἡ νέα μὲ τὸν Ἄγγλο εὑρίσκοντο σὲ κάποιο κέντρο, κι’ ἐνῷ ὁ Ἄγγλος ἀπεμακρύνθη μιὰ στιγμή, οἱ διπλανοὶ εἶδαν ἕνα νέο νὰ τὴν πλησιάζῃ, ν’ ἀγκαλιάζωνται καὶ νὰ μιλοῦν ὑπέροχα ἀγγλικά.

Ἔπειτα ἐμπῆκαν σ’ ἕνα αὐτοκίνητο κι’ ἔφυγαν.

Παρ’ ὅλες τὶς ἀναζητήσεις του ὁ Ἄγγλος δὲν κατώρθωσε νὰ τὴ βρῇ.

Τὸ μόνο ποὺ ἔμαθε ἦτο ὅτι ἦταν μιὰ διεθνὴς τυχοδιώκτρια ὀνόματι Μαίρη Μπαῖκερ.

ΖΑΝ ΡΙΜΠΩ

Μηχανικὰ φαινόμενα

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΟΜΠΟΤ

Μερικοί... πρόγονοί του

Κινεῖται, ὁμιλεῖ, καπνίζει καὶ ἐν τούτοις... δὲν εἶνε ἄνθρωπος.

Μ’ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἀλβέρτος Παρευζόγνερ ὑποδέχεται τὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος τρέχει ν’ ἀποθαυμάσῃ τὸ θαυμαστὸ αὐτόματο ποὺ ἔφτιασε αὐτὸς καὶ στὸ ὁποῖον ἔχει δώσει τὸ ὄνομα Ρούπερ.

Ρούπερ ἐδῶ, Ρούπερ ἐκεῖ καὶ ὁ Ρούπερ σηκώνεται, κάθεται, ὑποκλίνεται πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας, περπατᾷ μέσα σ’ ἕνα δωμάτιο, βάζει ἀνάμεσα στὰ χείλη του τὸ ἀναμμένο τσιγάρο καὶ βγάζει καπνὸ ἀπὸ τὸ στόμα του, προφέρει πολὺ καθαρὰ τὶς λέξεις: «Καλημέρα» Ἐρωτᾷ εὐγενικώτατα: «Πῶς εἶσθε;» Βάζει ἀπὸ ἕνα μπουκάλι νερὸ σ’ ἕνα ποτῆρι καὶ ὅλ’ αὐτὰ μὲ τὴν παραμικρὴ εὐκολία, ὑπακούοντας εἰς τὰς διαταγάς.

Τί συμβαίνει λοιπὸν μὲ τὸν Ρούπερ; Πρόκειται γιὰ καμμιὰ φάρσα ἢ γιὰ κανένα ἐπιστημονικὸ φαινόμενο;

Οἱ μηχανικοὶ ποὺ ἐξήτασαν τὸ αὐτόματο αὐτὸ βεβαιώνουν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ μηχανὴ ὁμιλοῦσα μὲ κινήσεις.

Ὁ κύριος Ἀλβέρτος, ὁ δημιουργὸς τοῦ Ρούπερ, βεβαιοῖ ὅτι ἡ μηχανικὴ αὐτὴ κούκλα τοῦ ἐκόστισε ἀρκετὰ ἔτη ἐργασίας καὶ ἕνα ποσὸν 300.000 φράγκων.

Ὁ Ρούπερ βέβαια εἶχε ἄλλοτε καὶ προγόνους ἐπίσης ἀξίους λόγου.

Τὸ 1907 ἕνα αὐτόματο παρετηρήθη νὰ περπατᾷ εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τῶν Εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων.

Τὸ 1880, ἐκίνησε τὸ θαυμασμὸ στὸ Λονδίνο καὶ ἰδίως στὸ Ἐτζώζιαν Χώλ, ἕνας ἄνθρωπος μεταλλικὸς ἔργον τοῦ Βιεννέζου Φαμπέρ. Τὸ αὐτόματο ἐκεῖνο ἐπρόφερε ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἦτο ἱκανὸν νὰ προφέρῃ μερικὰς λέξεις. Πίσω ἀπὸ τὸ αὐτόματο ὑπῆρχαν διάφορα πλῆκτρα τὰ ὁποῖα ὁ ἐφευρέτης ἐχειρίζετο καταλλήλως καὶ ἀπέδιδαν διαφόρους τόνους φωνῆς, ὑποχρέωνε ἐπίσης τὸ αὐτόματό του νὰ γελᾷ ἢ νὰ τραγουδᾷ.

Ὅπως βλέπετε, ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἔκπληξι καὶ τῶν σημερινῶν ἀκόμα συνανθρώπων του.

Πάντως, οἱ διάφοροι ἐφευρέται δὲν ἦσαν πάντοτε τίμιοι εἰς τὰς ἐφευρέσεις τους.

Ἔχομε πολλὰ παραδείγματα τσαρλατάνων, οἱ ὁποῖοι κατώρθωναν νὰ ξεγελοῦν τὸν κόσμο.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπειράριθμα παραδείγματα εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἔπαιζε σκάκι, τοῦ καθηγητοῦ Τόρες ντὲ Κουεβάντο.

Ἡ αὐτόματή του κούκλα ἦταν ἱκανὴ νὰ παίζῃ οἱονδήποτε εἶδος τοῦ παιχνιδιοῦ.

Ἐνῷ ὁ ἀντίπαλος ἔκανε κάποιο λάθος, μιὰ ἠλεκτρικὴ λαμπίτσα ἄναβε καὶ τὸ αὐτόματο περίμενε τὴν ἐπανόρθωσι. Μεμπίτσα ἄναβε καὶ τὸ αὐτόματο ἠρνεῖτο νὰ συνεχίσῃ τὴν παρτίδα.

Ὁ μηχανικὸς παίκτης δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ νὰ κάνῃ κινήσεις ἀλλὰ τοῦ ἤρεσε καὶ νὰ κερδίζῃ πάντοτε μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα.

Σπρώχνοντας ἕνα μοχλὸ μποροῦσε νὰ μετατραπῇ τὸ παιχνίδι καὶ τὸ αὐτόματο ἐγνώριζε τὴν πίκρα τῆς ἥττας.

Γιὰ πολὺ καιρὸ ἔγινε λόγος γιὰ τὸν «Ἠλεκτρομαγνητικὸ παίκτη τοῦ σκάκι» τοῦ Τόρες.

Ὁ Ἔντγκαρ Λὸς ὅμως πεισμάτηκε ἀπὸ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καὶ κατώρθωσε ν’ ἀποκαλύψῃ τὸ κόλπο μ’ ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξέδωσε ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ παίκτης τοῦ σκακιοῦ».

Τὸ 1700 ἦταν ὁ χρυσοῦς αἰὼν γιὰ τὰ αὐτόματα.

Ἡ φαντασία τῶν ἐφευρετῶν εἶχεν ὀργιάσει.

Ὁ Βώκανσον, διάσημος Γάλλος μηχανικὸς κατεσκεύασε μεταξὺ ἄλλων κι’ ἕναν ποὺ νὰ παίζῃ φλάουτο, ὁ ὁποῖος κουνοῦσε τὰ δάχτυλά του κι’ ἔπαιζε διάφορα κομμάτια.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ ὑπέροχο μηχάνημα ποὺ ἔφτιασε ἦταν ἡ «Τρώγουσα χήνα».

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μηχανικὴ χήνα, ἡ ὁποία περπατοῦσε, κουνοῦσε τὰ φτερά της καὶ ἄνοιγε τὸ στόμα της νὰ τρώγῃ ὅσα τῆς πρόσφεραν στὸ χέρι, ἔπινε καὶ τέλος ἐχώνευε.

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς Ἀκαδημίας στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μυστήριον τῆς χωνεύσεως.

Κι’ ἐν τούτοις τὰ προϊόντα τῆς χωνεύσεως εὑρίσκοντο ἐκεῖ μπροστά τους καὶ ἀπεδείκνυον ὅτι κάτι γινόταν μέσα στὸ στομάχι τῆς χήνας.

Ἑκατὸ χρόνια ἀργότερα ὁ Ρόμπερ Χοῦντεν, θέλοντας νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴ χήνα ἐκείνη ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸ τῆς ἀπάτης.

Ἡ μηχανικὴ χήνα κατάπινε τὸ σιτάρι ποὺ τῆς ἔδιναν ἀλλὰ μέσα στὸ σῶμα ὑπῆρχε ἕνας θάλαμος μὲ μπαλίτες, οἱ ὁποῖες ἦσαν καμωμένες ἀπὸ ψύχα ψωμιοῦ ἀνακατωμένο μὲ μιὰ εἰδικὴ οὐσία πρασινωπή.

Τέτοια κι’ ἄλλα πολλὰ ἐγίνοντο καὶ γίνονται μὲ τὶς ἐφευρέσεις αὐτὲς τῶν μηχανικῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸ τὸ ξέρει μονάχα ὁ ἐφευρέτης γιὰ νὰ κερδοσκοπῇ καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἁπλοϊκότητα τοῦ κόσμου.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ Χ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΚΛΑΠΕΝΤΕΣ...ΤΡΑΓΟΙ

Σ’ ἕνα χωριὸ τοῦ Πηλίου εἶχε συμβῇ ζωοκλοπή. Ὁ ἐκεῖ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης, εὐθὺς ὡς τοῦ κατηγγέλθη ἡ πρᾶξις, προέβη εἰς..ἐπισταμένην ἔνορκον ἀνάκρισιν, διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ δράστου. Τί ἀπέγινε μετὰ τοῦτο, ὡς πρὸς τὴν...ἀνεύρεσιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν δὲν γνωρίζομεν. Γνωρίζομεν ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ ἀστυνομικοῦ σταθμάρχου καὶ ὅτι ἐγένετο...δράστης τῆς κάτωθι ἀναφορᾶς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα Βόλου. Ἀπολαύσατέ την :

Πρὸς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα
Βόλον

«Λαμβάνον τὴν τιμὶν νὰ ἀναφέρω ἡμὴν ὅτι τοὶν 30 τοῦ Μινὸς Ν)βρίο ἡ ὅρα 12 ποὺς μοὺ ἀνέφερε ἰς τὴν Ἀστηνομεῖαν οἱ νικόλας Παλοῦκας ὅτι τὶν 29 ἰδἠου μυνὸς ἡ ὅρα 12 μισονοίστειον τοὺ ἔκλεψαν τέσιρα τραγιὰ κὲ μία γίδα ἰς θέση παλιοῦρι τὸν καναλίον, κι’ ἀποστέλωμαιν δύου καταθέσεις τίς κατιγορίας καὶ τρίς καταθέσις τὸν μαρτύρον κὲ μίαν κατάθεσις τοῦ μινιτοῦ κὲ μετὰ μίαν μινίσεος.

Ι. ΧΡΙΣΤΟΥΛΑΣ Σταθμάρχης Περημερίας.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

Σίμερον τὶν 4 μ. μ ἀνέκρινα τοὺν Ἀντόνιον Ποναγιότι ἐτὸν 60 ἔγαμος μετὰ τὶν μαρίαν θηγάτιρ, μὲ δύου γορίτσια κέ ὀνρθοδόξους χρεστιανούς.

Ἐρότισης. Ἐσί τὸ ἴδις ποῦ ἐκλάπισαν τὰ γίδυα τοῦ νικόλα ;

Ἀπόκρισις. Ἐκίνου τὸ βράδι ὁπού ἐκλάπισαν τὰ γίδια τοὺ νικόλα ἥμουνα στό μαντρή μου.

Ἐρώτησις. Οὐόταν ἐκλάπησαν τὰ γήδυα τό ἀφτὶς δὲν ἴκουσε τίπουτα ;

Ἀπόκρισις Οὐόταν σκάρσα ἰγὼ τά γήδεια τά δικά μου ἤτουν ἡ ὅρα 12 μισονύχτη κὶ μὶ φόναξε οὐ κόστας Πινιάρις Ἀντόνι Ἀντόνι...οὐρὲ ἀκούο κιπριά μπά κίνι τά γίδια τά βλάχηκα σῦρε παρά πᾶν οὐρὲ νὰ μήν τοὺ κάνουν γκρέκι. Τότις ἀπάντισον τραγηά καὶ λοῖγα πρόβατα. Καὶ τότες ἐβγίκα ἐγό ἰς τὴν ράχυ κί μίλισα ὀρέ πεδγιάαααα !

Ἀφοῦ σινετάχτη ἐνόπιον τῶν μαρτύρον θανάσι Γκαβερείνου κέ Πινιαρι κ.λ.π. κέ ἰπογράφετε

Ι. Χριστούλας Σταθμάρχις»

Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὸ περίφημον αὐτὸ ἔγγραφον δὲν ἀναφέρει οὔτε τὸ χωρίον τοῦ Πηλίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐγράφη, οὔτε τὸ ἔτος...

Η ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἀποθανοῦσα τὴν προπαρελθοῦσαν Πέμπτην μεγάλη Ἑλληνὶς ἠθοποιὸς Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἐλατρεύετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐποχῆς της.

Πρὸ σαρανταπέντε ἐτῶν στὸ τότε θέατρον «Ὀρφανίδου» ἡ Παρασκευοπούλου ἔπαιζε τὴ «Φαῦστα» τοῦ Βερναρδάκη, στὸ θέατρο δὲ τῆς Ὁμονοίας ἡ ἀντίπαλός της Βερώνη ἔπαιζε τὸ ἴδιο ἔργο. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ συγκρίσεις ἔπαιρναν καὶ ἔδιναν τόσον μάλιστα, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι ἐδιχάσθησαν σὲ δύο... ἀλληλομισούμενα στρατόπεδα !

Ἕνα ἀπ’ αὐτὰ τὰ βράδια, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Σκρίπ» Κουσουλάκος θέλοντας ν’ ἀστειευθῇ μὲ τὴν Εὐαγγελία τῆς εἶπε :

— Ἡ Βερώνη λέει ὅτι τὴν ἀντιγράφεις.

Καὶ ἡ Παρασκευοπούλου ποὺ κατάλαβε τὴν πρόθεσί του ἀπήντησε χωρὶς νὰ θυμώσῃ:

— Γιατὶ ὄχι ; Ἀρκεῖ ποὺ ἡ ἀντιγραφὴ ἐκτιμᾶται καὶ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ πρωτότυπο....

Τὰ φαιδρὰ τῆς ζωῆς

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μὴν πιστεύετε ποτὲ τὰ ἀνώνυμα γράμματα. Ἀλλοιῶς κινδυνεύετε ἢ νὰ ρεζιλευθῆτε ἢ νὰ καταλήξετε στὸ τμῆμα, ὅπως ἔπαθε ὁ φίλος μου,, ὁ Φῶτος ὁ Πυρπιρῆς, καὶ νὰ πῶς:

Τώρα τελευταία εἶχε κρυολογήσει, ὅπως πολὺς κόσμος. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸν ἐξέτασε τοῦ εἶπε νὰ πάρῃ καθάρσιο πρῶτα καὶ ἀργότερα κινίνο. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν καταστηματάρχης καὶ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στοὺς ὑπαλλήλους του, ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ τὴ θεραπεία τὴν Κυριακή. Πραγματικὰ λοιπὸν τὴν Κυριακὴ πρωῒ - πρωῒ μόλις ξύπνησε, ἔκλεισε τὰ μάτια του, βούλωσε τὴ μύτη του καὶ στράγγισε μιὰ γερὴ δόσι ρετσινόλαδο. Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ καλοπιῇ, ὅταν νάσου ἡ γυναῖκα του:

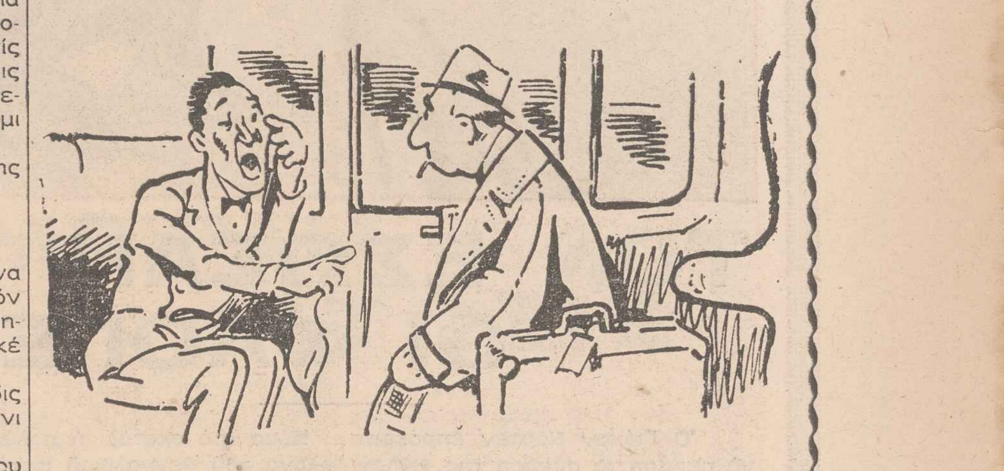

— Φῶτο μου.

— Αὐρηλίτσα μου...

— Ξέρεις, ἀντρουλάκο μου, ἡ καϋμένη ἡ μαννούλα μου εἶνε ἄρρωστη καὶ μοῦ παράγγειλε νὰ πάω νὰ τὴ δῶ.

Εὔπιστος ὁ Πυρπιρῆς ὁ φουκαρᾶς καὶ ἀγαπῶν πολὺ τὴν πεθερά του, εἶπε:

— Πήγαινε, Αὐρηλίτσα μου, μὴν ἀνησυχήσῃ κι’ ἔρθει αὐτὴ ἐδῶ καὶ... πάθει τίποτε ποὺ νὰ μὴ σώσῃ.

—Φωτάκο μου νὰ σὲ φιλήσω, εἶσαι ὁ καλύτερος ἄντρας τοῦ κόσμου.

— Καὶ σύ, Αὐρηλίτσα μου, ἡ πιὸ... καλὴ γυναικούλα. Μὴ μὲ φιλᾷς ὅμως τώρα χρυσῆ μου καὶ σ’ ἀηδιάσω καθὼς βρωμῶ ρετσινόλαδο...

Ἀμέσως τότε ἡ Αὐρηλία πουδραρίστηκε καλά, παρφουμαρίστηκε, μουτροχειλοματοβάφτηκε κι’ ἔφυγε τρεχάτη. Δὲν πέρασαν ὅμως δέκα λεπτὰ καὶ νάσου ὁ ταχυδρόμος μ’ ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κύριο Πυρπιρῆ. Ἕνα γράμμα ἀνυπόγραφο ποὺ ἔλεγε:

Ἠλιθιόβλακα! Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ διαβάζῃς αὐτὸ τὸ γράμμα ἡ ὡραία... ἁγνὴ—νὰ σοῦ πετύχῃ— καὶ πιστὴ—νὰ μὴ βασκαθῇ—γυναικοῦλα σου θὰ ἔχῃ βρῆ μιὰ πρόφασι νὰ τὸ στρίψῃ ἀπὸ κοντά σου. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι θὰ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου στὸν δέκατο ὄροφο τῆς ὑπ’ ἀριθ. 565 πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Τὸ περιεχόμενο τοῦ γράμματος αὐτοῦ, βοηθοῦντος καὶ τοῦ ...καθαρτικοῦ, ἔκανε τὰ ἄντερα τοῦ Πυρπιρῆ νὰ γυρίσουν ἀνάποδα. Ἐσκέφθη βέβαια ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ δίνῃ πίστι στὰ ἀνώνυμα γράμματα, ἀλλὰ πέστε μου ἂν μπορῇ νὰ ἐφαρμόζῃ κανεὶς κάτι τέτοιες θεωρίες, σὲ τέτοιες περιστάσεις;

Ἔτσι σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ καϋμένος ὁ Πυρπιρῆς εἶχε ντυθῆ, εἶχε κατεβῆ στὸ δρόμο κι’ εἶχε φωνάξει καὶ ταξὶ ποὺ τὸν ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι τῆς προδοσίας.

Κι’ ἀπὸ δῶ ἀρχίζει τὸ δρᾶμα του. Φτάνοντας στὴν πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ τὰ χέρια ἀπὸ τὴν κοιλιά του, στὴν ὁποία τὰ ἔντερα γουργούριζαν ἐπικινδύνως. Πλήρωσε μὲ κόπο τὸ ταξὶ καὶ ξαναπιάνοντας τὴν κοιλιά του ὥρμησε στὸ θυρωρὸ καὶ ἐψέλλισε:

— Γιὰ τὸ Θεό ποῦ εἶνε... τὸ μέρος;

Φυσικὰ κάθε ἄλλο παρὰ τὴν τελευταία λέξι ἤθελε νὰ πῇ ὁ φτωχὸς Πυπιρῆς.

Τὸ ρετσινόλαδο ὅμως δὲν ἐπέτρεπε νὰ ζητήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ. Ὁ κίνδυνος νὰ πάθῃ τὸ πιὸ τρομερὸ μασκαραλίκι ποὺ μπορεῖ νὰ πάθῃ ἄνθρωπος, τὸν ἔκανε ν’ ἀφήσῃ κατὰ... μέρος τὴν ἐκδίκησι καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ δείξουν τὸ... μέρος.

Εὐγενέστατα ὁ καλὸς ἄνθρωπος τὸν ὡδήγησε ποῦ νὰ πάῃ. Ὅταν ἐβγῆκε ἀνακουφισμένος κάπως, ἄρχισε ν’ ἀνεβαίνῃ γιὰ τὸ δεύτερο, ὅταν νέοι γουργουρισμοὶ τὸν ἔκαμναν νὰ ξαναζητήσῃ τὸ διαμέρισμα ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει... Εὐτυχῶς τὸ σπίτι αὐτὸ μὲ τοὺς δέκα ὀρόφους εἶχε τὴν ἴδια διαρρύθμισι σὲ κάθε ὄροφο καὶ ἔτσι ὁ Πυρπιρῆς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὸ 7ο πάτωμα χωρὶς νὰ πάθῃ ὅ,τι τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ξέρουν ἀκόμα νὰ ἐκφρασθοῦνε. Ὅταν ὅμως ἡσυχασμένος κάπως περισσότερο καὶ σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του ὥρμουσε ἀπὸ τὸν ἕβδομο ὄροφο στὸν ὄγδοο γιὰ νὰ πιάσῃ σκαστὴ τὴ γυναῖκα του στὸν δέκατο, ἀνέβαινε πίσω του καὶ ὁ θυρωρὸς μὲ δυὸ ἀστυνομικούς.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος βλέποντάς τον νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς ἀπὸ ὀρόφου σὲ ὄροφο, ἀντὶ νὰ κατέβῃ, φοβήθηκε πὼς ἦταν λωποδύτης ἢ μανιακὸς καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία.

Καὶ ἔτσι ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν πλήρη περιπετειῶν καὶ ἀπειραρίθμων σταθμῶν ἄνοδον.

Καὶ νὰ πῶς ἐξετυλίχθησαν τὰ γεγονότα.

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ φτωχὸς σύζυγος ἔβγαινε ἀπὸ τὸ εὐῶδες σαλονάκι τοῦ ὀγδόου ὀρόφου γιὰ νὰ πάῃ στὸν ἔνατο, τὸν ἐβούτηξαν ἀπ’ τὸν γιακᾶ καὶ θέλανε νὰ τὸν πᾶνε στὸ φρέσκο... Εὐτυχῶς εἶχε τὸ γραμματάκι στὴν τσέπη του καὶ δικαιολογήθηκε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι καθὼς καὶ τὴν αἰτία τῶν διακοπῶν τῆς ἀνόδου μέχρι τοῦ δεκάτου ὀρόφου.

Οἱ ἀστυφύλακες τότε τὸν ἐβοήθησαν νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἄπιστον, ἀλλ’ αὐτὴ δὲν εὑρέθη, ἀλλ’ οὔτε εἶχε πάει ὅπως ἐβεβαίωσε μεθ’ ὅρκου καὶ ὁ θυρωρός. Ἀλλὰ τότε;

Αὐτὸ σπάζω νὰ βρῶ κι’ ἐγώ. Ποιὸς ἀχρεῖος ἔστειλε τὸ συκοφαντικὸ αὐτὸ γράμμα τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρω καλὰ ὅτι ἡ κυρία Πυρπιρῆ ἦταν μαζί μου στὴν ὁδὸ Λένορμαν. Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο σᾶς συνιστῶ μὴ πιστεύετε στ’ ἀνώνυμα γράμματα. Ἐὰν ὁ Πυρπιρῆς τὴ γλύτωσε, ἐσεῖς δὲν ξέρετε ἂν δὲν κοιμηθῆτε ἀδίκως στὸ φρέσκο, ἢ ἄν...

Ν. ΣΤΑΖΟΣ

ΤΟΝ ΕΣΩΣΑΝ ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ

Ὁ Γιόχαν Νάρτεν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὰ σύνορα τῆς Φινλανδίας καὶ Λαπωνίας, καὶ νὰ φθάσῃ στὸ Σλάτεν, τὸ χωριὸ ὅπου εὑρίσκετο ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του.

Εἶχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὰ γενέθλιά του κι' ἔφυγε ἀπὸ τὰ ὀρυχεῖα ποὺ δούλευε μὲ ἄδεια γιὰ νὰ περάσῃ μιὰ εὐχάριστη βραδυὰ ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά του.

Κατὰ τὸ ταξίδι του ὅμως αὐτὸ μὲ τὸ ἔλκυθρο στὸ δρόμο τὸν συνήντησαν λύκοι καὶ τοῦ ἐπετέθησαν πολὺ ἄγρια.

Ἔπαθε ὅμως κι' ἕνα ἄλλο δυστύχημα, πιὸ τραγικό. Ἐνῷ συνηγωνίζετο στὴν ταχύτητα μὲ τοὺς λύκους, τὸ ἔλκυθρό του κάπου ἐχτύπησε καὶ ἀναποδογυρίσθη.

Οἱ λύκοι τώρα βρισκόντουσαν σ' ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸν κατεσπάραζαν.

Ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις.

Μέσα στὴ τσέπη του εἶχε καμμιὰ δεκαριὰ κουτιὰ βεγγαλικὰ σπίρτα, τὰ ὁποῖα ἐπήγαινε γιὰ παιχνίδι στὰ παιδιά του.

Μέσα στὸ σκοτάδι ἡ πολύχρωμη φλόγα τοῦ βεγγαλικοῦ σπίρτου ἀνεχαίτισε σὰν τεῖχος τοὺς λύκους οἱ ὁποῖοι σταμάτησαν στὴ θέσι τους καὶ κύτταζαν μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ περίεργο γι' αὐτοὺς ἐκεῖνο φῶς.

Μόλις κόντευε νὰ τελειώσῃ τὸ ἕνα σπίρτο, ἄναβε τὸ ἄλλο, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρις ὅτου μὲ τὸ δεξί του χέρι κατόρθωσε σιγά, σιγά νὰ ἀναποδογυρίσῃ τὸ ἔλκυθρο καὶ νὰ τὸ φέρῃ στὰ ἴσια του.

Ἀνάβοντας διαρκῶς σπίρτα ἀνέβηκε πάλι καὶ ξεκίνησε τώρα μὲ μεγάλη ταχύτητα ὥς ποὺ διέφυγε τὸν κίνδυνο τῆς κατασπαράξεως.

Ἦταν μιὰ τραγικὴ νύχτα αὐτὴ τῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων τοῦ δυστυχοῦς Νάρτεν, ὁ ὁποῖος ἐγλύτωσε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια τῶν λύκων χάρις στὸ εὐφυὲς αὐτὸ στρατήγημά του.

Βέβαια τὰ παιδιά του καὶ ἡ γυναῖκα του τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ χαρά, ὅταν ἔμαθαν ὅμως καὶ τὶ τοῦ συνέβη, δάκρυα ἔβρεξαν τὰ μάγουλά τους ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Σ' ἀγαπῶ
ποὺ ἀντηχεῖς
μιᾶς ψυχῆς
μοναχῆς
τὸν σκοπό,

Ποὺ θρηνεῖς
μυστικὰ
καὶ γλυκὰ
—τραγικὰ
σὰν πονεῖς.

Στὴ χαρὰ
δὲ μιλᾷς...
Μὰ γελᾷς,
θλιβερά!

Ποιὰ γητειὰ
στὴν πικρὴ
τρυφερὴ
σταθερή
σου ματιά!

Λυγερὸς
τῆς ἁγνῆς
ἐαρινῆς
σου φωνῆς
ὁ χορός.

Κι' ἂν ποθῶ
—τρισαλιὰ—
τὰ μαλλιά
σου θηλειὰ
νὰ χαθῶ,

πιὸ πολὺ
λαχταρῶ
τὸ νοερὸ
φλογερό
σου φιλί.

Σ' ἀγαπῶ
ποὺ ἀντηχεῖς
τῆς φτωχῆς
σου ψυχῆς
τὸ σκοπό.

Νοῦς κρυφός...
Πῶς μπορῶ
νὰ χαρῶ
λαμπερὸ
πλάϊ σου φῶς;

Σκοτεινά,
μὲ ζητοῦν
μὲ κρατοῦν
μὲ πατοῦν—
τὰ δεινά.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ἑλληνικὴ ὡμορφιά

ΔΕΝ θὰ εἰποῦμε κάτι, ποὺ δὲν ἔχει εἰπωθῆ καὶ δὲν ἔχει γραφῆ πολλὲς φορές. Ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶνε ὁ τόπος τῆς ὡμορφιᾶς, τῆς παντοδαποῦς ὡμορφιᾶς, τῆς ὡμορφιᾶς ποὺ ὑμνήθη ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ἡ χώρα αὐτή, μνημονεύεται εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας.

Ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, φύσις καὶ ἄνθρωπος, στὸν τόπο αὐτό, τὸν πολυΰμνητο, παίρνουν μιὰ ξεχωριστὴ θέσι καὶ στὸ κεφάλαιο αὐτό. Τὰ γραφικὰ τοπεῖα τῆς χώρας μας, ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια, εἶχαν τοὺς ὑμνητάς των. Οἱ γυναῖκες τους δὲν ὑστεροῦσαν στὸ σημεῖο αὐτό. Κι' ἂν τόσοι ποιηταὶ ὕμνησαν τὸ ἑλληνικὸ κάλλος, σὲ κάθε του ἐκδήλωσι, ἂν ἡ Ἑλλάδα ἐδοξάσθη ἀπὸ τοὺς ὑπέροχους καλλιτέχνας της, ποὺ ἄφησαν ἔκτυπο τὸ θαυμασμό τους, στὴν ὡμορφιά, αὐτὸ ὀφείλεται, γιατὶ ὁ τόπος αὐτός, δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἄσχημο. Γιατὶ τὰ λειβάδια του καὶ τὰ βουνά του, ἔδιδαν ὑλικὸ στὸν ποιητή. Γιατὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἄρτεμις δὲν ἦσαν δύο τύποι καλλονῶν, ἀλλ' οἱ ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι τῆς ἑλληνικῆς γυναικείας ὡμορφιᾶς, ποὺ τὴν συναντοῦσαν οἱ γλύπται, σὲ κάθε βῆμα καὶ τὴν ἀπηθανάτιζαν καὶ τὴν ἐδόξαζαν καὶ τὴν ἀνύψωναν ἕως τὸ ἄπειρο.

Ἡ μυθολογία μας, ἡ ἀρχαία ἱστορία μας εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ τραγούδια καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα, ἀφιερωμένα στὴν ὡμορφιά. Ὡραιολάτρεις οἱ πρόγονοί μας εἶχαν καὶ θεὰ τοῦ κάλλους, συνυφασμένη μὲ τὸν ἔρωτα, γιατὶ ἡ ὡμορφιὰ προκαλεῖ τὴν ἀγάπη κι' ἡ ἀγάπη εἶνε κι' αὐτή, κάτι τὸ ὡραῖο καὶ τὸ ἄχραντο.

* * *

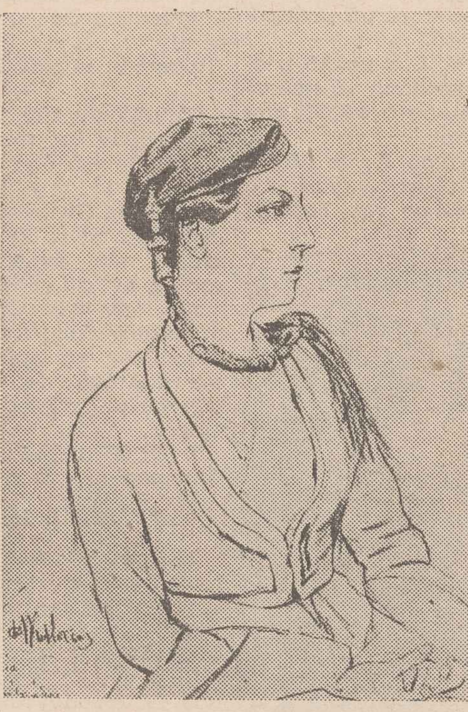

Ἡ δὶς Δανάη Ἰατρίδου μὲ κοστοῦμι Ἀμαλίας

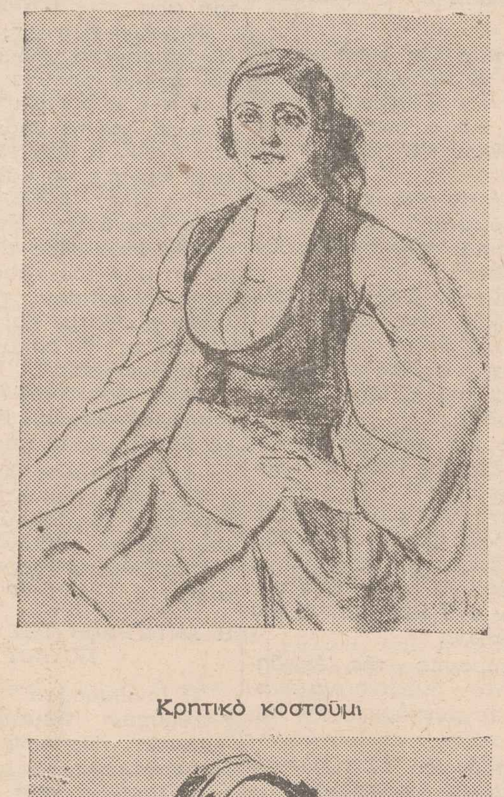

Κρητικὸ κοστοῦμι

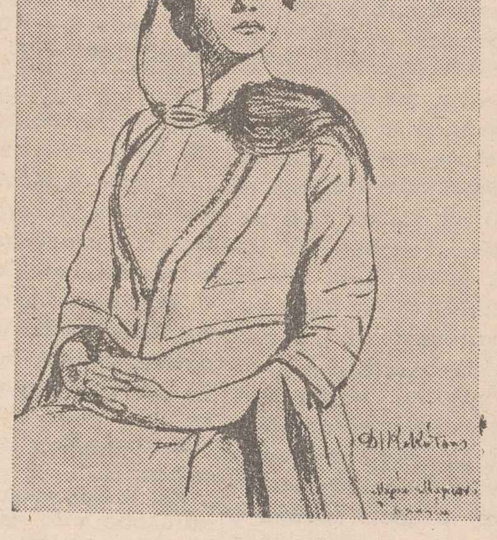

Ἡ δὶς Μαρία Μαμωνᾶ μὲ κοστοῦμι Ἀμαλίας

Πέρασαν χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ Ἑλλάδα πέρασε ἀπὸ τρικυμίες ἀφάνταστες. Ἐπιδρομὲς καὶ πόλεμοι, συντρίμμια τὴν ἔκαμαν. Μὰ πάντα ἡ Ἑλλάδα καὶ δουλωμένη καὶ ἡττημένη, ἐπεβλήθηκε μὲ τὴν ὡμορφιά της. Ἀφῆστε τὴν ὡμορφιὰ τὴν ἄψυχη, ποὺ διατηροῦσε ἄσβεστη τὴν φλόγα τὴν φιλελληνική, ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα. Ἀφῆστε τὴν ἐπιβολὴ στοὺς ξένους λαοὺς τῆς ἱστορίας μας. Καὶ πάρετε τὴν ἱστορία τῶν ἄλλων γειτόνων καὶ μακρυνῶν λαῶν, γιὰ νὰ ἰδῆτε τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα, τὴν ὤμορφη Ἑλληνίδα, νὰ γίνεται τότε σύντροφος τῶν Σουλτάνων, πότε τοῦ τυράννου Ἀλῆ Πασᾶ, καὶ τιθασσεύτρια, ἄλλων πολλῶν ἡγεμόνων. Καὶ πόσα διὰ τῆς ἐπιβολῆς αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς ὡμορφιᾶς, ὁ τόπος αὐτὸς εἶδε καλὰ στὰ τρομερὰ χρόνια τῆς ἐξουθενώσεώς του;

* * *

Ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ ὡμορφιὰ πέρασε πάντα θριαμβευτικὰ τοὺς αἰῶνας κι' ἔφτασε ὥς τὰ σήμερα.

Ἡ Ἑλληνίδα ὡραία, ποὺ συναντοῦμε τακτικά, δὲν εἶνε παρὰ ἡ μακρυνὴ ἀπόγονος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ συγκινῇ τὸν λεπτὸ ὡραιολάτρη, ποὺ ἐπιβάλλεται ἀκόμη καὶ στὸν ὑλιστή.

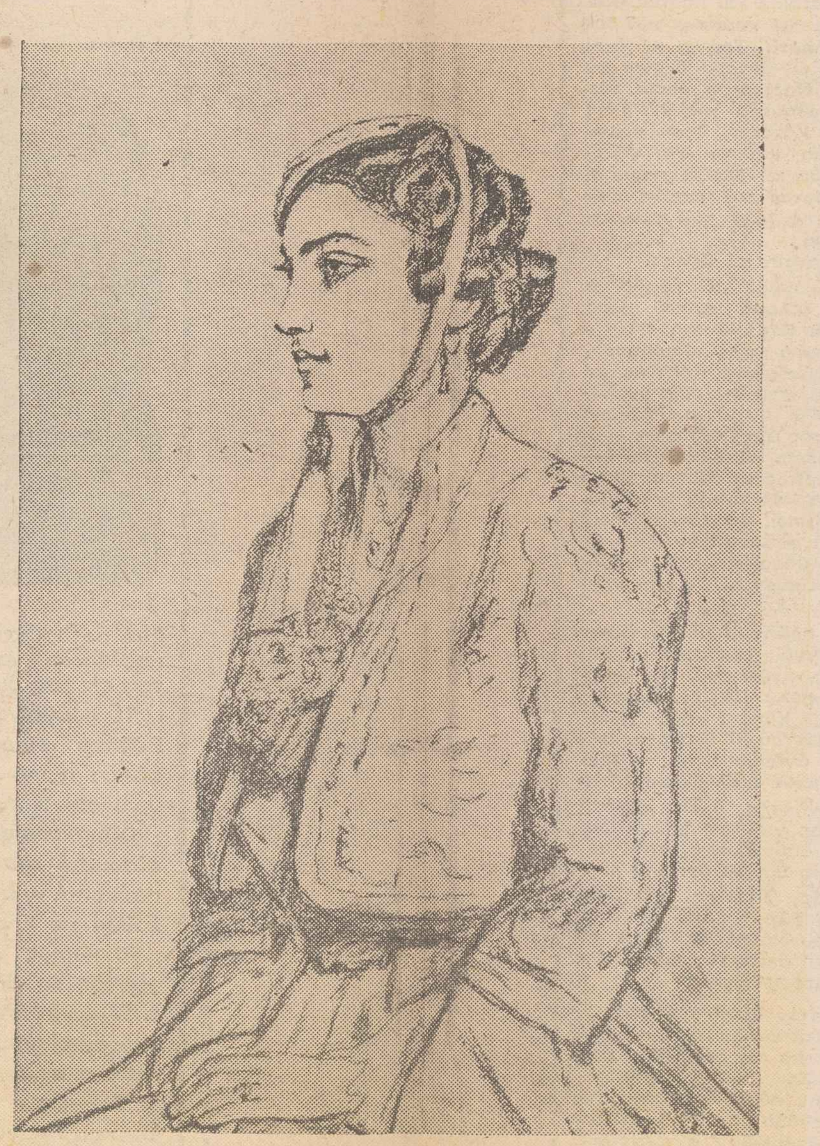

Ἡ δὶς Τσάκωνα μὲ κοστοῦμι Ἠπείρου

Λένε, αὐτοὶ ποὺ γύρισαν ἔξω, ὅτι ἡ Ἑλληνίδα τραβάει περισσότερο καὶ ὅτι, ὄχι μόνο ὤμορφη εἶνε, μ' ἀκόμη ἔχει καὶ κεῖνο ποὺ λένε «σαὶξ-ἀππήλ». Καὶ ὅσοι τὸ λένε, ξέρουν νὰ ἐκτιμοῦν τὴν ὡμορφιὰ κι' ὁ λόγος των εἶνε ἄξιος προσοχῆς.

Μ' αὐτό, δὲν τὸ λένε, μόνο οἱ δικοί μας οἱ κοσμογυρισμένοι. Τὸ λένε κι' ὅσοι ξένοι, ἔλθουν ἕως ἐδῶ. Θυμᾶμαι ἄλλοτε, στὶς ἀλησμόνητες Δελφικὲς ἑορτές, ποὺ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή, ἐκφράζουμε τὴν εὐχὴ νὰ τὶς ξαναϊδοῦμε γλήγορα, ἀνθρώπους ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες, ποὺ ἡ καρδιά των δὲν λειτουργεῖ παρὰ μὲ τὸ νοῦ, ποὺ ἡ λογικὴ κυριαρχεῖ σ' ὅλες τὶς πράξεις τους, νὰ καταπλήσσωνται πρὸ τοῦ θείου κάλλους τῶν Ἑλληνίδων, ποὺ ἐμφανίστηκαν στὴν περίφημο κόγχη τοῦ Δελφικοῦ ἱεροῦ. Δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὸν θαυμασμό τους. Δὲν ἔκρυβαν τὸν ἐνθουσιασμό τους. Ἦταν ὅτι ἔβλεπαν ἐμπρός τους, ἡ ζωντανὴ σάρκα ποὺ τὴν ἐξηυγενιζε ἡ ὡμορφιά, κάτι ποὺ τοὺς ἔκανε — αὐτοὺς ποὺ δὲν συγκινοῦνται εὔκολα— νὰ ἐκδηλώνουν τὸν θαυμασμό τους βοερά.

Καὶ αὐτὸ γίνεται, σὲ κάθε ἑορτή, ποὺ ἐμφανίζονται τὰ κορίτσια μας, στὶς πολλὲς ἑορτὲς ποὺ δίδει τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων —κυψέλη ἀληθινὴ τοῦ ὡραίου καὶ ἑστία τῆς ἁγνῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως.

* * *

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ἐγράφησαν ἄλλοτε, γιὰ τὶς συμβολὲς τῆς ἑλληνικῆς ὡμορφιᾶς ἐν συνδυασμῷ μὲ τὶς τοπικὲς ἑορτές, πολλά. Ἐτονίσθη πόσο θὰ ἦταν προωθητικὸ τοῦ τουρισμοῦ μας, ἡ ὀργάνωσις πολλῶν τοπικῶν ἑορτῶν, κατὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ θέρος, εἰς διάφορα τῆς χώρας σημεῖα, μὲ τὴ συμμετοχὴ κοριτσιῶν τοῦ Λυκείου, ποὺ μποροῦσαν νὰ προσελκύσουν πολλοὺς ξένους καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν, πρὸς προσέλκυσιν περισσοτέρων ξένων, στὴ χώρα μας.

Ἐρχόμεθα σήμερον, εἰς ὅ,τι ἄλλοτε ἐγράφη, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ σημειώματος αὐτοῦ, ποὺ μᾶς τὸ ἐνέπνευσαν καὶ πάλιν —ὅπως καὶ τότε— τὰ ὡραῖα σκίτσα ποὺ ἐφιλοτέχνησεν ὁ ὑπέροχος Ἕλλην ζωγράφος μας κ. Δημήτριος Κοκότσης.

* * *

Ρίξετε μιὰ ματιὰ στὰ σκίτσα αὐτά. Καὶ θαυμάσατε —ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξιδανικευμένη τέχνη τοῦ δημιουργοῦ των— τὴν ἑλληνικὴ ὡμορφιά, τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ κάλλος, ποὺ ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὶς ὡραῖες Ἀθηναῖες, μὲ τὰ κοστούμια τῶν διαφόρων περιφερειῶν τῆς χώρας μας. Ἀνήκουν ὅλες, οἱ σεμνὲς αὐτὲς ἱέρειες τῆς συνεχίσεως τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως, στὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων καὶ ἐμφανιστήκανε, γιὰ τελευταία φορά, πρὸ ὀλίγου στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, στὶς γιορτὲς ποὺ δόθηκαν, κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου.

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εἴσαστε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, γιὰ νὰ θαυμάσετε τὴν ἑλληνικὴ ὡμορφιά, ὁλοζώντανη, θερμή, παλλομένη, λαμπαδηφόρο μιᾶς μακρυνῆς παράδοσης!...

Τὰ ὡραῖα αὐτὰ κορίτσια, στὰ ὁποῖα ὀφείλεται φόρος τιμῆς, ζωντάνεψαν στὰ μάτια τῶν θεατῶν, τὴν ἑλληνικὴ ὡμορφιὰ ποὺ δὲν λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἑλληνικὴ ἐπαρχία, σφιχτὰ δεμένη μὲ τὸ θρύλλο τῆς φυλῆς. Ἡ Στερεὰ καὶ ἡ Πελοπόννησος, ἡ Κρήτη καὶ ἡ Μακεδονία, τὰ νησιὰ —ὅλες οἱ γωνίες τοῦ ἑλληνικοῦ συνόλου, ἀντιπροσωπευόνταν στὴν ὑπέροχη ἐκδήλωσι, τῆς συνεχείας τοῦ ἀθάνατου πολιτισμοῦ μας.

Καὶ ἦταν ἡ ἐκτέλεσις τόσον τέλεια, ὥστε ἀφῆκε πρὸς στιγμήν, ἀφώνους τοὺς θεατὰς καταπλήκτους πρὸ τοῦ μεγαλείου, βωβοὺς πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ κάλλους, ἀλλὰ καὶ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης..

* * *

Δὲν θὰ γράψουμε περισσότερα. Δὲν μποροῦμε ἄλλωστε νὰ ἐκταθοῦμε σ' ἕνα θέμα, ποὺ τόσο ἔχει συζητηθῆ καὶ τόσα ὅμως ἔχουν γραφτῆ γι' αὐτό.

Ἀλλὰ πρὶν κλείσουμε τὸ σημείωμα αὐτό, ἐπαναλαμβάνουμε καὶ πάλι, τὴν εὐχή μας— νὰ χρησιμοποιηθῆ ζωντανώτερα, ἡ ἑλληνικὴ ὡμορφιὰ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν Τέχνη καὶ τὴν Ἱστορία μας, σὲ λαϊκὲς ἑορτές, ὅμοιες μὲ ἐκεῖνες ποὺ γίνονται σ' ἄλλες χῶρες,—ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ποικίλλον ὑλικὸ τὸ δικό μας— καὶ ποὺ θαυμάσια ἠμποροῦν, νὰ τραβήξουν ξένο κόσμο, ἐκτὸς τοῦ ἐντοπίου, ποὺ τόση ἀνάγκη ἔχει, ἀπὸ λίγο ξέσπασμα κι' ἀκόμη ἀπὸ διδασκαλία ἱστορική.

Τὸ Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων, πρωτοπόρος στὴ κίνησι ἀπὸ πολλὰ χρόνια, δικαιωματικὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν τιμὴ νὰ πρωτοστατήσῃ σ' αὐτὴ τὴν κίνησι καὶ καταλλήλως βοηθούμενο, πολλὰ μπορεῖ ν' ἀποδώσῃ.

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία διὰ τοῦ ἀξιοτίμου Ὑπουργοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδη, τόσον ἐνδιαφέρον ἐπέδειξε καὶ ἐπιδεικνύει διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Τουρισμοῦ στὸν τόπον μας ἔχει μελετήσει τὸ ζήτημα τῆς ὀργανώσεως τοιούτων ἑορτῶν. Ἐὰν δὲ οἱ πληροφορίες μας εἶνε ἀκριβεῖς ἔχει προέλθει μάλιστα καὶ σὲ κάποιες ἀποφάσεις, ποὺ ἡ ἐκτέλεσίς των δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἡ ἰδέα μάλιστα τῆς καθιερώσεως «Ἑλληνικῆς ἐποχῆς» κατὰ τὴν ὁποίαν τόσον στὴν Ἀθήνα ὅσον καὶ στοὺς ἄλλους ἀρχαιολογικοὺς τόπους θὰ δίδωνται παραστάσεις ἀρχαίων τραγῳδιῶν καὶ θὰ ὀργανοῦνται διάφορες τελετὲς καὶ ἀγῶνες, εἶνε ἀληθινὰ λίαν ἐμπνευσμένη.

Μέσα στὸ πλαίσιο τῶν ἀθανάτων μας μνημείων καὶ κάτω ἀπὸ τὸν καταγάλανο ἀνοιξιάτικον οὐρανὸ τῆς χώρας μας ἡ ἑλληνικὴ ὡμορφιά, τὸ λυγερὸ κορμὶ τῆς Ἑλληνοπούλας, τὸ ἀρχαϊκό της παράστημα καὶ ἡ ἑλκυστικὴ μορφή της, θὰ παίξουν τὸν πιὸ σπουδαῖο ρόλο στὴ προσέλκυσι τῶν ξένων.

Ἀθάνατη ἑλληνικὴ ὡμορφιά!

Σὺ ποὺ ἐνέπνευσες τοὺς σοφοὺς τῆς Ἀρχαιότητος γιὰ τὰ σοφά τους ἀριστουργήματα, σὺ ποὺ ἐστάθης ἡ πνοὴ στὴ σμίλη τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Φειδία, σὺ ποὺ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς συγκράτησες τὸ αἱμοβόρο μένος ἑνὸς Ἀλῆ Πασᾶ καὶ κάτω ἀπ' τὴ γοητεία σου ἔκανες σκλάβους σου ἀτίθασσους Σουλτάνους, τώρα πάλι ἐσύ, ἑλληνικὴ ὡμορφιά, δόσου στὸ βωμὸ τοῦ Τουρισμοῦ μας, τώρα ποὺ ἡ Πατρίδα μας ἀναδημιουργεῖται.

Ἔτσι Ἑλληνικὴ ὡμορφιὰ ἀπέθαντη, νέοι Βύρωνες θὰ βρεθοῦν νὰ σὲ ὑμνήσουν, καὶ κάποιος καινούργιος Ρενὰν ἀντικρύζοντάς σε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἔνδοξα χαλάσματα τῶν προγόνων μας θὰ ἐμπνευσθῇ νὰ γράψῃ καινούργια προσευχή!...

Ἑλληνικὴ ὡμορφιά, ἀθάνατη!...

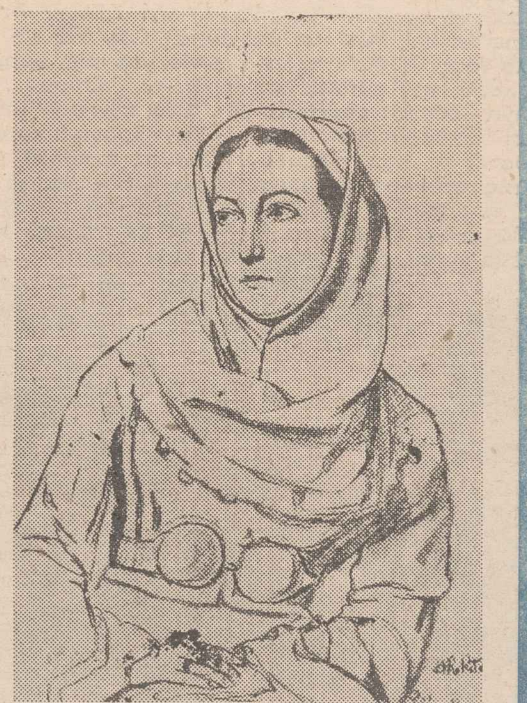

Ἡ δὶς Ρωξάνη Μομωνᾶ μὲ κοστοῦμι Ὕδρας

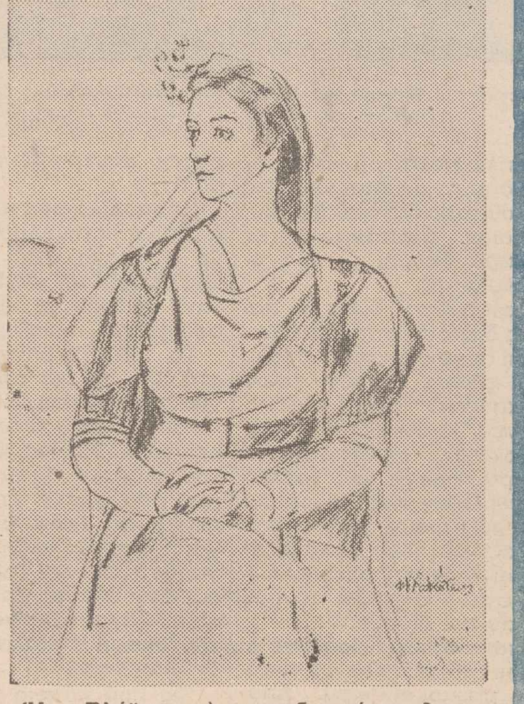

Ἡ κ. Βλάϊκου μὲ κοστοῦμι νύφης Λευκάδος

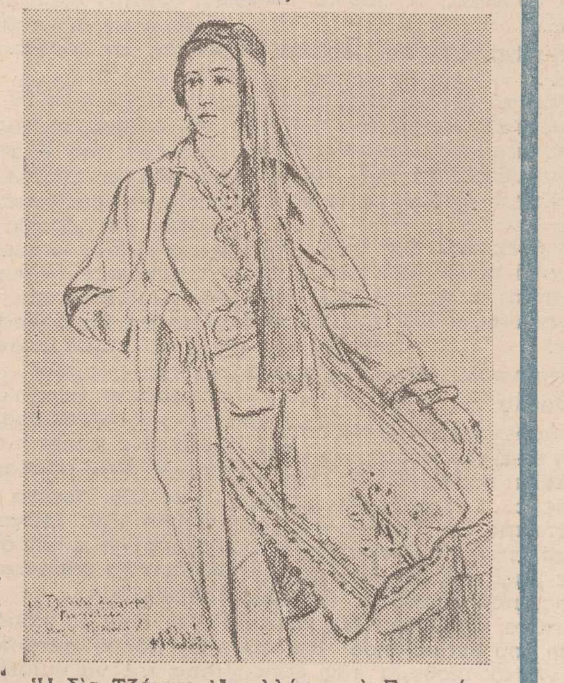

Ἡ δὶς Τζέννη Ἀπαλλύρα μὲ Γιαννιώτικα (Κυρὰ Φροσύνη)

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΤΩΣΙΣ

Στὰ Σὰν Μάσεν τῆς Φινλανδίας οἱ χωρικοὶ συνηθίζουν μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Κυριακάτικου καθήκοντος των πρὸς τὸν Ὕψιστον, νὰ κάμουν ἑλκυθροδρομίες ἐπάνω στὴν ἀπέραντη χιονισμένη ἔκτασι ποὺ δεσπόζει γύρω ἀπὸ τὸ χωριό τους.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ μικρότερο σπίτι ἔχει τὸ ἁμαξάκι ἔλκυθρο του, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ τόσο γιὰ τὶς δουλειές του ὅσο καὶ γιὰ τοὺς περιπάτους του.

Ἡ Νόρα Λίσεν, ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ἦταν τὸ πιὸ σκανδαλιάρικο κορίτσι τοῦ χωριοῦ.

Ποτέ της δὲν ἔπαιζε μὲ κορίτσια κι' ὅταν μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο συντροφιά της ἔκανε μόνον τ' ἀγόρια, μὲ τὰ ὁποῖα συνηγωνίζετο σὲ ὅλα τὰ ἀνδρικὰ παιχνίδια.

Τὴν Κυριακή, ἐκείνη, ἡ Νόρα Λίσεν, τὸ θαυμαστὸ καὶ ἀγαπημένο κορίτσι τοῦ χωριοῦ, ἐπρόκειτο νὰ δρέψῃ πάλι δάφνες καὶ ὅλοι τὴν καμάρωναν στὸ δρόμο καθὼς περνοῦσε μὲ τὸ ἔλκυθρό της, ὅταν ξαφνικὰ ἐπάνω στὴν καμπὴ μιᾶς περιοχῆς κοντὰ στὸ δάσος βρέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ τὸν νεαρὸ Καροῦγκεν τὸ γυιὸ τῶν γειτόνων της.

Ὁ Καρουγκὲν ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ βουνοῦ ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ κόψῃ ξύλα. Ἑπομένως εἶχε φορτώσει καὶ τρία μικρὰ δεμάτια στὸ ἔλκυθρό του.

Ὁ νεαρὸς Καρουγκὲν γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύγκρουσι μὲ τὴ νέα τὴν ὁποία ἀγαποῦσε, ἔκανε μιὰ ἀπότομη στροφὴ δεξιά.

Δὲν ὑπελόγισε ὅμως διόλου ὅτι ἀπὸ κάτω του τὸ ἔδαφος ἦταν τόσο ἐπικλινὲς καὶ ἐπικίνδυνο, ποὺ καθὼς ἔστριψε τὸ ἔλκυθρο ἄρχισε νὰ πέφτῃ, νὰ γλυστρὰ πάνω στὸ χιόνι μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Οἱ χωρικοὶ μόλις ἀντελήφθησαν τὸ κακὸ ποὺ θὰ συνέβαινε ἀπὸ τὴ μοιραία αὐτὴ πτῶσι στὸν Καρουγκὲν ἄρχισαν νὰ τρέχουν πίσω του.

Τὸ ἔλκυθρο τώρα κατευθύνετο ἐπάνω σ' ἕνα φράχτη. Ὁ Καρουγκὲν δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Ἅρπαξε ἕνα ἀπὸ τὰ κούτσουρα πίσω του καὶ μὲ κίνδυνο νὰ πάθῃ χειρότερο κακό, τὸ ἐστήριξε ἐπάνω του μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὰ ξύλα τοῦ φράχτου κι' ἔτσι τὸ ἔλκυθρο ἀνέκοψε ἀπότομα τὸ δρόμο του.

Πάντως ὁ Καρουγκὲν ἦταν σὲ κακὰ χάλια καὶ ἐδέησε νὰ τὸν μεταφέρῃ ἡ Νόρα Λίσεν, ἡ ὁποία θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ὑπεύθυνο, στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἔμεινε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα γιὰ νὰ συνέλθῃ.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Σ' ἀγαπῶ, δὲν μπορῶ
τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἁπλὸ
πιὸ μεγάλο!

Μπρὸς στὰ πόδια σου ἐδῶ
μὲ λαχτάρα σκορπῶ
τὸν πολύφυλλο ἀνθὸ
τῆς ζωῆς μου.

Ὢ μελίσσι μου πιὲς
ἀπ' αὐτὸν τὶς γλυκὲς
τὶς ἁγνὲς εὐωδιὲς
τῆς ψυχῆς μου!

Τὰ δυὸ χέρια μου, νά!
στὰ προσφέρω δετὰ
γιὰ νὰ γύρεις γλυκὰ
τὸ κεφάλι

κι' ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ
κι' ὅλη ζήλεια ζητᾷ
νὰ σοῦ γίνῃ ὡς αὐτὰ
προσκεφάλι!

Καὶ γιὰ στρῶμα, Καλὲ
πάρε ὅλην ἐμέ,
σβῦσ' τὴ φλόγα σὲ μὲ
τῆς φωτιᾶς σου,

Ἐνῷ δίπλα σου ἐγὼ
τὴ ζωὴ θ' ἀγροικῶ
νὰ κυλάει στὸ ρυθμὸ
τῆς καρδιᾶς σου...

Σ' ἀγαπῶ' τί μπορῶ
Ἀκριβὲ νὰ σοῦ 'πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἁπλά
πιὸ μεγάλο;

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

Οἱ ἐρωτευμένοι τῆς ἱστορίας

Ὁ Μπαλζὰκ ἐγεννήθη κι' ἐμεγάλωσε μέσα στὴν ταραχώδη ἀτμόσφαιρα τῆς Ναπολεοντίου ἐποποιΐας, ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ ὁ Ναπολέων τῆς φιλολογίας τῆς ἐποχῆς του.

«Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς δεκανεὺς ἄρχισε μὲ τὸ σπαθί του —ἔλεγε— ἐγὼ θὰ τὸ φέρω εἰς πέρας μὲ τὴν πέννα μου».

Καὶ πράγματι ὁ Μπαλζὰκ ἀκολούθησε τὸ σύστημα τῶν μεγάλων ἐκδόσεων, τῶν μυθιστορημάτων, ὅπως τὸ ἀγγλικὸ τότε σύστημα, κι' ἔγινε ὁ μέγας μυθιστοριογράφος τῆς ἐποχῆς του.

Τὰ βιβλία του ἄρχισαν νὰ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία καὶ πολὺ γρήγορα ὁ Μπαλζὰκ ἀπέκτησε χρῆμα καὶ δόξαν.

Τὴν πρώτη ἐκείνη ἐποχὴ γλυκειά του μοῦσα ἦταν μιὰ γυναῖκα ἡλικιωμένη, μία φίλη τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς μεστωμένης ἡλικίας, σὰν παιδί.

Κι' ἄλλες γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας, περίεργες, καπριτσόζες, τὸν ἐνέπνεαν ποῦ καὶ ποῦ.

Τέλος, ἦλθεν ἐκείνη ἡ ὁποία ἔδιωξε ὅλες τὶς ἄλλες ἀπὸ τὴ φωλιὰ τῆς καρδιᾶς του καὶ ἔγινε γιὰ τὸ θερμόαιμο συγγραφέα ἡ φίλη καὶ ἡ ἀμίμητη ἐμπνεύστρια μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ.

Μιὰ μέρα ὁ ταχυδρόμος τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα ἀπὸ μιὰ ἄγνωστη. Τὸ γράμμα ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ τὴν Πολωνία, καὶ ἦταν γραμμένο μ' ἕνα πολὺ ὡραῖο κανονικὸ γράψιμο. Διεκρίνετο ὅτι τὸ χέρι ποὺ ἔγραφε τὸ γράμμα ἀνῆκε σὲ ἀριστοκρατικὸ καὶ πολὺ ἔξυπνο κεφαλάκι.

Ἡ «ἄγνωστος» τοῦ ἔγραφε ὅτι στὴ μοναξιὰ τοῦ πύργου της, γιὰ μόνη συντροφιὰ εἶχε τὰ βιβλία του, τὰ ὁποῖα τὴν ἐνεθουσίαζαν καὶ τὴ συγκινοῦσαν.

—Ἄ! ἐφώναξε ὁ Μπαλζάκ, ἡ κατάκτησις τοῦ Ναπολέοντος ἐγένετο πάνω στὴ γῆ, ἐγὼ κατακτῶ τὶς καρδιές.

Σιγὰ-σιγὰ τὰ γράμματα τῆς ἄγνωστης γίνονται πιὸ ἐπίμονα, πιὸ φλογερά. Ἤδη τοῦ ἔχει ἀποκαλύψει καὶ τὸ ὄνομά της. Εἶνε μιὰ πραγματικὴ ἀριστοκράτισσα καὶ ὀνομάζεται Ἐβελίνα, κόμησσα ντὲ Χάνσκα, ἔχει σύζυγον καὶ κόρην, τὴ μόνη ποὺ τῆς ἔχει μείνει ἔπειτα ἀπὸ πέντε κορίτσια. Ζῇ μέσα σὲ μιὰ μεγαλοπρέπεια ἀριστοκρατική, σ' ἕνα πύργο, κι' ἀνάμεσα σὲ στέππα, σὲ δάση, σὲ μιὰ ἀπόλυτη ἐρημιά, σκέπτεται αὐτόν, τοῦ γράφει, τοῦ προσφέρει τὴν ψυχή της, μέσα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του ποὺ διαβάζει.

Καὶ ὁ Μπαλζὰκ ἀνάβει ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὰ ποὺ μαθαίνει κι' ἔτσι ἀρχίζει μιὰ ἀλληλογραφία συχνὴ μεταξύ τους, εἰς τὴν ὁποία ὁ συγγραφεὺς τῆς δίδει τὸν τίτλον «Ἀνθρώπινη Κωμωδία».

Ξαφνικὰ ὅμως λαμβάνει ἕνα γράμμα. Ἡ κοντέσσα Ἐβελίνα τὸν πληροφορεῖ ὅτι ἔρχεται στὸ Νιουτσάτελ γιὰ μιὰ δίαιτα μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της.

Ὥστε θὰ τὴ γνωρίσῃ ἐπὶ τέλους; Εἶνε τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του. Κάνει σὰν παιδί. Καὶ φεύγει. Πάει καὶ τὴ βρίσκει. Συναντῶνται σ' ἕνα κῆπο τῆς Ἐλβετικῆς αὐτῆς κωμοπόλεως. Γονατίζει μπροστά της...

—«Εὔα μου, Ἐβελίνα μου, ἀγαπημένη!» τῆς λέγει.

Ἐκείνη εἶνε ἕνα ὡραῖο αἰθέριο πλάσμα.

Ἐκεῖνος, κοντός, χοντρός, μοιάζει περισσότερο μὲ μπακάλη παρὰ γιὰ συγγραφεύς.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

Ἡ συνάντησις αὐτὴ εἶνε γιὰ τοὺς δυό τους ὁριστική. Ἐκεῖνος θὰ τὴν ἀγαπήσῃ γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀπέραντη φιλολογικὴ παραγωγή του θὰ εἶνε ἀρωματισμένη ἀπὸ τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης του.

Γεμᾶτος χρέη, πάντοτε φυγοδικῶν ἔναντι τῶν πιστωτῶν του, γράφει ἐπὶ εἴκοσι ὧρες τὴν ἡμέρα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀπολευθερωθῇ μιὰ μέρα καὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴν ὡραία του ἀγαπημένη.

Δὲν ζῇ παρὰ μονάχα γιὰ ἕνα ὄνειρο. Καὶ τὸ ἕνα ἀριστούργημα διαδέχεται τὸ ἄλλο.

Δεκαπέντε χρόνια διαρκεῖ ὁ μακρυνὸς αὐτὸς ἔρως. Ἐβλέποντο ποῦ καὶ ποῦ στὰ ἑκάστοτε ταξείδια της.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ἡ ὡραία Ἐβελίνα μένει χήρα, ὁ Μπαλζὰκ πιστεύει ὅτι μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του. Ἐλπίζει νὰ παντρευτῇ τὴ μοῦσα του. Θὰ τὴ φέρῃ στὸ Παρίσι, καὶ θὰ τὴν κάνῃ νὰ θριαμβεύσῃ στὸν κόσμο τῆς τέχνης καὶ τῆς ἀριστοκρατίας.

Πάντως ἐκεῖνος πιὰ φυσικὰ εἶνε ἀποτελειωμένος. Κανένα ὄργανον ἀπὸ τὸ σῶμα του δὲν λειτουργεῖ καλά. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται σὰν ἀπελπισμένος, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἕνα χιμαιρικὸ πλοῦτο καὶ νὰ τὸν ἀποθέσῃ στὰ πόδια της.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Μιὰ μέρα φεύγει καὶ πάει νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένη του ἐκεῖ κάτω στὸν πύργο της τῆς Πολωνίας. Τὸ ταξεῖδι, ἡ κούρασις, ἡ ἐξάντλησις ὅμως τὸν ρίχνουν κάτω. Δύο γιατροὶ μένουν νύχτα καὶ μέρα πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του.

Ἡ κόμησσα Χάνσκα ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴν τελευταία χαρὰ τῆς ζωῆς του. Ἤθελε νὰ τὸν παντρευτῇ. Ἐκάλεσε τὴν κόρη της καὶ τῆς εἶπε αὐτὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ.

—Κύττα, τῆς εἶπε, εἶνε ἕνα τεράστιο πνεῦμα, ὁ μεγαλύτερος συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς του. Ὑπέφερε τόσο πολὺ γιὰ μένα. Τὸ νὰ μὴν τὸν παντρευθῶ θὰ κάνω ἕνα ἔγκλημα. Θέλω μὲ τὴν πρᾶξι αὐτὴ νὰ γλυκάνω τὸ πνεῦμα του».

Τὴν ἄνοιξι λοιπόν, σ' ἕνα μοναστῆρι Καρμελιτῶν μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι.

Στὶς δεκαοκτὼ Αὐγούστου ὁ γίγας συγγραφεὺς ἀπέθνησκε στὰ χέρια τῆς γυναίκας ποὺ τὸν ἐνέπνευσε.

ΜΑΡΙΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ Ο

Κἄτι σὰν παραμῦθι !

ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΛΟΥΤΑ

Τὸ ἀστέρι τοῦ «Μοντιὰλ»

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἦτανε μιὰ μαμὰ κι' εἶχε δυὸ κοριτσάκια. Τὰ κοριτσάκια ἦτανε μικρὰ στὰ χρόνια, ἀλλὰ μεγάλα στὴν ψυχή. Εἴχανε τόσο μεγάλη ψυχή, ὥστε κατώρθωσαν νὰ χαρίζουν μὲ τὴ δροσιὰ τῆς ἡλικίας των καὶ μὲ τὸ μεγάλο τους ταλέντο τὸ γέλιο, τὴν χαρά, τὴν εὐτυχία καὶ τὴ γαλήνη στοὺς κουρασμένους καὶ μπαρουτοκαπνισμένους στρατιῶτες, ποὺ πολεμοῦσαν γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία κι' οἱ ὁποῖοι σ' ἕνα διάλειμμα τῆς μάχης, ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ κανένα ἀμπρί, πίσω ἀπὸ τὰ

'Αριστερα: Ἡ Μαρικα Καλουτά, ὅταν ἦταν παιδούλα ἔπαιζε μὲ τὴν κούκλα της. Δεξιά: Ὅπως εἶνε σήμερα.

συρματοπλέγματα, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς παραστάσεις τοῦ μικροῦ στρατιωτικοῦ θιάσου, στὸν ὁποῖον πρωταγωνίστριες ἦσαν, μωρὰ ἀκόμη, οἱ δύο ἀδελφὲς Καλουτᾶ.

Κάποιαν ἡμέρα, ὅμως, ἡ παράστασις διεκόπη στὴ μέση. Δυνατὸς καὶ συνεχὴς κανονιοβολισμός. Οἱ ὀβίδες ἔσκαζαν μέσα στὸ στρατιωτικὸ θέατρο. Πανικός, φωνές, κραυγὲς πληγωμένων, διαταγές, σαλπίσματα... Κι' ὕστερα ἡ φυγή, μιὰ τρελλὴ φυγὴ ἀνθρώπων ποὺ ἔτρεχαν γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν τους. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔτρεχε καὶ ἡ ἄτυχη μητέρα Καλουτᾶ, μὲ τὰ δυὸ παιδιά της ποὺ πεινοῦσαν καὶ διψοῦσαν...

Σὲ κάποιο σταθμὸ βρέθηκε λίγο ἀραποσίτι. Φάγανε τὰ κορίτσια κι' ἀποκοιμήθηκαν. Ἀποκοιμήθηκε καὶ ἡ μάννα, ἀλλὰ ὅταν ξύπνησε, ἡ Μαρίκα εἶχε χαθῆ....

—Μαρίκα, Μαρίκα μου, παιδί μου...

Ἀλλὰ οἱ φωνές της, οἱ συγκλονιστικὲς φωνὲς τῆς πληγωμένης μητρικῆς καρδιᾶς, ἐπνίγηκαν μέσα στὴ βοὴ καὶ τὸν ἀλλαλαγμὸ τῆς γενικῆς φασαρίας.

Κι' ἡ Μαρίκα ποὺ εἶχε περιπλανηθῆ μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν στρατιωτῶν, ἄρχισε μὲ τὴν ἀδύνατη φωνούλα της νὰ φωνάζῃ:

—Μαννούλα μου... γλυκειὰ μαννούλα...

Ἡ ἀσθενικὴ καὶ λυπημένη της φωνὴ ἐχάνετο μέσα στὴν κόλασι ἐκείνη καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐπρόσεξε... Ἕνας πληγωμένος στρατιώτης τὴν εἶδε ἔρημη στὸ δρόμο, τὴν συμάζεψε καὶ τὴν πῆρε μαζί του. Αὐτὸς ὁ πληγωμένος, ποὺ πονοῦσε, ἔνοιωσε τὸν πόνο τῆς μικρούλας καὶ τὰ στήθη του πλημμύρισαν ἀπὸ τὸ πιὸ γλυκὸ αἴσθημα τῆς ζωῆς, τὴν ἀγάπη...

Σ' ἕνα σταθμὸ ἡ μάννα Καλουτᾶ ξαναβρῆκε τὴν χαμένη της Μαρίκα κι' ἡ Ἄννα τὴν ἀγαπημένη της ἀδελφούλα...

Μέσα στοῦ πολέμου τὴν τραγωδία, μητέρα καὶ κόρες ἐγέλασαν, ἐχάρηκαν καὶ μέθυσαν ἀπὸ εὐτυχία...

Εἶνε ὅμως ἡ εὐτυχία ἕνα ὅραμα ἀπατηλό. Περνάει σὰν σκιὰ ἀπὸ τὴν ζωὴ κι' ὅταν περάσῃ, ἀφίνει πίσω της σὰν τραγικὴ εἰρωνία, τὰ πιὸ φαρμακερὰ δάκρυα τοῦ πόνου...

Ἔτσι ἔγινε κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Στὴν τραγικὴ καταστροφὴ τῆς Σμύρνης ἐχάθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Μαρίκα. Ἡ κ. Καλουτᾶ τὴν ἀνεζήτησε παντοῦ καὶ στὸ τέλος ἔφυγε μὲ τὴν ἄλλη θυγατέρα της, τὴν Ἀννούλα κι' ἔφθασε συντριμμένη στὸν Πειραιᾶ...

Πέρασε καιρὸς καὶ τὶς νύχτες ἡ μάννα παραμιλοῦσε καὶ φώναζε τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης κοπέλλας, τῆς Μαρίκας, ποὺ τὴν θεωροῦσε χαμένη, ἴσως σφαγμένη, πεθαμένη...

Τὸ 1923 βρέθηκε ἡ Μαρίκα στὴ Χίο, σὲ μιὰ φτωχὴ προσφυγικὴ οἰκογένεια...

Ἤτανε δυὸ φτωχοὶ γέροι, ἐκεῖνος λοῦστρος κι' ἡ γυναῖκα του πλύστρα. Στὴν παιδούλα ὅμως ποὺ φώτιζε τὶς στερνὲς ἡμέρες τῆς ζωῆς των μὲ τὴν ἀγάπη της καὶ γέμιζε τὶς ἄδειες γεροντικές των ἡμέρες μὲ χαρά, δὲν ἔλειπε τίποτα. Ὅλα τὰ εἶχε. Ὅλα τὰ εἶχε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θερμὴ ἀγκαλίτσα τῆς μαννούλας της.

Ὡς ποὺ κάποιο ἀπόγευμα ἔφθασε στὴν Χίο ἡ κ. Καλουτᾶ καὶ γεμάτη χαρὰ κι' εὐτυχία ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της τὴν κόρη της, τὴ Μαρίκα.

◆

Ἀπὸ τότε, τὸ 1923, ἡ Μαρίκα βρίσκεται στὸ θέατρο, μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της Ἄννα, γιὰ τὴν ὁποία θὰ γράψουμε σ' ἕνα ἄλλο φύλλο. Τὶς νύχτες ἔπαιζε στὸ θέατρο καὶ τὴν ἡμέρα σπούδαζε. Τέλειωσε τὸ γυμνάσιο, ἔμαθε στὴν ἐντέλεια τρεῖς ξένες γλῶσσες, ἐσπούδασε πιάνο, καὶ τώρα ἔχει μιὰ σπάνια ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι. Εἶνε ἡ πιὸ μορφωμένη ἠθοποιὸς τοῦ ἑλληνικοῦ μουσικοῦ θεάτρου. Καὶ γι' αὐτὸ εἶνε ἁμαρτία ποὺ δὲν βρίσκεται στὴν πρόζα.

Γιὰ τὴν Μαρίκα Καλουτᾶ, ἡ μεγάλη μας τραγωδὸς Μαρίκα Κοτοπούλη, εἶπεν ὅτι εἶνε ἡ μόνη ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ...

Καὶ εἶνε τὸ καμάρι τοῦ θεάτρου μας κι' αὐτὸ κάνει τὴν μητέρα της νὰ νοιώθῃ χαρά, ἱκανοποίησι κι' ὑπερηφάνεια καὶ νὰ ξεχνᾷ τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα ποὺ τράβηξε γι' αὐτήν...

ΔΩΡ. Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

*** Ἡ ἀδελφὴ μιᾶς Ρωσσίδος χορευτρίας, ἀπεφάσισε νὰ βγῇ στὸ θέατρο. Κάθε βράδυ λοιπὸν παρακολουθεῖ τὶς παραστάσεις κεντρικοῦ μας θεάτρου μὲ σκοπὸν νὰ πάρῃ μαθήματα. Οἱ κακὲς γλῶσσες λένε ὅτι εἶνε ἐρωτευμένη μὲ τὸν χορευτὴν τοῦ θιάσου.

*** Ἡ ἀδελφή της, ἡ γοητευτικὴ Ρωσσὶς χορεύτρια, μᾶς παρεκάλεσε νὰ γράψουμε ὅτι εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη καὶ παρακαλεῖ τοὺς θαυμαστάς της, νὰ μὴν τῆς γράφουν, διότι τὰ γράμματά τους, πρῶτον δὲν πρόκειτοι νὰ πιάσουν τόπον καὶ δεύτερον τῆς ταράζουν τὸ γλυκό της ὄνειρο...

*** Θέλετε νὰ μάθετε πῶς περνάει τὶς ὧρες της, ἡ Ντιριντάουα, στὰ παρασκήνια, ὅταν δὲν παίζῃ στὴν σκηνή; Νά: Παίζει μὲ τὶς κοῦκλες της ἢ τρώγει. Τρώγει κυρίως γλυκά, σοκολατάκια καὶ πάστες. Κατόπιν πηγαίνει στὸ καμαρίνι τῶν δεσποινίδων Καλουτᾶ. Τρώγει κι' ἐκεῖ καμμιὰ πάστα κι' ὕστερα ἀκούει μὲ προσοχὴ τὴν Μαρίκα, ἡ ὁποία τὴν βοηθεῖ στὰ μαθήματά της κι' ἰδίως στὰ Γαλλικά. Κατόπιν, ὅταν τελειώσῃ τὸ μάθημα, κάθεται στὰ γόνατα τῆς Μαρίκας κι' ἀκούει παραμύθια κι' ἀνέκδοτα, ποὺ ἐκείνη σὰν καλὴ γιαγιὰ τῆς λέγει καὶ τὴν νανουρίζει γλυκά..

Κι' ἔτσι περνοῦν οἱ ὧρες...

*** Μέγας καυγᾶς γίνεται γιὰ νὰ μάθουν ἐπὶ τέλους μερικοί πόσο μισθὸ πῆρε ἡ Βερώνη στὸ «Μοντιάλ». Ἕνας πολὺ καλὰ πληροφορημένος, μᾶς ἐβεβαίωνε προχθὲς κι' ὡρκιζότανε μάλιστα ὅτι εἶδε συμβόλαιον μὲ 15.000 τὸν μῆνα. Ἕτερος καππαδόκης της ὡρκίζετο ἐπίσης, ὅτι εἶδε συμβόλαιο μὲ 6.000 τὸν μῆνα κι' ἕνας τρίτος μὲ 18.000. Τώρα σίγουρα, γιὰ νὰ ὁρκίζωνται ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀσφαλῶς κἄποιο λάκκο θἄχῃ ἡ φάβα. Ποιὸν ὅμως ἄραγε; Μήπως ὑπάρχουν πολλὰ συμβόλαια καὶ δείχνονται ἀλληλοδιαδόχως;...

*** Ἕνας πρώην Ἀρχισυντάκτης πολὺ ὡραῖο παιδί, μελαχροινὸς καὶ στρουμπουλός, ἀγάπησε... Καὶ μάλιστα ἀγάπησε πολύ. Ποιάν; καὶ ποῦ; θὰ ρωτήσετε. Κἄποια πρωταγωνίστρια ἑνὸς κεντρικοῦ θεάτρου. Πῆγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὴν προπερασμένη Κυριακὴ στὸ θέατρο. (Ἤτανε παραμονὴ τῆς Ἁγίας Ξένης) καὶ τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη, ἀντὶ ἀπαντήσεως στὴν ντεκλαρασιόν, τοῦ θύμισε ὅτι τὴν ἑπομένη γιώρταζε. Ἐκεῖνος, τῆς ὑπεσχέθη κἄποιο δῶρον. Ἀπὸ κεῖνο ὅμως τὸ βράδυ χάθηκε κι' ἀπὸ τὰ παρασκήνια κι' ἀπὸ τὴν πιάτσα. Μήπως τὸν εἴδατε πουθενά;

*** Μέσα στὸν θίασο ποὺ σχημάτισε ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κ. Ἔλλη Ξανθάκη γιὰ τὶς ἐπαρχίες, βρίσκεται καὶ ἡ Ζακλίνα Τριάντη. Πρόκειται γιὰ τὴν ἠθοποιὸ ποὺ γνωρίστηκε στὸ μεγάλο κοινόν, μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν αὐτοκτονίας της!...

*** Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ἀναμένεται ἡ παράστασις τῆς «Πριγκηπίσσης τῆς Τζάρδας», ποὺ θὰ δοθῇ τὴν 18ην Φεβρουαρίου στὸ «Ρέξ». Κατ' αὐτὴν θὰ ἑορτασθῇ ἡ καλλιτεχνικὴ 30ετηρὶς τοῦ κ. Γ. Δράμαλη. Εἰς τὴν παράστασιν θὰ λάβουν μέρος ἠθοποιοί, ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις θιάσων.

*** Ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἐγκαινιάσθησαν τὰ μεταξὺ τῶν καλλιτεχνίδων τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου τσάγια. Στὰ σπίτια των ἐννοεῖται. Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα, μόνον ἂν μᾶς ἐπιτρέπουν θὰ τοὺς δώσουμε μιὰ συμβουλή: Ἂς φροντίσουν στὰ τσάγια αὐτά, νὰ μὴν παρευρίσκωνται θεατρικοὶ κριτικοί. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε μεταξύ μας, εἶνε κακοὶ μπελάδες.

*** Ὁ παληὸς καὶ καλὸς κωμικὸς τοῦ Μουσικοῦ μας θεάτρου, Μιχαὴλ Μιχαήλ, ὁ Ἕλλην μιμητὴς τοῦ Σαρλῶ, ἔπαυσε νὰ ἐμφανίζεται συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ ὡραῖο του λυκόσκυλο. Ξέρετε τὸ γιατί; Διότι τὸ λυκόσκυλο ἦτο τῆς συμπαθοῦς πρωταγωνιστρίας Ἡροῦς Χαντᾶ. Κι' ὁ Μιχαὴλ ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ τὴν Ἡρώ. Εἶνε τώρα τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Λουΐζα..

*** Θρῆνος καὶ ὀδυρμὸς σὲ μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ἀπεχώρησε ὁ θεατρικός της κριτικός, στὰ σοβαρὰ αὐτὴ τὴν φορά. Συνεπείᾳ τούτου ἡ κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος ἔπεσε τρομακτικά, τόσο, ποὺ ὁ διευθυντὴς ἀναγκάστηκε νὰ καλέσῃ μιὰ ἐπιτροπὴ συντακτῶν ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν Ἄσωτον..

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

— Μὲ ἐξαιρετικὴ δυσκολία ὁ Φρὰνκ Λόϋδ κατώρθωσε νὰ βρῇ τοὺς ἑπτὰ πιὸ ἰσχνοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λὸς Ἄντζελες γιὰ νὰ ὑποδυθοῦν τοὺς ρόλους τῶν ἀντιστοίχων ναυτῶν ποὺ ἐχρειάζοντο διὰ τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας του ταινίας, οἱ ὁποίου ἐγκαταλελειμμένοι μέσα στὸν ὠκεανὸ μὲ μιὰ βαρκούλα εἶχαν καταντήσει ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὶς κακουχίες τέλεια φαντάσματα.

— Ὁ Σάσα Γκιτρὺ πρόκειται ν' ἀνεβάσῃ προσεχῶς ἕνα νέο ἔργο ἀφιερωμένο στὸν ἔρωτα τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος εἶναι «Καδρίλλια». Στὴ γενικὴ δοκιμὴ ὅμως, οἱ κριτικοὶ ἐπετέθησαν, κατὰ τοῦ Σάσα Γκιτρύ, δηλώνοντας ὅτι αὐτὸ τὸ ἔργο τὸ παρουσίασε μὲ τὸ τίποτε.

— Ὁ Ζὰν Γκαμπὲν ἀκολουθῶν κι' αὐτὸς τὴν τύχην τῶν ἄλλων συναδέλφων του, ἔκλεισε συμβόλαιο μὲ μία ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴν Ἑταιρείαν. Ὡστόσο οἱ Γάλλοι ἐλπίζουν ὅτι δὲν θὰ τὸν χάσουν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο τῆς πατρίδος των γιατὶ ὁ Ζὰν Γκαμπὲν ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ γυρίζῃ ἕνα γαλλικὸ φίλμ τὸν χρόνο.

— Στὸ θέατρο «Ἀμπασαντὲρ» ὁ Ἀνρὺ Μερνστάϊν παρουσιάζει τὸ «Ἀκρωτήριον τῶν Καταιγίδων». Πρόκειται γιὰ ἕνα ἰσχυρὸ κοινωνικὸ δρᾶμα στὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦν μὲ πολὺ ἐπιτυχία ὁ Βίκτωρ Φρανσὲν καὶ ἡ Ζὰν Κρισπίν.

— Ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ὁ καλλίτερος σωσίας τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Αὐτὸ τουλάχιστον διεπίστωσαν οἱ περισσότεροι κριτικοὶ ποὺ τὸν εἶδαν στὴν τελευταίαν του δημιουργίαν «Μαρία Βαλέφσκυ» στὴν ὁποίαν ὑποδύεται τὸν ρόλο τοῦ Βοναπάρτου. Τὸ φίλμ αὐτὸ ὁ Μπουαγιὲ τὸ ἐγύρισε μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο.

— Ὁ Κὶνγκ Βιντόρ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἡμερῶν βρίσκεται στὸ Παρίσι, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντας σκηνοθέτας, γιατὶ διαλέγει πάντοτε τὰ θέματά του ἀπὸ τὴν στυγμὴ βιοπάλη. Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα δημιουργήματά του εἶναι ἡ «Στέλλα Ντάλλας». Πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔργου εἶναι ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ ὁ Τζὼν Μπόλς.

— Νὰ καὶ κάτι τί τὸ ἀπίστευτο. Μπίς-μπὶς φωνάζουν οἱ ἐνθουσιώδεις θεαταὶ εἰς τὸ θέατρον καὶ ἡ σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται. Εἰς τὸν κινηματογράφον δὲν ὑπῆρχαν ἕως τώρα μπιζαρίσματα. Ἰδοὺ τώρα ὅτι καὶ ὁ κινηματογράφος ἀρχίζει νὰ παρέχῃ εἰς τὸ Κοινὸν του αὐτὴν τὴν παραχώρησιν. Εἰς τὴν Ἀμερικήν, αἱ σκηναὶ τῶν φίλμ ποὺ χειροκροτοῦνται ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸ Κοινὸν ἐπαναλαμβάνονται. Ποῖαι ὅμως εἶναι αἱ σκηναὶ ποὺ ἐνδιαφέρουν περισσότερον τὸ Κοινόν ;

— Ἡ γοητευτικὴ Καρὸλ Λομπὰρτ ἠγόρασεν ἕνα κτῆμα κοντὰ εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ. Ἀμέσως τὸ κουτσομπολιὸ παρέλαβε τοὺς δύο ἀστέρας καὶ ἤδη θρυλεῖται, ὡς προσεχὴς ὁ γάμος των. Ἀλλὰ ὁ Κλὰρκ εἶναι πανδρευμένος, καὶ αὐτὸ γιὰ τὸ περιβάλλον τοῦ Χόλλυγουντ περιπλέκει ἀκόμη περισσότερον τὰ πράγματα.

— Ἡ Πάουλα Βέσσελυ παίζει κατ' αὐτὰς στὸ Βερολῖνο στὸ Γερμανικὸ θέατρο τὴν «Ἡρὼ» στὸ δρᾶμα τοῦ Γκριλλπάρτσερ «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος». Τὸ ἔργο θὰ δοθῇ προσεχῶς καὶ στὴν Βιέννη.

Ἕνα δύσκολο ἐπάγγελμα

Ο ΚΑΛΟΣ ΚΩΜΙΚΟΣ

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν «ἀστέρων»

Κάτι ποὺ ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν οἱ πολυπληθεῖς θεαταὶ τῶν κινηματογραφικῶν ἔργων, καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνοι ποὺ παρακολουθοῦν τὶς εὔθυμες καὶ κωμικὲς ταινίες, γιὰ νὰ περάσουν δύο ὧρες εὐχάριστες, λησμονῶντας τὸ κόπον τῆς ἑβδομάδος καὶ τὰ διάφορα δυσάρεστα γεγονότα ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινήν τους ζωή, εἶναι τὸ κατὰ πόσον θὰ ἦτο εὔκολον εἰς τὸν κάθε ἕναν νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γελάσωμεν

Γιὰ νὰ κάμῃ λοιπὸν κανεὶς τὸν κόσμο νὰ γελάσῃ, εἶναι τὸ πλέον δύσκολον ἐπάγγελμα καὶ μόνον δύο τρόποι ὑπάρχουν, δύο ἀλάνθαστοι μέθοδοι. Ἡ πρώτη εἶναι νὰ μεταβληθῇς σὲ νευρόσπαστο, νὰ γίνῃς ἕνας παληάτσος, νὰ δέχεσαι χτυπήματα, νὰ κάνῃς τοῦμπες, νὰ πέφτῃς καταγῆς καὶ νὰ σκᾷς σὰν ἄδειο σακκί.

Ἡ ἄλλη μέθοδος εἶναι νὰ βρίσκῃς ἕνα σωρὸ ἔξυπνα τεχνάσματα νὰ λὲς ὄμορφα ἀστεῖα καὶ νὰ μὴ χαμογελᾷς, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι θὰ γελοῦν. Αὐτὴ ἡ μέθοδος μεταχειρίζεται πολὺ εἰς τὸν κινηματογράφον, καὶ ὡς ἄσσοι δὲ σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἦσαν ὁ Μπάστερ Κῆτον, ὁ Σαρλῶ, ὁ Μὰξ Λίντερ.

Σήμερα τοὺς ἀντιπροσωπευτικωτέρους τύπους κωμικῶν μᾶς τοὺς δίδει ὁ κινηματογράφος μὲ τὸν Χάρολ Λόϋδ, τὸν Χονδρὸ καὶ Λιγνό, οἱ δύο τελευταῖοι μάλιστα γίνονται ἐπιθυμητοί, χάρις στὶς γκάφες των, στοὺς μορφασμούς των.

Ἐξ οὗ καταφαίνεται πῶς ἡ τέχνη τοῦ κωμικοῦ εἶναι πολὺ δύσκολος, ὁ κόσμος σήμερα δὲν γελάει εὔκολα. Πρέπει διαρκῶς νὰ τοῦ παρουσιάζῃ κανεὶς ἀπρόοπτα ἐπεισόδια καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίνει καθόλου νὰ μαντεύσῃ τὴν συνέχεια τῆς εὔθυμης ἱστορία. Ὡς παράδειγμα παίρνω τὰ τελευταῖα ἔργα των, «Περιπέτειες στὴ Χονολουλοῦ», «Δουλειὲς μὲ φοῦντες», «Πρωταθλῃταὶ τῆς γκάφας», ὅπου οἱ θεαταὶ σὲ πολλὰ σημεῖα λιποθυμοῦν ἀπὸ τὰ γέλια, γιατὶ κάθε σκηνὴ περιέχει καὶ μία περιπέτεια ποὺ δὲν τὴν περιμένουν.

Ὡς τόσο τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Στὰν Λῶρελ καὶ Ὄλιβερ Χάρντυ δὲν ὀφείλεται σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ στὸ ὅτι ταιριάζουν ὑπερβολικά. Κάθε κωμικὴ γκριμάτσα τοῦ ἑνὸς συμπληρώνεται πάντα ἀπὸ τὸν σύντροφόν του.

Πολλὲς φορὲς εἴδατε τὸν Λῶρελ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ξύνῃ τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του μ' ἀπελπισία, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνει αὐτὴν τὴν σκηνὴν πάντα γελᾶτε μὲ τὴν καρδιά σας. Πρέπει νὰ παρατηρήσητε τότε ὅτι ὁ Χάρντυ κάνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς θαμῶνας τῶν σκοτεινῶν σκιῶν δὲν ἐσκέφθηκε ποτὲ τί κάνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ εὕρουν τὰ ἀφάντα στα αὐτὰ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια ποὺ τόσο πολὺ μᾶς διασκεδάζουν.

Γιὰ νὰ καταλάβουν οἱ δύο αὐτοὶ καλοὶ ἠθοποιοί, τί χρειαζόταν ὁ κόσμος γιὰ νὰ γελάσῃ, χρειάσθηκε νὰ κάνουνε ἕνα σωρὸ παρατηρήσεις στὴν ἰδιωτική τους ζωὴ καὶ νὰ προσέξουν ποιὰ πράγματα τὸν στενοχωροῦσαν ἢ τὸν διεσκέδαζαν, καὶ ἐπάνω σ' αὐτὲς τὲς παρατηρήσεις των στηρίζουνε τὸ σχέδιο κάθε νέου ἔργου των.

Ἡ μεγάλη των ἐπίσης ἐπιτυχία ὀφείλεται ὅτι συνεργάζονται μὲ ὅλην των τὴν καρδιά, μολονότι ὁ Λῶρελ εἶναι πολὺ νευρικός. Τουναντίον ὁ Χάρντυ εἶναι πολὺ ὑπομόνητικὸς καὶ ὑπομένει σὲ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ συναδέλφου του.

Πρέπει δὲ νὰ προσέξουν οἱ ἀναγνῶσταί μας, ὅτι ὅλοι οἱ καλοὶ κωμικοὶ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου γράφουν μόνοι των τὰ σενάρια καὶ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἔργων των.

Ὁ Σαρλῶ, ὁ Μπάστερ Κῆτον, ὁ Χάρολ Λόϋδ, ὁ Λῶρελ καὶ ὁ Χάρντυ γράφουν μόνοι των τὶς ὑποθέσεις καὶ δὲν δέχονται καμμία μεταβολὴ ἐπὶ τοῦ κειμένου των. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ψυχολογήσει τόσο καλὰ τοὺς θεατάς, λαμβάνουν τόσες ἐπιστολὲς καὶ εἶναι ἐνήμεροι γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς καριέρας των.

Εἰς τὴν ἰδιωτικήν των ζωὴ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολὺ ἁπλοῖ γιὰ νὰ μὴν πῶ ὑπερβολικὰ καὶ τοὺς ἀρέσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἐξοχικὴ ζωή, ἀποφεύγουν τὴν μεγάλην κίνησιν καὶ θέλουν νὰ διαβάζουν βιβλία ἀστυνομικὰ ἢ περιπετειώδη.

Ι ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ἀπάχικα δράματα

—Ἔ, Ζανό, θὰ ἰδωθοῦμε ἀπόψε ;

—Ἂν οἰκονομήσω καμμιὰ δεκάρα.

—Ἐσὺ τὰ καταφέρνεις πάντοτε, ἂς εἶνε καλὰ ἡ Μαριάνα.

—Δὲν ἔχεις ἄδικο, ἀλλά... ἔχω τρεῖς μέρες νὰ τὴν δῶ.

Ὁ Ζανὸ ἔστριψε τὸ στενὸ καὶ προχώρησε μερικὰ βήματα. Στάθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα σπίτι καὶ σφύριξε τρεῖς φορές.

Οὔτε τὸ παράθυρο ἄνοιξε ὅπως ἄλλες φορές, οὔτε κανεὶς φάνηκε στὴν πόρτα νὰ τοῦ χαμογελάσῃ, καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Θυμωμένος τώρα ἦρθε καὶ στάθηκε δίπλα στὴν πόρτα ἀκούμπησε τὴν πλάτη του καὶ μὲ μιὰ δύναμι τεράστια ποὺ τοῦ τὴν μεγάλωνε ὁ θυμὸς τὴ γκρέμισε καὶ μπῆκε μέσα.

Ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὸ ἀκατάστατο δωμάτιο της καὶ δὲν εἶδε κανένα.

Τί νὰ εἶχε γίνει ἡ Μαριάνα;

Προχώρησε μερικὰ βήματα ἀκόμη καὶ ἡ ματιά του ἔπεσε σ' ἕνα σκοῦφο.

Ἔσκυψε τὸν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸν στριφογύρισε δύο τρεῖς φορές.

Αὐτὸς ὁ ριγωτὸς σκοῦφος ἦταν τοῦ Καμπουλάκ.

Καὶ τί γύρευε ὁ σκοῦφος τοῦ Καμπουλὰκ στὸ δωμάτιο τῆς Μαριάνας.

Τώρα καταλάβαινε τὴν τραγωδία.

Ἡ Μαριάνα τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τῆς τὸ συγχωροῦσε.

Τράβηξε μὲ δύναμι τὴν πόρτα πίσω του, ἄναψε μισὸ τσιγάρο καὶ τἄφησε νὰ κρέμεται στὰ χείλη του καὶ μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες προχωροῦσε τώρα συλλογισμένος μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Αὐθόρμητα τὰ χέρια του ἐπιάσαν κάτι στὴ μέση του.

Τὸ μυτερὸ μαχαίρι εὐτυχῶς βρισκόνταν ἐπάνω του.

Νύχτωσε.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πάνω στὸ στρίφωμα τοῦ δρόμου καὶ ἀντίκρυσε ἕνα παράθυρο μισοφωτισμένο.

Δυό, δυὸ ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ ὁ Ζανὸ καὶ ὅταν ἔφθασε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ἔσκυψε καὶ κόλλησε τ' αὐτί του στὴν κλειδαριά.

Ναί, ἦταν ἡ φωνή της, τὴ γνώρισε. Ἐγνώριζε καὶ τὴ δική του τὴ φωνή.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία.

Ἡ Μαριάνα τὸν ἐγκατέλειψε καὶ... πῆγε μὲ τὸν Καμπουλάκ. Παληὸς φίλος καὶ μακαντάσης ὁ Καμπουλάκ. Δὲν τόλμησε τοῦ σκαρώσει τέτοια δουλειά.

Ἡ Μαριάνα ἦταν τὸ φῶς του τὸ εἰσόδημά του.

Δὲν θὰ πῶ, σὰν τὴν Μαριάνα ὑπῆρχαν πολλές. Τὸν παρακαλοῦσαν μάλιστα. Εἶχε ὅμως μιὰ συμπάθεια γι' αὐτὴν ἐξαιρετική.

Ἤτανε πεπρωμένο !

Κ' ἔδωσε μιὰ τῆς πόρτας καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ἡ Μαριάνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ μόλις τὸν εἶδε. Ὁ Καμπουλὰκ δὲν πρόφθασε νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του. Ὁ Ζανὸ τὸν εἶχε καρφώσει.

Δίπλα του τώρα ἡ Μαριάνα γονατιστὴ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴ λυπηθῇ.

Ἔφτυσε ἐπάνω της καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴ γκρέμισε κάτω.

◆

Ὁ Ζανὸ τύλιξε τὸ μαχαίρι του σ' ἕνα πανὶ καὶ κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη.

Ἦταν βέβαιος πῶς καὶ ἡ Μαριάνα χτύπησε τὸ κεφάλι της πάνω στὸ τζάκι καὶ ξεψύχησε ἐκεῖ μπροστά του.

Σφυρίζοντας κατέβηκε τὶς σκάλες. Δὲν ἀντάμωσε κανένα.

Σφυρίζοντας ἐβγῆκε στὸ δρόμο. Δὲν τὸν εἶδε κανείς. Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μῶλο.

Κατέβηκε μερικὰ σκαλοπάτια πρὸς τὴ θάλασσα ξέπλυνε τὸ μαχαίρι καὶ τὰ χέρια του καὶ μπῆκε σ' ἕνα παληὸ κουρεῖο τοῦ Παληοῦ Λιμανιοῦ.

—Διόρθωσέ μου λίγο τὰ γένεια ἴσιαξέ μου καὶ τὴ χωρίστρα.

—Ἀσφαλῶς θὰ σὲ περιμένῃ τὸ κορίτσι σου.

—Ποῦ ζεῖς, ἀδελφέ μου ; Δὲν μὲ γνωρίζεις ; Εἶμαι ὁ Ζανό. Δὲν γνωρίζεις τὸ κορίτσι μου τὴ Μαριάνα ; Τότε ἀσφαλῶς δὲν θἆσαι Μαρσεγιέζος.

Δὲν εἶχε πάει γιὰ τὴ χωρίστρα οὔτε γιὰ τὰ γένεια ὁ Ζανὸ στὸ κουρεῖο. Ἐμπῆκε νὰ κυτταχθῇ στὸν μεγάλο καθρέφτη μὴν ἔφερνε ἐπάνω του τίποτα ἴχνη αἵματος.

Ἔμεινε ἥσυχος. Καθαρὸς σὰν περιστερά. Μυρωδάτος καὶ συγυρισμένος ἔβγαλε καὶ πλήρωσε τὸν κουρέα.

Εἶχε λεφτὰ ὁ Ζανὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ἐτσίμπησε ἕνα ἑκατοστάρικο ἀπὸ τὸ γιλέκι τοῦ Καμπουλάκ.

—Μιὰ ζεστὴ μπουγιαμπέσα καὶ μιὰ μπουκάλα κρασί.

—Γειά σου Ζανό.

—Γειά σας παιδιά, ἐφώναξε καὶ ἐκάθισε σ' ἕνα τραπέζι μὲ τρεῖς παληούς του φίλους.

Οἱ ἄλλοι συζητοῦσαν γιὰ τὶς δουλειὲς πῶς δὲν πήγαιναν καλά. Ἐκεῖνος σιγοτραγουδοῦσε.

Ἔτσι ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ δείχνῃ. Κάπνιζε τὴν πίπα του καὶ ἄκουε.

Τρία μπουκάλια ἄδειασαν μέχρι τὶς ἕντεκα.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπῆκε ὁ Πιερό.

Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ταραχή.

—Τὰ μάθατε ; εἶπε στὸν ταβερνιάρη καὶ στοὺς ἄλλους.

—Τί συμβαίνει ;

—Σκότωσαν τὸν Καμπουλάκ.

—Ποῦ ;

—Στὸ δωμάτιό του ,

—Ἦταν μόνος.

—Ναί....

Ὁ Ζανὸ γύρισε τὸ κεφάλι, ἐκύτταξε τὸν Πιερὸ στὰ μάτια καὶ κατάλαβε.

Καὶ πεθαμένη ἀκόμα ἡ Μαριάνα εἶχε τοὺς φίλους της. Ἀσφαλῶς ὁ Πιερὸ θὰ εἶχε νταραβέρια μαζί της καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν ὑποψιασθοῦν θὰ ἔκρυψε κάπου τὸ σῶμα της.

Οἱ σύντροφοι σήκωσαν τὰ ποτήρια.

—Θεὸς σχωρέσ' τον.

—Νὰ μοῦ ζήσῃ ἡ Μαριάνα, ἐπρόφερε ὁ Ζανὸ καὶ ἐκύτταξε μὲ ἕνα χαμόγελο τὸν Πιερό.

ΖΟΡΖ ΑΡΝΕΛ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

Θὰ μιλήσουν τὰ χρόνια
Στὰ μαλλιά σου τὰ χιόνια
Θὰ στὸ πῆ κι' ὁ καθρέφτης!...
Στῶν ματιῶν τὴν ἄκρη
Θὰ κυλᾷ τὸ δάκρυ
Κι' ὅπως πρὶν δὲν θὰ γελᾷς!...

Χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὸ ρεφραὶν ποὺ ἐπανελάμβανε, τώρα γιὰ τρίτη φορὰ ἡ Μαρὶ Μπλοὺζ μαζὶ μὲ ὅλο τὸ ἀκροατήριο ἐκεῖνο τοῦ «Καμπαρὲ Γιὼτ».

Τὸ τραγουδάκι αὐτὸ εἶχε συναρπάσει τὶς ψυχὲς τῶν ξενύχτηδων καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Μαρὶ ἐνεφανίζετο στὸ πάλκο, τῆς ζητοῦσαν νὰ τοὺς τὸ τραγουδήσῃ.

Ἡ Μαρὶ Μπλοὺζ τέλειωσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ τραγουδάκι της κι' ἔτρεξε νὰ μπῆ στὸ καμαρίνι.

Βιαζόταν νὰ γδυθῆ καὶ νὰ ντυθῆ.

Ἔπρεπε νὰ κάνῃ γρήγορα. Ἕνα αὐτοκίνητο τὴν περίμενε ἀπέξω ἀπὸ τὸ καμπαρέ.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο τῆς ἄνοιξαν τὴν πορτίτσα τοῦ αὐτοκινήτου νὰ μπῆ μέσα, ρίχτηκε πίσω στὰ μαξιλάρια καὶ ξάπλωσε ἀφίνοντας τὶς σκέψεις της νὰ συρθοῦν ἤρεμα πολὺ πιὸ πίσω σὲ κάποια ἄλλη ἐποχὴ ποὺ δὲν ἦταν τότε ἀρτίστα τοῦ καμπαρέ, ἀλλ' ἁπλούστατα ἕνα κοριτσόπουλο φτωχό, ὀρφανὸ ποὺ ζοῦσε μ' ἕνα μικροεισοδηματία θεῖο της.

Μιὰ μέρα εἶχεν ἔλθει στὴν πόλι τους ἕνας μικρὸς θίασος, ἕνα μπουλούκι ἀπὸ ἠθοποιούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δώσει μερικὲς παραστάσεις.

Ἡ Μαρὶ εἶχε μάθει καὶ τραγουδοῦσε ὅλα τὰ τραγούδια τους.

Κάποιος νέος μάλιστα ποὺ περνοῦσε ἕνα βράδυ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της στάθηκε καὶ τὴ χειροκρότησε. Κι' ὅταν ἐκείνη ἐπανέλαβε τὸ ρεφρενάκι ἑνὸς τραγουδιοῦ, ἐκεῖνος τὴ συντρόφεψε.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μαρὶ ἔκανε διαρκῶς ὄνειρα.

Μόλις ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ μέσα στὸ μυαλό της τριγύριζαν διάφορες σκέψεις.

Οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ ποὺ εἶχε δῆ ἀπὸ φωτογραφίες, τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων δρόμων. Οἱ φωτεινὲς ἐπιγραφὲς ποὺ ἄκουσε ἄλλους νὰ λένε ὅτι ἐλάμπρυναν τὴ νύχτα τὸ Παρίσι καὶ μιὰ τραγουδίστρα — τὸν ἑαυτό της—ντυμένο μὲ χρωματιστὰ φορέματα, νὰ τραγουδᾷ ἀπὸ ἕνα πάλκο, ὅπως εἶχε δῆ τὴν ἀρτίστα ἐκείνη τὴν ξανθιὰ ποὺ τραγουδοῦσε ἀνάμεσα στὸ θίασο ποὺ ἐπεσκέφθη τὴν πόλι τους.

Ὅ,τι εὕρισκε σχετικὰ μὲ τὸ Παρίσι τὸ διάβαζε.

Ρωτοῦσε κι' ἐκείνους ποὺ εἶχαν πάει γιὰ νὰ μάθῃ περισσότερα

Καὶ διαρκῶς ἐπλούτιζε τὶς γνώσεις της σχετικῶς μὲ τὸ Παρίσι.

Μιὰ μέρα ἀπέθανε ὁ θεῖος της. Δυστυχῶς δὲν ἄφησε παρὰ πολὺ λίγα πράγματα. Τὸ σπίτι ἦταν χρεωμένο, καὶ αὐτὸ ποὺ ξεκαθάρισε ὁ δικηγόρος της ἦταν τόσο λίγο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σκεφθῆ ὅτι ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ἐμάζεψε τώρα τὰ ροῦχα της καὶ ἔφυγε μιὰ μέρα γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἦταν νύχτα ὅταν ἔφθασε καὶ τὸ ταξὶ ποὺ τὴν ἔφερνε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, πέρασε ἀνάμεσα στὰ πολλὰ φῶτα τῶν κεντρικῶν δρόμων.

Τὴν ἐνεθουσίασαν τὰ φῶτα καὶ χαρούμενη κοιμήθηκε τὸ βράδυ ἐκεῖνο γεμάτη ἐλπίδες.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ δὲν εἶχε κατασταλάξει ἀκόμα στὸ μυαλό της, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Εἶχε ὡραία φωνή, ἀλλὰ πῶς θὰ τὴν ἔδειχνε. Ἤθελε νὰ γίνῃ τραγουδίστρια, ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ ἐπετύγχανε;

Ἂν πήγαινε στὰ διάφορα καμπαρὲ, ἂν ζητοῦσε μόνη της δουλειά, ἄν... Πόσα ἂν δὲν πλημμύριζαν τὸ μυαλό της.

Πάντως εἶχε τὸν ἐνθουσιασμό.

◆◆◆

Πόσες ἡμέρες, πόσες ἑβδομάδες καὶ μῆνες ἀκόμα δὲν πέρασαν ὥς ποὺ νὰ ἀποκτήσῃ τὴ μικρή της αὐτὴ δουλίτσα ποὺ εἶχε τώρα στὰ χέρια της καὶ ἀποζοῦσε ἀπ' αὐτήν.

Δὲν ἔλειψαν βέβαια οὔτε οἱ ἐκμεταλλευταὶ ποὺ τὴν ἐβοήθησαν νὰ γίνῃ τραγουδίστρα τοῦ καμπαρέ.

Ἐπὶ τέλους εἶχε γνωρίσει ἕναν τίμιο ἄνθρωπο, τὸν Ζοζὲ Μωρουά, τὸν εὐγενικὸ ἐκεῖνο νέο ποὺ τὴν περίμενε τώρα κάθε βράδυ σ' ἕνα μικρὸ ἑστιατόριο κάποιας μακρυνῆς γειτονιᾶς καὶ περνοῦσαν τὰ βράδυα μαζί.

Δυὸ χρόνια τώρα εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Λονδῖνο

Ὁ Ζοζὲ Μωρουὰ ἦταν ἕνας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρθηκε σὰν κάθε ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματός του μὲ τὴ νέα ἐμφάνισι μιᾶς ἀρτίστας.

Ἔγραφε γιὰ τὴ ζωή της, γιὰ τὸ στάδιό της, γιὰ τὸ ταλέντο της. Ἔγραφε πολλὰ ἐπαινετικὰ καὶ καλὰ λόγια!

Ἡ Μαρὶ ἦρθε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη γνωρίστηκαν καλύτερα.

Ἡ Μαρὶ εὕρῆκε σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν εὐθὺ χαρακτῆρα τοῦ τιμίου φίλου.

Ἔπειτα οἱ σχέσεις τους μεγάλωσαν καὶ ὁ Ζοζὲ τῆς ἔστελνε κάθε βράδυ ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τὴν περιμένῃ ἔξω ἀπὸ τὸ καμπαρὲ καὶ νὰ τὴν φέρνῃ στὸ μικρὸ ἑστιατόριο.

Ἔτρωγαν, ἐπήγαιναν περίπατο καὶ πολλὲς βραδυὲς περνοῦσε τὴ νύχτα του στὴν καμαρούλα της.

Τί εὐτυχισμένο ζευγάρι θὰ ἀποτελοῦσαν. Δυστυχῶς, ὅπως τῆς ἔλεγε ὁ Ζοζέ, ἦταν ἕνας φτωχὸς δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος μόλις ἐκέρδιζε τὰ ἔξοδά του γιὰ μιὰ μέτρια ζωή.

Ἐκείνη ὅμως ἦταν εὐτυχισμένη. Δὲν ἀπέβλεπε ποτὲ σὲ γάμο, τῆς ἄρεσε ἡ συντροφιὰ τοῦ Ζοζέ, δὲν ἀπαιτοῦσε περισσότερες ὑποχρεώσεις ἐκ μέρους του.

◆◆◆

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε, ὅπως κάθε βράδυ, ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ ἑστιατόριο.

Ἡ Μαρὶ ξαφνιάστηκε.

Εἶχε πέσει σὲ τόσο βαθεῖς συλλογισμοὺς ποὺ δὲν κατάλαβε πῶς εἶχε ἤδη φθάσει.

Ὁ σωφὲρ τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πήδησε ἐλαφρά.

Ὁ Ζοζὲ δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμα.

Ἐπῆγε στὴ συνηθισμένη τους γωνίτσα καὶ ὥς ποὺ νἄρθῃ ἐκεῖνος παρήγγειλε ἕνα ὀρεκτικό.

Ὁ Ζοζὲ ἄργησε νἄρθῆ.

Δὲν τῆς δικαιολογήθηκε τίποτα, ὅταν ὅμως ἔφαγαν κι' ἔφυγαν νὰ κάνουν τὸ συνηθισμένο περίπατό τους περνῶντας κάτω ἀπὸ τὴ δενδροστοιχία, τὴ σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε:

—Ξέρεις, Μαρί, μοῦ κάνουν ἕνα προξενειὸ στὴν Ἀγγλία.

—Μπᾶ! Ὥστε παντρεύεσαι;

—Δηλαδή, ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ ὁ γάμος αὐτὸς θὰ μὲ σώσῃ. Ἡ προῖκα εἶνε μεγάλη. Ἡ κοπέλλα εἶνε κόρη ἑνὸς πλουσίου συναδέλφου τοῦ Λονδίνου, τὸν ὁποῖο εἶχα γνωρίσει πέρυσι ἐδῶ στὸ Παρίσι.

—Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

—Δὲν ξέρω οὔτε κι' ἐγὼ ἀκόμα. Πάντως ἡ μίζερη αὐτὴ ζωὴ μ' ἀηδιάζει. Ὑποφέρω νὰ περνῶ ἔτσι φτωχικά.

—Ἔχεις δίκηο, Ζοζέ. Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ ποὺ κάνομε.

—Πάντως μὴ θαρρεῖς πὼς θὰ σὲ ξεχάσω, Μαρί. Θἄρχομε συχνὰ νὰ σὲ βλέπω καὶ θὰ τρῶμε ἐκεῖ στὸ ἴδιο ἑστιατόριο ὅπως τώρα.

Ἐκείνη ἐγέλασε καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του, τὸν ἐφίλησε.

◆◆◆

Ἡ εἴδησις τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῆς τοῦ Ζοζὲ δὲν ἔκανε τὴ Μαρὶ νὰ ζηλέψῃ. Ἴσα, ἴσα χάρηκε πολὺ ποὺ ὁ καλός της φίλος θὰ ἐξησφάλιζε ἄνετα τὴ ζωή του.

Ὅταν ἀπεχωρίσθησαν ἀναστέναξε καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ γδυνότανε τὰ χείλη της ἐπρόφεραν ἄθελά της τοὺς δύο πρώτους στίχους τοῦ σουξέ της:

Θὰ μιλήσουν τὰ χρόνια
Στὰ μαλλιά σου τὰ χιόνια...
Σταμάτησε.

Τὸ τραγοῦδι τώρα ἦταν πολὺ θλιβερό. Τῆς ἔφερνε κάτι ἀπὸ τὰ περασμένα δίχως ἀκόμα νὰ ἔχῃ γεράσει.

Ἡ γνωριμία της μὲ τὸν Ζοζὲ θὰ περνοῦσε τώρα κι' αὐτὴ στὰ περασμένα.

Τί ἀπαιτήσεις ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὸν νέο αὐτὸν ἡ Μαρί;

Εἶχαν μιὰ φιλία, μιὰ ἀγάπη πιὸ στενή, κάτι σὰν σύζυγοι ἐδῶ καὶ δεκαπέντε ἡμέρες.

Ἀλλὰ τί σχέσι ἔχουν αὐτά;

Ἂν δὲν ἦταν ὁ Ζοζὲ ἴσως νὰ ἐγνώριζε ἕναν ἄλλο φίλο.

Μήπως ἡ ζωὴ δὲν ἦταν τέτοια;

◆◆◆

Ἐπέρασεν ἕνας μῆνας καὶ δὲν εἶχαν ἀναφέρει πιὰ τίποτα ἄλλο γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τοῦ Ζοζέ'

Ἕνα βράδυ ἡ Μαρὶ τὸν περίμενε στὴν κάμαρά της.

Εἶχε μιὰ ἀλλόκοτη χαρὰ στὸ πρόσωπό της.

Σὲ λίγο ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας καὶ μπῆκε ὁ Ζοζέ.

Ἦταν κι' αὐτὸς χαρούμενος.

—Ἔχω ἕνα εὐχάριστο νέο νὰ σοῦ πῶ.

—Ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα εὐχάριστο νέο, εἶπε ἐκείνη.

—Πές μου το.

—Ὄχι, πές μου πρῶτα τὸ δικό σου...

Καὶ ὁ Ζοζὲ τῆς διηγήθη τότε ὅτι εἶχε φθάσει τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ὁ πατέρας τῆς κόρης καὶ ὑπέγραψαν τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου, καὶ ὅτι τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἀναχωροῦνε γιὰ τὴν Ἀγγλία νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μαρὶ δὲν ἐκατσούφιασε, ἔμεινε μὲ τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς στὰ χείλη καὶ μόνο δύο δάκρυα ἐκύλησαν στὰ μάγουλά της.

Ξαφνικὰ ἐκεῖνος ἐνῷ ἔφευγε γύρισε καὶ τὴ ρώτησε:

—Ἀλήθεια, ποιὸ εἶνε τὸ εὐχάριστο ποὺ εἶχες καὶ σὺ νὰ μοῦ πῇς;

—Ἄ! τίποτα... Εἶνε τόσο μεγάλη ἡ εὐτυχία ἡ δική σου...

◆◆◆

Ὁ Ζοζὲ ἐζοῦσε τώρα στὸ Λονδῖνο.

Ἔγραφε ποῦ καὶ ποῦ κανένα γράμμα στὴ Μαρί, ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκε, ὀκτὼ μῆνες τώρα, δὲν εἶχε ἔλθει στὸ Παρίσι.

Ἡ Μαρὶ τοῦ ἔγραφε κι' αὐτὴ ὅτι εἶνε καλά, ὅτι κερδίζει ἀρκετά.

Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο τοῦ ἔλεγε ψέμματα ἡ Μαρί.

Δὲν ἤθελε νὰ τὸν πικράνῃ. Δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πῆ ὅτι τέσσαρες μῆνες τώρα δὲν ἐργάζεται καὶ ὅτι ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα θὰ πάῃ στὸ νοσοκομεῖο.

Τὸ μυστικὸ τῆς χαρᾶς τῆς βραδυᾶς ἐκείνης δὲν πρόφθασε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Ζοζέ.

Αὐτὸ ποὺ εἶχε νὰ τοῦ πῆ ἦταν ὅτι ἦταν μητέρα καὶ ὅτι τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ἦταν δικό του.

Γιατὶ νὰ τοῦ χαλάσῃ ὅμως τὴ χαρά του;

◆◆◆

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἐνῷ ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ὁ Ζοζὲ μαζὶ μὲ τὸν καφέ του τοῦ ἔφεραν καὶ τὶς ἐφημερίδες τῶν Παρισίων.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς εἰδήσεις καὶ ξαφνικὰ ἡ ματιά του ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα τίτλο σὲ μιὰ εἴδησι.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΙΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ἀνευρέθη ὑπὸ τοῦ ἀστυφύλακος τῆς πέμπτης περιφερείας ξαπλωμένη στὸ πεζοδρόμιο μιὰ γυναῖκα λιποθυμισμένη.

Μετεφέρθη ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἐγέννησε ἕνα ἀγοράκι.

Τὸ παιδὶ ἔζησε, ἀλλὰ ἡ μητέρα ἀπέθανε ἀμέσως.

Τὸ πτῶμα της μετεφέρθη στὸ νεκροτομεῖον πρὸς ἀναγνώρισιν, διότι ἐπάνω της δὲν ἀνευρέθη κανένα στοιχεῖον ποὺ νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν ταὐτότητά της.

Τὰ μόνα σημεῖα ποὺ ἀνέφερε μία νοσοκόμος ἦταν ὅτι ἡ δυστυχὴς πρὶν πεθάνῃ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα: ΖΟΖΕ. Ὑποτίθεται ὅτι θὰ εἶνε τὸ ὄνομα ποὺ ὡς τελευταία της ἐπιθυμία θὰ ἤθελε νὰ δώσῃ στὸ παιδί της.

◆◆◆

Ὁ Ζοζὲ ἀνετινάχθη ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ ἐπῆγε ἀμέσως στὸ σταθμό.

Ἐπῆρε τὸ τραῖνο κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι.

Μόλις ἔφθασε ἐπῆρε ἕνα ταξὶ καὶ πῆγε στὸ νεκροτομεῖο.

Ἐφρόντισε γιὰ τὴν κηδεία
Ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴ Μαρί.
της καὶ ἔπειτα παρέλαβε τὸ παιδὶ καὶ τὸ ἐνέγραψε σὲ μιὰ κλινικὴ βρεφῶν μὲ τὸ ὄνομά του.

ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

ΛΙΓΑ ΣΠΙΡΤΟΖΑ

ΕΝΕΚΑ ΟΙ... ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ

Ἡ καϋμένη ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε πολὺ λυπημένη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, κοντὰ σ' ἕνα του θεῖο, ὁ ὁποῖος τὸν κάλεσε ἐκεῖ γιὰ μιὰν οἰκογενειακὴ ὑπόθεσι.

Ἔτσι ὁ γάμος των θὰ ἀναβληθῆ ὅπως δήποτε γιὰ κάμποσο καιρό.

—Μὴ στενοχωριέσαι, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ κ. Ἰσίδωρος, θὰ γυρίσω κατὰ τὸ Πάσχα καὶ τότε θὰ παντρευτοῦμε.

—Δὲν ξέρεις, χρυσό μου, πόσο φοβοῦμαι μὴ μὲ ξεχάσῃς ἐκεῖ κάτω ποὺ θὰ πᾷς!

Καὶ ὁ κ. Ἰσίδωρος κουνῶντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τῆς ἀπαντᾷ:

—Πῶς μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω, γλυκειά μου ἀγάπη, ἀφοῦ στὴ μακρυνὴ αὐτὴ χώρα δὲν θὰ βλέπω παρὰ... μαϊμοῦδες!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ!

Ὁ κύριος Κοντόχονδρος περιεπλανᾶτο τὴν ἡμέρα ἐκείνη περίλυπος διὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς πολυαγαπημένης του συμβίας. Αἴφνης συναντᾷ ἕνα παληό του φίλο.

— Καλημέρα, Κωσταντῆ, τοῦ λέει, χαίρω πολὺ ποὺ σὲ βλέπω καλά.

— Καλημέρα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κωσταντῆς, δέξου, σὲ παρακαλῶ, τὰ θερμά μου συλλυπητήρια.

—Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ, λέει ὁ ἀπαρηγόρητος χῆρος.

— Λυπήθηκα πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ παρευρεθῶ στὴν κηδεία τῆς πολυαγαπημένης σου γυναίκας. Ἔλειπα ταξεῖδι. Πιστεύω νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσῃς.

—Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ ἔλθῃς μιὰν ἄλλη μέρα!

ΑΠΟ ΑΥΡΙΟ

Ὁ κ. Πονηρόπουλος νυμφεύεται καὶ τὴν πρωΐαν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου του σηκώνεται, ἀνάβει φωτιά, ἑτοιμάζει τὸν καφὲ καὶ δίδει ἕνα φλυτζάνι εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἡ κυρία μένει ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν περιποίησιν αὐτήν, σκεπτομένη ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ τῆς ἑτοιμάζῃ κάθε πρωῒ τὸν καφέ. Ὁ κ. Πονηρόπουλος τὴν ἐρωτᾷ:

—Εἶδες τί ἔκαμα σήμερα;

—Ναί, ἀγάπη μου, ἀπαντᾷ μὲ εὐγνωμοσύνην ἡ σύζυγος.

—Λοιπόν, αὐτὸ θὰ τὸ κάμνῃς κάθε πρωῒ ἐσύ, λέγει ὁ σύζυγος, ὁ ὁποῖος σπεύδει νὰ κατακλιθῆ ἐκ νέου.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΑΜΟΙΒΗ

Ἕνας διάσημος δικηγόρος ἐδέχθη κάποιο πρωῒ τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς χασάπη.

—Καλημέρα, κύριε δικηγόρε. Ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ συμβουλή.

—Εὐχαρίστως, καθῆστε.

—Σήμερα ἦρθε στὸ μαγαζί μου ἕνας σκύλος καὶ μοῦ ἅρπαξε ἕνα κομμάτι κρέας. Ποιὸς εὐθύνεται;

—Τ' ἀφεντικό του.

— Λοιπόν, πληρῶστε μου τὸ κρέας ποὺ ἅρπαξε ὁ σκύλος σας.

—Πόσο κάνει;

—Ἦταν μισὴ ὀκᾶ βωδινό, 25 δραχμές.

—Ὁρίστε, πάρτε.

Ὁ χασάπης εἰσέπραξε. Ὁ δικηγόρος ὅμως τὸν σταμάτησε.

—Ποῦ πηγαίνετε; Ἐμένα δὲν μὲ πληρώσατε.

—Γιατί πρᾶγμα;

—Γιὰ τὴ δικηγορικὴ συμβουλὴ ποὺ σᾶς ἔδωσα. Πληρῶστε διακόσιες δραχμές.

ΣΑΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΤΕΡΑΣ

Στὸ χωρίον Κιούτι τῆς Βραζιλίας μιὰ μητέρα ἐγέννησε ἕνα πολὺ περίεργο παιδί.

Τὸ κεφάλι του ἦταν κανονικὸ καὶ καθ' ὅλα ὅμοιο μὲ ἀνθρώπινο. Ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὅμως καὶ κάτω ὑπῆρχε ἕνα περίεργο μπέρδεμα.

Τὰ χεράκια του ἔμοιαζαν μὲ ποδαράκια. Πόδια ἐν τούτοις δὲν εἶχε καθόλου. Ἀπὸ τὴν κοιλιὰ δὲ καὶ κάτω τὸ σῶμα ἐμάκραινε σ' ἕνα λεπτὸ πρᾶγμα ἑλικοειδὲς κι' ἔμοιαζε πολύ, μᾶλλον μὲ οὐρὰ φειδιοῦ.

Τὸ τέρας αὐτὸ ἔζησε μόνον τρεῖς ἡμέρες καὶ πέθανε.

Ο ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ.

Ζὰκ Ντέρυ, εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ παπαγάλλου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται στὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλι τοῦ Μαθιοὺς Ντέρυ.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως ἔδωσε τ' ὄνομά του σ' αὐτὸ τὸ ζῶον διότι κατάντησε νὰ ξέρῃ περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Μαθιοὺς Ντέρυ πρὶν νὰ ἀποσυρθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἔπαυλι ἦταν ταβερνιάρης στὸ Λίβερπουλ.

Στὴν ταβέρνα του ἤρχοντο ὅλοι οἱ ναῦτες τοῦ κόσμου οἱ ὁποῖοι ὑπεραγαποῦσαν τὸν παπαγάλο του καὶ τοῦ μιλοῦσαν διαρκῶς.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ὁ παπαγάλος μιλοῦσε ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου καὶ συνεννοεῖτο θαυμάσια μὲ τ' ἀφεντικό του ὡς καὶ μὲ τοὺς πελάτες τῆς ταβέρνας.

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΚΡΟΒΑΣΙΑΣ

Ὁ Ρίχαρδ Μάνους ἀποτελεῖ σήμερα φαινόμενο τὸ πιὸ καταπληκτικὸ στὸν κόσμο.

Ὅλοι οἱ ἀκροβάτες διασχίζουν ἕνα διάστημα στὸ κενὸ περπατῶντας μὲ τὰ δυὸ πόδια πάνω σ' ἕνα σχοινί.

Ὁ Μάνους κάνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια μονάχα μὲ τὸ ἕνα πόδι.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Βγαίνει στὸν Σὰν Φαργκῖσκο ἀπὸ ἕνα καλλιτέχνη λεπτογράφο, τὸν Ζάντελ Μούραιη.

Τὸ σχῆμα τῆς ἐφημερίδος του εἶνε ὅσο ἕνα κὰρτ ποστάλ. Ἀλλὰ περιέχει ὅσα μιὰ μεγάλη ἐφημερίς.

Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι γιὰ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὰ γράμματα χρειάζεται φακό.

ΜΕΓΑΛΟ ΜΠΟΪ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ὁ γίγας Κάρλεϋ κάνει εἰδικὴ παραγγελία γιὰ παπούτσια. Ἔχει εἰδικὰ καλαπόδια. Τὰ ἔχει στὸ σπίτι του καὶ τὰ δίνει κάθε φορὰ στὸν παπουτσῆ ποὺ θέλει νὰ τοῦ φτιάσῃ παπούτσια.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο, διότι κάθε πατούσα τοῦ ποδαριοῦ του ἔχει μῆκος σαράντα πέντε πόντους.

ΖΩΟΦΙΛΙΑ

Ἡ Μαίρη Κάρλεν δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ ἂν δὲν ἀκούῃ δίπλα της τὸ ρουρορητὸ τῆς τίγρες.

Καὶ πράγματι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦσε στὴ Βεγγάλη εἶχε πιάσει ἕνα τιγράκι ἀκόμα μωρὸ καὶ τὸ μεγάλωσε μὲ τὸ μπιμπερό.

Ἡ τίγρις μεγάλωσε καὶ τὴν ἀκολουθεῖ σὰν πιστὸ σκυλάκι.

ΓΚΑΜΗΛΕΣ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΚΑΜΠΟΥΡΕΣ.

Αὐτὸ τὸ εἶδος δοκίμασε νὰ παραγάγῃ ἕνας ζωολόγος ὁ Σίφριντ Ζόε.

Καὶ τὸ κατώρθωσε.

Ἔκανε διασταύρωσι τῆς ράτσας μὲ μιὰ καμπούρα καὶ μὲ δύο καμποῦρες κι' ἔβγαλε ὅλως παραδόξως καμηλάκια μὲ τρεῖς καμποῦρες.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

ΤΟ... ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ

Ὁ καμαριέρης τοῦ Πέτρου Βαλμᾶ, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του ἀπόμεινε σαστισμένος. Ὅ,τι ἔβλεπε μὲ γουρλωμένα μάτια, τρέμοντας ἀπὸ φόβο καὶ φρίκη, ἦταν τρομακτικό. Ἀλλὰ κι' ἀνεξήγητο.. Ποιὸς μπόρεσε, λοιπόν, νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο αὐτό, περνῶντας ἀπ' τὸ δικό του, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ; Πῶς ἔγινε ἐκεῖ, δίπλα του, ἕνας φόνος χωρὶς ν' ἀκούσῃ οὔτε βογγητό, οὔτε τὸν παραμικρὸ θόρυβο;

Δάγκωσε τὰ χείλη του μέχρις αἵματος καὶ μὲ τὸ δεξὶ χέρι τσίμπησε τὸ ἀριστερό του ἐπώδυνα, σὰ νἄθελε νὰ πεισθῆ, μὲ τὸν τρόπον αὐτό, ὅτι δὲν κοιμότανε, πὼς δὲν ἦτανε θῦμα φρικτοῦ ἐφιάλτου.

—Θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ἕνα πτῶμα;

Μὰ ὄχι. Βρισκόταν στὰ λογικά του, ὅ,τι ἔβλεπε ἦταν ἀλήθεια. Ὁ κύριός του, ὁ πολυτάλαντος σιταρέμπορος Βαλμᾶς, ποὺ σὲ λίγες μέρες ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπη, ὅπου τὸν περίμενεν ἡ γυναῖκα καὶ ἡ πανώμορφη μοναχοκόρη του, ἦταν στὸ κρεββάτι του δολοφονημένος. Περὶ αὐτοῦ δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Τὸ πτῶμα ἦταν πεσμένο μπρούμυτα, μὲ δυὸ μεγάλες σχισμὲς μαχαιριοῦ στὴ ματωμένη πιτζάμα καὶ τὸ μαχαίρι καρφωμένο μέχρις λαβῆς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ὤμους του. Τὸ σεντόνι τοῦ κρεββατιοῦ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ αἷμα. Τὸ χρηματοκιβώτιο ἀνοιχτὸ καὶ ἄδειο!...

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΑ

Κρύος ἱδρὼς ἄρχισε νὰ περιλούζῃ τὸ σῶμα τοῦ φτωχοῦ καμαριέρη καὶ τὸ μυαλό του πήγαινε νὰ σαλέψῃ. Τί θἄλεγε ἡ ἀστυνομία γι' αὐτόν, μιὰ ποὺ τὸ μαχαίρι ἦταν τῆς κουζίνας, δὲν ἄκουσε τίποτε καὶ στὸ σπίτι δὲν ἔμενε ἄλλος κανείς, ἀφοῦ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ εἶχε πάρει ἄδεια;

Γιὰ ὥρα πολύ, στάθηκε στὸ δωμάτιο ποὖχε ἐξελιχθῆ ἡ τραγωδία, κυττάζοντας τὸ πτῶμα τοῦ κυρίου του σὰ νὰ περίμενε νὰ κινηθῆ, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τοῦ περιγράψῃ τὰ διατρέξαντα. Ἔπειτα, αὐτόματα, σὰν ἕνα ρομπὸτ ποὺ ἐνεργεῖ χωρὶς βούλησι, τράβηξε πρὸς τὸ ἀντρὲ καί, σὰν κυνηγημένο σκυλὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες.

Σὲ λίγο, ἦταν στὸ δρόμο....

◆◆◆

Χαμένος, παραζαλισμένος, ἀνάστατος, πῆγε νὰ καταγγείλῃ τὴν πρᾶξι. Ἡ ἀστυνομία τὸν ἐκράτησε. Τὸ μαχαίρι εἶχε ἐπάνω μόνο δικά του δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ἴχνη πάλης, ξένων βημάτων, δὲν ἐφαίνοντο ἄλλα. Ἡ ἀνάκρισις τὸν ἔκρινε προφυλακιστέον. Ὅλες οἱ ἐνδείξεις ἦσαν εἰς βάρος του. Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ διέκοψε τὰς ἀνακρίσεις, βεβαία ὅτι ὁ δράστης ἦταν ὁ Δημήτρης Σταθᾶς, ὁ ἔμπιστος καμαριέρης τοῦ πολυτάλαντου σιτεμπόρου. Ἕνα ἀκόμη γεγονὸς ἦρθε νὰ στερεώσῃ τὴ γενικὴ αὐτὴ πεποίθησι γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου. Λίγες μέρες μετὰ τὴν σύλληψί του, ἡ οἰκογένειά του στὸ Βόλο, εἶχε πληρώσει ἕνα χρέος 10.000 δρχ. ποὺ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια — ἦταν τεράστιο. Καὶ τὸ ποσὸν αὐτό, ποὺ ὁ Σταθᾶς ἔλεγε πὼς τὄχε ἀπὸ οἰκονομίες χρόνων, δὲν μποροῦσε σταθερὰ ν' ἀποδείξῃ πῶς τὸ εἶχε καὶ ποῦ ὥς τότε τὄκρυβε.

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΟΝ ΚΑΛΔΗ

Ὁ φτωχὸς καμαριέρης ἄρχισε πιὰ νὰ φοβᾶται γιὰ τὸ κεφάλι του. Κανεὶς δὲν πίστευε στὴν ἀθωότητά του. Ἡ χήρα τοῦ δολοφονημένου, ποὺ ἦρθε κι' εἰσέπραξε τὴ μεγάλη ἀσφάλεια ζωῆς ποὺ εἶχε κάνει λίγα χρόνια πρὸ τῆς δολοφονίας του στὴ «Γκρέσαμ» οὔτε καταδέχτηκε νὰ πάῃ νὰ τὸν δῆ στὴ φυλακή.

Τότε στὴν τρομερή του ἀπελπισία, πληροφορήθηκε τὴν ἐπιτυχία τοῦ ὑπενωμοτάρχη Καλδῆ στὴ δολοφονία τοῦ Καρβουνιάρη. Καὶ ὅπως ὁ πνιγμένος πιάνεται ἀπ' τὰ μαλλιά του, ἀρπάχτηκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν ἐλπίδα πὼς ἂν αὐτὸς ὁ ἔξυπνος ἀστυνομικὸς ἤθελε ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσί του, ἴσως μποροῦσε νὰ τὸν ἔσωζε ἀνακαλύπτοντας τοὺς δράστας τῆς δολοφονίας.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ κάθησε καὶ τοὔγραφε ἕνα συγκινητικὸ γράμμα.

«Κύριε Καλδῆ, τοὔγραφε, ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σας. Εἶμαι ἀθῶος καὶ προστάτης μιᾶς φτωχῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας. Τὴ βραδυὰ τῆς δολοφονίας κοιμώμουνα ἥσυχα καὶ βαρειά, σὰ νὰ μ' εἶχαν ἀφιονίσει. Κι' ὡστόσο δὲν εἶχα πιῆ παρὰ μόνο νερό. Σῶστε με κι' ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τὸ πληρώσῃ ἂν δὲ σᾶς τὸ πληρώσω ἐγώ...».

Τὸ γράμμα αὐτὸ συγκίνησε ἐξαιρετικὰ τὸν ἔξυπνο, ἀλλὰ ἄτυχο ἀστυνομικό, ποὺ δυστυχῶς ὁ θάνατος—ἕνας θάνατος τραγικὸς—τοὔκοψε νωρὶς τὴν σταδιοδρομία. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἀναψηλαφήσῃ τὴν ὑπόθεσίν του. Εὐτυχῶς τὸ σπίτι ποὺ εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα δὲν εἶχε πουληθῆ. Οὔτε ἀνοιχθῆ. Χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα, μιὰ νύχτα τρύπωσε μέσα σὰν κλέφτης ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κύτταξε καλὰ τὰ πάντα. Δὲν βρῆκε τίποτε ἐνδιαφέρον. Ὅταν ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, θυμήθηκε τὴν περικοπὴ τοῦ γράμματος τοῦ κατηγορουμένου, ποὺ τοὔλεγε ὅτι εἶχε κοιμηθῆ σὰ νἄπιε ἀφιόνι... Ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο ποὺ κατὰ σύστασι τοῦ κυρίου του εἶχε κοιμηθῆ τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας ὁ καμαριέρης. Σ' ἕνα ποτῆρι νεροῦ παρατήρησε ὅτι ὑπῆρχε λίγο. Τὸ πῆρε, τὄβγαλε μὲ προσοχὴ καὶ τὸ πῆγε σ' ἕνα φίλο του χημικό. Ἡ ἀνάλυσις ἀπέδειξε ὅτι εἶχε ναρκωτικό.

Στὴ διαπίστωσι αὐτὴ ὁ Καλδῆς χάρηκε.

Ἀπὸ τὴν λεπτομέρεια αὐτή, ποὺ δὲν εἶχε προσέξει ἀδικαιολογήτως ὅλως ὁ ἐνεργήσας τὴν πρώτη ἔρευνα καὶ ἀνάκρισιν, μποροῦσε νὰ ξεκινήσῃ ἀναζητῶντας τὴ διαλεύκανσι μιᾶς ὑποθέσεως ποὺ ἀπροόπτως ὅλως παρουσιαζόταν γεμάτη μυστήριο, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι τὴ θεωροῦσαν ὡς διαλευκανθεῖσαν ἀπολύτως.

Εὐχαρίστησε τότε θερμὰ τὸ φίλο του χημικὸ καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι του γιὰ νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιο τῶν ἐνεργειῶν του.

Κάθε τόσο ψιθύριζε :

— Ἂν πετύχω νὰ ἀθωώσω αὐτὸ τὸ φουκαρᾶ τὸ Σταθᾶ θὰ χαρῶ περισσότερο παρὰ ἂν μοῦ δώσουν δυὸ γαλόνια ταυτοχρόνως.

ΤΟ ΣΤΥΠΟΧΑΡΤΟ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Σὲ λίγο καθισμένος μπρὸς στὸ μικρό του Γραφεῖο, ἀνακεφαλαίωνε τὰ ἀφορῶντα τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ θέσι τοῦ κατηγορουμένου Σταθᾶ, ποὺ ἐπίστευέ το ἀδιστάκτως, ὡς δολοφόνος.

— Ἄρα, σκέφθηκε ἀμέσως, ὁ καμαριέρης εἶχε ναρκωθῆ ἀπὸ σκοποῦ. Ἀπὸ ποιὸν ὅμως: Ἀπὸ τὸ δολοφόνο βέβαια. Ὁ ὁποῖος μπῆκε ἄρα νωρὶς καὶ εἶχε κρυφτῆ κάπου. Ποῦ ὅμως; Πῶς; Ξαναπῆγε στὸ σπίτι γιὰ νέα ἔρευνα. Ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ τώρα ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' τὰ ὁποῖα ὅμως τὰ ἔπιπλα εἶχαν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοὺς κληρονόμους καὶ ἔτσι δὲν εὕρισκε τίποτα... Ἔξαφνα ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο κομμάτι στυπόχαρτο πεταμένο καὶ πατημένο τράβηξε τὴν προσοχή του: Τὸ μάζεψε καὶ πρόσεξε πὼς εἶχε ἀρκετὲς γραμμὲς ἐπιστολῆς καθαρές. Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν μιὰν ἔνδειξι νὰ κατευθύνῃ τὶς προσπάθειές του τὄβαλε στὴν τσέπη. Ἀργότερα κλεισμένος στὸ σπίτι του, φέρνοντας τὸ στυπόχαρτο μπρὸς σ' ἕνα καθρέφτη κατώρθωσε νὰ διαβάσῃ:

«Ἅμα εἰσπράξῃς τὴν ἀσφάλεια, φύγε γιὰ τὸ Παρίσι ἀμέσως, ἀναθέτοντας τὴν πώλησι τοῦ σπιτιοῦ σ' ἕνα δικηγόρο. Ἐγὼ μεταμφιεσμένος μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐργάτη, ποὺ πῆρα τὸ πτῶμα του καὶ ποὺ μοῦ μοιάζει ἀπολύτως, θὰ φύγω μὲ τὰ χαρτιά του γιὰ τὸ Μεξικό. Ἐλπίζω νὰ ξαναφτιάσω τὴ σειρά μου. Θὰ κινδυνέψῃ ἴσως ὁ Σταθᾶς. Μὰ ἐλπίζω νὰ γλυτώσῃ. Ὡστόσο, ἡ καταστροφή μου ἀπ' τὴν ἀγορὰ σταριοῦ ἦταν ἀνεπανόρθωτη. Ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀσφαλίσω ἐσένα, τὴ Φόνη μας μὲ κάθε θυσία... Καὶ ἐτόλμησα... Ἀγαπητή μου...».

— Τὸ φτωχὸ Σταθᾶ!... φτηνὰ θὰ τὴ γλυτώσῃ, ἐλπίζω. Ἀλλὰ τώρα δουλειά. Τὸ στυπόχαρτο εἶνε ἕνα σπουδαῖο τεκμήριον τῆς ἀθωότητός του. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν φθάνει... Ἐμπρός, Καλδῆ, παιδί μου. Ἔρευνα Δρόμο γιὰ τὸ νεκροτομεῖο.

ΕΜΠΟΡΙΟ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

Ντυμένος πολιτικὰ ὁ δαιμόνιος αὐτὸς ἀστυνομικὸς ἀργὰ τὴ νύχτα ἔμπαινε στὸ Νεκροτομεῖο. Δυὸ ὑπάλληλοι, μὲ τὶς μπλοῦζες τους συζητοῦσαν...

— Εἶμαι τελειόφοιτος τῆς ἰατρικῆς καὶ κάνω κάτι μελέτες γιὰ τὴν ἐνέσιμη διατριβή μου..... Θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω κἄνα πτῶμα; Πληρώνω καλὰ καὶ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε...

Κάτω ἀπὸ τὸ πράσινο φῶς τοῦ γκαζιοῦ οἱ δυὸ ἀλιτήριοι κυττάχτηκαν. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι συνεννοοῦντο γιὰ τὴν πώλησι

Καὶ χωρὶς χρονοτριβὴ τοὺς ἐπανέλαβε πὼς θὰ καλοπλήρωνε...

— Καὶ βέβαια πρέπει νὰ πληρωθοῦμε. Γιατὶ ἂν μᾶς πιάσουν ...χανώμαστε. Μόνο ποὺ ἀπόψε δὲν ἔχουμε κανένα. Ὅσους φέρανε τοὺς ἀνεγνώρισαν οἱ δικοί τους.

— Ἐνῷ πρὸ μηνὸς ἕναν ἐργάτη... δὲν τὸν ἀνεγνώρισε κανεὶς αἴ; τοὺς εἶπε σαρκαστικά.

Τἄχασαν... Καὶ σὲ λίγο ὑποκύπτοντες στὸ πιστόλι τοῦ ἀστυνομικοῦ τὸν ἠκολούθησαν στὴ διεύθυνσι ὅπου κατέθεσαν τὰ ἑξῆς:

— Ἀπὸ καιρὸ ἕνας σεβάσμιος κύριος, ποὺ ἔλεγε πὼς ἦταν γιατρός, περνοῦσε καὶ ζητοῦσε νὰ δῆ τὰ πτώματα, ἀφοῦ συμφώνησε νὰ τοὺς δώσῃ 5000 γιὰ ἕνα ποὺ θὰ τοῦ ἄρεσε καὶ ποὺ—φυσικὰ—δὲν θὰ τὸ ζητοῦσε κανεὶς καὶ πρὸ πάντων θὰ προερχόταν ἀπὸ θάνατο τυχαῖο. Τέλος μιὰ βραδυὰ ἐπῆρε τὸ πτῶμα ἑνὸς ἐργάτου ποὺ τοῦ ἔμοιαζε σὰν δίδυμος ἀδελφὸς καὶ ποὺ εἶχε πάθει ἀπὸ ἀσφυξία...

Ο Σταθᾶς ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ἀπελύθη. Ὁ δὲ Καλδῆς συνεχίζοντας τὶς ἔρευνές του, διεπίστωσεν ὅτι ὁ Βαλμᾶς ἀφοῦ ἐπότισε ναρκωτικὸ τὸν καμαριέρη του ἐβγῆκε, μετέφερε κρυφὰ τὸ πτῶμα σπίτι, τὄντυσε μὲ τὰ ροῦχα του, φόρεσε τὰ δικά του, ἔχυσε στὸ κρεββάτι καὶ στὸ πτῶμα ἄφθονο αἷμα ζώου, ἐξαφάνισε κάθε τεκμήριο ὅλων αὐτῶν, ἔγραψε στὴ γυναῖκα του καὶ βγῆκε μετὰ μ' ἐλαφρὴ συνείδησι γιὰ νὰ φύγῃ ὅπως καὶ κατώρθωσε... Δυστυχῶς ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ ἰατροδικαστής, κρίνοντας ἐπιπόλαια ὅτι ἔνοχος ἦταν ὁ φτωχὸς καμαριέρης, δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἐξονυχίσουν τὴν ὑπόθεσι.

Ἔτσι, ἂν δὲν ἦταν αὐτός, ἢ μᾶλλον ἂν τὸ θῦμα δὲν εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ τοῦ γράψῃ, ἡ λαιμητόμος θὰ θανάτωνε ἕναν ἀθῶο...

Εὐτυχῶς σήμερα, τέτοια λάθη δὲν γίνονται. Οἱ ἀστυνομικές μας ἀρχές, πρὶν ἐπιβαρύνουν κανένα, προσπαθοῦν νὰ ἐξονυχίσουν τὴν κάθε περίπτωσι ἐγκλήματος κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀποκλείῃ ἀπολύτως τὴν πλάνη. Σήμερα καὶ στὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ φύγῃ ὁ ἐγκληματίας, τὰ περίφημα ἀστυνομικά μας λαγωνικὰ θὰ τὸν συλλάβουν ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἐνῷ ὁ Βαλμᾶς ὄχι μόνον ἔφυγε, ἀλλὰ ἐπέτυχε ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως νὰ πουλήσῃ καὶ τὸ σπίτι ὅσο νὰ τελειώσουν οἱ διατυπώσεις τῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ ἀθώου καμαριέρη.

ΛΙΝΟΣ ΘΕΡΙΝΟΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ!

Ἕνα ταξεῖδι ὀνειρευτὸ ἀγάπη μου χρυσῆ
ὅπως ἐγὼ τὸ νοσταλγῶ, θὰ τὤθελες καὶ σύ;
Ἕνα ταξεῖδι μὲ κακὸ ἤ, μὲ καλὸ καιρὸ
κάποτε νἆμαστ' ἀνοιχτὰ καὶ κάποτε γυαλό;
Ἕνα ταξεῖδι μὲ βορρηᾶ ἤ, μὲ τρελλὴ νοτιὰ
σ' ἄγνωστες χῶρες ξωτικές, σὲ πέλαγα πλατειά...
Σὰν καρυδότσουφλο μικρὸ νὰ μοιάζῃ ἡ «Μπρατσέρα»
νὰ κομματιάζῃ τὰ πανιὰ ἡ δύναμι τ' ἀγέρα
καὶ μεῖς οἱ δυὸ ἀγκαλιαστοὶ μέσ' στὸ καράβι, μόνοι...
«Πυξίδα» νἆν' ὁ Ἔρωτας κι' ἡ πίστι μας «τιμόνι»!...
Ἕνα ταξεῖδι ἤθελα. Πλήρωμα ἐγὼ καὶ σὺ
πού, νὰ μὴ τέλειωνε ποτὲ, ἀγάπη μου χρυσῆ.

ΑΙΜ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Παράδοξες ἱστορίες

ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

Ὁ πονηρὸς ψάλτης

Ἕνα χειμωνιάτικο σούρουπο, ἕνας γέρος ζητιάνος, χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς πλούσιου χωρικοῦ κοντὰ στὴν Ἐλευσίνα.

— Εἶμαι ἄρρωστος καὶ νηστικὸς κὺρ Μουλᾶ, εἶπε τοῦ νοικοκύρη ποὺ τ' ἄνοιξε, κι' ἔχω νὰ κάνω πολὺ δρόμο. Νὰ χαρῇς ὅ,τι ἀγαπᾷς, δῶσε μου κάτι νὰ φάω καὶ βάλε με κάπου νὰ κοιμηθῶ κι' ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ...

Μολονότι ὁ Μουλᾶς ἦταν φιλάργυρος καὶ δὲν ἔδινε οὔτε ἕνα ποτῆρι νερὸ χωρὶς συμφέρον, ἐν τούτοις ἀπὸ φόβο μήπως ὁ ξένος πάει σὲ κάναν ἄλλο χωριανὸ καὶ πῇ ὅτι στὰ χάλια ποὺ ἦταν τὸν ἔδιωξε, τοὔδωσε λίγο ψωμοτύρι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ στὸ σταῦλο του.

Ὅταν ὅμως τὸ πρωὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τοῦ ξένου, εἶδε πὼς ἐκεῖνος δὲν ξύπναγε στὶς φωνές του. Πλησίασε, τὸν κούνησε δεξιὰ, ζερβά, τίποτε...

Μιὰ καὶ δυὸ τότε, πῆγε στὴν πλατεία, βρῆκε τὸν πρόεδρο καὶ μερικοὺς ἄλλους χωριανοὺς καὶ τοὺς ἀνέφερε τὸ γεγονὸς καταλήγοντας :

— Πρέπει βέβαια νὰ φροντίσῃ ἡ κοινότητα γιὰ τὴν ταφή του. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ὑποχρέωσι.

Πράγματι τότε ὁ πρόεδρος μὲ μερικοὺς ἄλλους χωρικοὺς καὶ κάτι γυναῖκες, πῆραν τὸ πτῶμα, τὄφεραν στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ νεκροταφείου καὶ σὰν καλοὶ χριστιανοὶ τὄγδυσαν νὰ τὸ πλύνουν μὲ κρασὶ πρὶν τὸ θάψουνε.

Κάνοντας αὐτὴ τὴ δουλειὰ, βρῆκαν στὰ ροῦχα τοῦ νεκροῦ ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«Οἱ χίλιες δραχμὲς ποὺ κρατῶ ἐπάνω μου, ἂν τύχῃ καὶ πεθάνω, νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν κηδεία μου».

Φυσικὰ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ τὰ λεφτά, μὰ λεφτὰ τίποτα.

—Αὐτὸς ὁ γεροτοκογλύφος ὁ Μουλᾶς τὰ σούφρωσε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ πεθαμένος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν προδώσῃ. Πρέπει νὰ τοῦ τὰ πάρουμε γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας καὶ τὴν ἐκκλησία ποὺ θέλει διόρθωμα.

Εἶπαν οἱ χωρικοί. Καὶ ἔτρεξαν νὰ βροῦν τὸ Μουλᾶ νὰ τοῦ τὰ ζητήσουν. Ἐκεῖνος ἔσκισε τὰ ροῦχα του.

— Νὰ μὲ κάψουν τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια. Νὰ φάω τὴ γλῶσσα μου... Νὰ μὲ κάψῃ φωτιὰ δὲ βρῆκα δεκάρα...

Οἱ χωρικοὶ ἔφυγαν ἄπρακτοι καὶ λυπημένοι... Πρὸ πάντων ὁ ψάλτης ὁ Σταμάτης ποὺ θὰ ἔψελνε τζάμπα... Ἦταν ὁ φουκαρᾶς νὰ σκάσῃ, ὅταν, ἔξαφνα, τὸν πῆραν τὰ γέλοια:

—Ἀκοῦστε, εἶπε τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ πάω στὴν ἐκκλησια. Σὲ καμμιὰ ὥρα φέρτε μου τὸ Μουλᾶ νὰ ὁρκιστῇ βάζοντας τὸ χέρι του στὸ χέρι τοῦ νεκροῦ ὅτι δὲν βρῆκε τὰ λεφτά.

Οἱ χωρικοὶ ποὺ τὸν ξέραν γιὰ παμπόνηρο, ἔφυγαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐντολή του καὶ περίεργοι νὰ δοῦν τί θὰ σκάρωνε τοῦ γέρω τσιγγούνη.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, στὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου, ποὺ ἦταν σχεδὸν ὁλοσκότεινη γιατὶ ἦταν κλειστὰ τὰ παράθυρά της κι' ἡ μισὴ πόρτα κι' εἶχαν σβυστῇ τὰ καντήλια. πλησίαζε ὁ Μουλᾶς μισοτρεμοντας, εθανε τὸ χέρι του στὸ χέρι τοῦ νεκροῦ καὶ πρόφερε δειλά:

— Ὁρκίζομαι ὅτι δὲν πῆρα τί...

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, γιατὶ ἔνοιωσε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουνε. Ὡστόσο, δοκίμασε νὰ πάρῃ θάρρος στρέφοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ νεκρό, πρὸς τὸν κύριο πρόεδρο ποὺ τουρλώνοντας τὴν ἡγουμενική του κοιλία, μάλωνε δυὸ πιτσιρίκους ποὺ θορυβοῦσαν. Καὶ ἔτσι προσπάθησε νὰ ξαναπῇ :

Ὁρκίζομαι σὲ ὅτι ἔχω ἱερὸ, πὼς ἐγὼ δὲν πῆρα, δὲν βρῆκα, δὲν.....

Ἀμέσως ὅμως ἔκοψε τὴ φράσι του γιὰ νὰ ξεφωνίσῃ:

— Ἄσε με καὶ τὸ δίνω τὸ χιλιάρικο, ναὶ ἐγὼ τὸ πῆρα.Ἐγὼ ..

Μὴ μοῦ σφίγγεις τὸ χέρι, μὴ μὲ κυττᾶς ἄγρια καὶ τὰ ξαναδίνω. Διπλὸ μάλιστα, τὸ δίνω τὸ χιλιάρικο....

Καὶ λιποθύμησε.

Ἔξαφνα, ὑπὸ τὰ ἔκπληκτα βλέμματα τῶν χωρικῶν καὶ τοῦ Μουλᾶ, ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ νεκροῦ ξεπετιόταν ὁ παμπόνηρος Σταμάτης, ποὺ πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ Μουλᾶ τὸν ἔκανε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ νεκρὸς τὸν τιμωροῦσε γιὰ τὴν ἱεροσυλία του.

Ν. ΣΤΑΖΟΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

ΓΙΑ ΦΟΒΕΡΑ

Ἕνας παληατζῆς γυρίζει τοὺς δρόμους μ' ἕνα σακκὶ στὸν ὦμο καὶ φωνάζει.

—Παληὰ ροῦχα, ἀγοράζω...

Ξαφνικὰ ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ τὸν καλῇ ἀπὸ κάποιο πέμπτο πάτωμα.

Ὁ παληατζῆς ἀνεβαίνει ἑκατὸν πενῆντα σκαλιὰ καὶ μπαίνει σ' ἕνα διαμέρισμα ὅπου βρίσκει μιὰ μητέρα μὲ δυὸ παιδιὰ νὰ κλαῖνε.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια, τοῦ λέγει, κλείνοντάς του τὸ μάτι, ὅτι τὰ κακὰ παιδιὰ ποὺ κλαῖνε τὰ βάζετε μέσα στὸ σακκί:

—!!!

ΑΞΙΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

Ἕνας νεόπλουτος ἀγοράζει ἀπὸ ἕνα τοκογλύφο ἕνα καλλιτεχνικὸ σταυρό. Τὸν δείχνει λοιπὸν στοὺς φίλους του ὡς ἕνα μέγα ἔργον τέχνης καὶ περιμένει ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν ἀποθαυμάσουν.

—Ἕνας σταυρός; τοῦ λέγουν οἱ φίλοι του καὶ ποιᾶς ἐποχῆς εἶνε;

— Διάβολε... ἀπὸ τότε ποὺ σταυρώθηκε ὁ Χριστός!

ΤΟ ΓΝΩΡΙΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ ΤΟΥ

Ἡ Μαρκέλλα πηγαίνει καὶ βρίσκει τὸ Φίλιππο. Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ ταχυδρόμος καὶ φέρνει ἕνα γράμμα μὲ πένθιμο φάκελλο.

Ὁ Φίλιππος ἀρχίζει τὰ κλάματα.

—Ἄνοιξέ το ἐσύ, Μαρκέλλα μου, δὲν ἔχω τὸ κουράγιο. Ἀσφαλῶς θὰ πέθανε ὁ πατέρας μου, ἀναγνωρίζω τὸ γράψιμό του στὸ φάκελλο.

ΕΠΕΙΔΗ ΕΣΒΥΝΕ ΤΟ ΦΩΣ

Στὴ Γαλλία μιὰ κυρια γεννᾷ καὶ κάνει ἕνα ὡραῖο μαυράκι.

Ἀγαναχτισμένη τότε φωνάζει στὸν ἄντρα της.

—Βλέπεις τί κάνεις μὲ τὴ μαγία ποὺ ἔχεις νὰ σβύνῃς διαρκῶς τὸ φῶς;

ΔΥΟ ΑΠΟΨΕΙΣ

Στὸ σαλόνι τῆς Μανταμ Καγιαβὲ γίνεται λόγος γιὰ τὰ συζυγικὰ ἀτυχήματα.

. Κάποιος λοιπὸν λέγει:

—Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν γυναῖκες: Ἐκεῖνες ποὺ ἀπατοῦν τοὺς συζύγους των καὶ ἐκεῖνες αἱ ὁποῖαι...

— Λέγουν ὅτι δὲν εἶνε ἀλήθεια, τὸν διακόπτει ὁ Ἀνατὸλ Φράνς.

Αἰσθηματικὲς Ἱστορίες

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΝΑΝΑΣ

Ξαναγύρισε κοντά της

Τὸ πλοῖο σφύριξε γιὰ τελευταία φορά, καὶ βγῆκεν ἀπὸ τὸ ἀπέραντο λιμάνι, μὲ νωχελικὴ μεγαλοπρέπεια. Τὸ σφύριγμά του, ἀκούστηκε σὰν πολύβοη ὀρχήστρα, καὶ δόνησε τὴν ὁμιχλώδη ἀτμόσφαιρα τῆς χειμωνιάτικης ἐκείνης νύχτας...

Ὕστερα ἁπλώθηκε, πάλι, μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπή. Καὶ καθὼς τὰ πολύχρωμα φῶτα τοῦ πλοίου, χανόντουσαν μέσα στὴν ὁμίχλη, μοιάζανε σὰν ἐξαίσιο πυροτέχνημα....

◆◆◆

Ὁ Γρηγόρης κατέβηκε στὸ σαλόνι τοῦ πλοιου. ἡ μουσικὴ σκορποῦσε γύρω, ἄρρητες ἀνατριχίλες... Μερικὰ ζευγάρια στροβολιζόντουσαν, μὲ ὑποκριτικὴ μεγαλοπρέπεια, πάνω στὸ παρκέ. Ρούφηξεν, ὁ Γρηγόρης, λίγες γουλιὲς ἀπὸ τὸ δυνατὸ πιοτό, κι' ἀφέθηκε στοὺς στοχασμούς του. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅσα γινόντουσαν γύρω του...

....Ἐκεῖ πέρα, στὴ μεγάλη πολιτεία, εἶχεν ἀφήσει ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν καρδιά του. Καμμιὰ φορὰ στὴ ζωή του, δὲν ἔνοιωσε τόσο δυνατὸ αἴσθημα. Κάθε γυναίκα περνοῦσεν ἀπὸ τὸν φαῦλο κύκλο τῆς ζωῆς του, σὰν φωτεινὸ μετέωρο, τὴ φώτιζε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ἔφευγε, σβύνοντας στὴν πιὸ-τρανὴ του λάμψη.

Κι' ἦταν ἕνας φαῦλος κύκλος ἡ ζωή του. Περνοῦσεν, ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε, πιασμένος πάντα, στὸν ἄξονα τῶν ἴδιων ἐντυπώσεων καὶ συναισθημάτων...Δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ κάτι, ποὺ νὰ τοῦ γεμίσῃ τὴ ζωή.... Κι' ἔτσι, τὤρριξε στὸν τυχοδιωκτισμό..... Καὶ περνοῦσε, κι' ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε....

Ὤ !... Εἶνε μεγάλο δρᾶμα, νὰ μὴν ἔχῃς ἕναν σκοπὸ στὴ ζωή !...

◆◆◆

Μὰ τώρα, ἔνοιωθε, πὼς στὴ μεγάλη πολιτεία, εἶχεν ἀφήσει ἕνα μέρος τῆς καρδιᾶς του... Καὶ τὤνοιωθε, γιατὶ τὰ πράσινα μάτια τῆς Νανᾶς, τῆς μικρῆς μιντινέτας, τὸν συντροφεύανε παντοῦ...

—Ὤ!... Γιατί, ἀλήθεια, νὰ φύγῃ, ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσε ; Γιατὶ νὰ φύγῃ, ἔτσι, σὰν κυνηγημένος ; Ναί, βέβαια, ὑπῆρχε κάτι... Ἀσφαλῶς !.... Μά, ἕνα δυνατὸ αἴσθημα, μποροῦσε νὰ σβύσῃ κάθε δισταγμό.... Καὶ τὸ δικό του αἴσθημα, γιὰ τὴ Νανά, ἦτανε πολὺ δυνατό!.... Τόσο, ὥστε νὰ τοῦ συντρίβῃ τὴν καρδιά....

Σηκώθηκεν, ὁ Γρηγόρης, κι' ἀνέβηκε στὴ γέφυρα....

Ἡ νύχτα πίεζε καταθλιπτικὰ τὸ σκοτεινὸ στερέωμα... Καὶ τὸ πλοῖο ἀγκομαχοῦσε, σὰν ἀποκαμωμένη Μαινάς, ὕστερα ἀπὸ ξέφρενο μεθύσι ἀκολασίας....

—Ὤ !.... Θέ μου !... Κάτι τέτοιες ὧρες, πόσο δυνατὰ μιλοῦν στὴν ψυχή !.... Καὶ 'κεῖ στὸ βάθος, ἡ θάλασσα, πόσο βογγοῦσε... Λὲς καὶ ἦταν ἴδιο τὸ βογγητό, μὲ τὸν σπαραγμὸ τῆς μικρούλας τῆς Νανᾶς !.... Κι' αὐτὲς ἡ μηχανὲς μὲ τὸν μονότονο ρυθμό τους, δὲν μοιάζαν, ἀλήθεια, μὲ τὸν κρότο τῶν βημάτων τῆς Νανᾶς ;

Ὤ!... Εἶνε μεγάλο δρᾶμα, νὰ μὴ μπορῇς νὰ βρῇς ἕναν σκοπὸ στὴ ζωὴ !...

◆◆◆

Ἡ ὥρα ἦτανε δέκα ὅταν ξύπνησεν ὁ Γρηγόρης. Ντύθηκε, καὶ βγῆκε στὴ γέφυρα... Στὸν οὐρανό, μαῦρα σύννεφα, τρέχαν ἀνυπόταχτα... Μακρυά, μέσα σ' ἕνα πυκνὸ τοῦλι ὁμίχλης, φάνηκεν ἡ καινούργια πολιτεία... Πόσο γοητευτικὴ φαινότανε κι' αὐτή... Σὰν ὅλες ἐκεῖνες ποὺ πῆγε μέχρι τώρα... Στὴν ἀρχή, ἔτσι ἦσαν ὅλες... Ὄμορφες !.... Γοητευτικές.... Καμμιά, ὅμως, ἀπολύτως καμμιά, δὲν εἶχε τὴ Νανὰ ποὺ εἶχεν ἡ τελευταία πολιτεία....

◆◆◆

Ὁ Γρηγόρης κατέβηκεν ἀπὸ τοὺς πρώτους, στὴν ἀποβάθρα. ...Μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι, ἔτρεξε στὸ πρῶτο πρακτορεῖο, κι' ἔβγαλε εἰσιτήριο, γιὰ τὴν ἴδια πόλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐρχότανε....

....Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἔπαιρνε πάλι τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς καὶ ξαναγύριζε....

Ὄρθιος ἀπάνω στὴ γέφυρα, κοίταζε τὴ μαύρη θάλασσα, ποὺ βογγοῦσε, κι' ἄκουγε τὸν μονότονο ρυθμὸ τῶν μηχανῶν... Καί, παράξενο... Ὅλα μοιάζανε σὰν γέλοιο.... Ἴδια σὰν τὸ γέλοιο τῆς μικρούλας τῆς Νανᾶς!....

Ἡ, ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς, πόσο ἀλλοιώνονται, ἀλήθεια, ὅταν βρῇ κανείς, ἕναν σκοπό, στὴ ζωή!....

...Κι' ὁ Γρηγόρης, εἶχε βρεῖ τὸν σκοπό του.....

ΝΙΚΟΣ ΣΠΥΡΛΗΣ

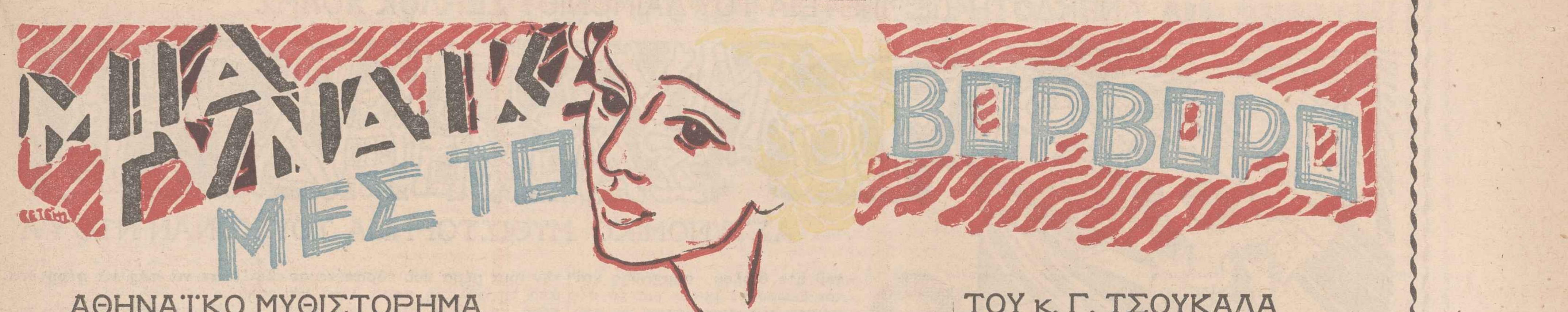

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣ ΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ Τάκης Ρώμας, τύπος ἀρριβίστα, ἀφοῦ ἔζησε στὸ Παρίσι μερικὰ χρόνια ὡς κομπάρσος σὲ τσίρκα, κατέληξε σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ Ἑλληνικὴ πόλι, ὅπου ἄνοιξε ἕνα «Ἐλεύθερον Ὠδεῖο» κι' αὐτοδιαφημίστηκε ἔντεχνα ὡς μεγάλος καλλιτέχνης. Ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀπειρία μιᾶς μαθητρίας του, τὴν πείθει ὅτι πρόκειται νὰ τὴν κάμῃ μεγάλη τραγῳδὸ καὶ τὴν κλέβει, φροντίζοντας μὲ κάτι φίλους του δημοσιογράφους νὰ ρεκλαμάρῃ τὴν ἀπαγωγὴ καὶ τὴν νέαν καλλιτέχνιδα, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ὡς «Ἑλληνίδα Μάρλεν Ντήτριχ». Ἐκμεταλλευόμενος τὸν τεχνητὸν θόρυβον ποὺ ἐδημιούργησε ἔρχεται στὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐξαναγκάζῃ τὴν γυναῖκα του νὰ βγῇ νὰ τοῦ πουλήσῃ εἰσιτήρια. Ἡ Μαρία Ρώμα θέλοντας καὶ μὴ ὑποκύπτει. Σ' ἕνα γραφεῖο ὅμως ποὺ πῆγε τῆς ἐπετέθη ἕνας χρηματιστὴς κι' αὐτὴ γυρίζει ἀναστατωμένη. Ὁ Ρώμας ὅμως ὄχι μόνο ἔμεινε ἀπαθὴς μπροστὰ στὶ ταραχή της, ἀλλά, ἀκούγοντας τὴν σπαραχτικὴ φωνὴ ποὺ εἶχε βγάλει ἐκείνη, τῆς συνέστησε νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν... ἐπαναλάβῃ. !

2ον

Μέσα στὴν παραζάλη της, δὲν ἐκατάλαβε στὴν ἀρχὴ τί τῆς ἔλεγε.

Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐκύτταξε παραξενεμένη.

— Δὲν κατέβασε τὸ βλέμμα του, μόνο τὸ κάρφωσε ἐπίμονα πάνω στὸ δικό της.

— Ἦτανε μιὰ σκηνὴ μοναδική, τῆς εἶπε. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς μπῆκες στὸ νόημα τῆς μεγάλης τέχνης. Πρέπει νἆσαι χαρούμενη γιὰ ὅ,τι σοῦ συνέβη. Ἂν δὲν εἶχες αὐτὴ τὴν πεῖρα, πῶς θὰ μποροῦσες νὰ δώσῃς στὴ σκηνὴ μιὰν ἀνάλογη δραματικὴ σκηνή;

Τότε μόνο κατάλαβε τί τῆς ἔλεγε.

Τὰ λόγια του κυλοῦσαν ἀπάνω της τόσο παγερά, ὥστε ρίγησε.

Στέγνωσαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ ἔλαμψε στὰ μάτια της καὶ τὸ βλέμμα της πῆρε μιὰ παγερὴ ἔκφρασι, ποὺ δὲν θὰ τὴν ἄφινε ποτέ.

Ἔβλεπε τώρα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιὰ γι' αὐτὴν κανένα καταφύγιο, κανεὶς ποὺ νὰ τὴν καταλάβῃ, μήτε ἕνας γιὰ νὰ τὴν συμπονέσῃ.

Ἡ πεθερά της νόμισε πὼς ἔπρεπε ν' ἀνακατευθῇ κι' αὐτὴ στὴ συζήτησι.

Τὴν ἐκύτταξε μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα της γυαλιὰ καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶντας τόσο προσποιητά, ποὺ τῆς ἐπροκάλεσε μεγαλύτερη ἀηδία:

— Παιδάκι μου, δὲν ἔπρεπε νὰ στενοχωρηθῇς καὶ τόσο! Ὁ κόσμος εἶνε γεμᾶτος παληανθρώπους. Μιὰ κοπέλλα ὄμορφη σὰν κι' ἐσένα, εἶνε φυσικὸ νὰ τὴν κυττάζουν ὅλοι... Θ' ἀκούσῃς πολλά... Μὰ τί σὲ νοιάζει; Ἀπὸ τὄνα αὐτὶ θὰ μπαίνουν κι' ἀπὸ τἄλλο θὰ βγαίνουν. Ἐσὺ τὴ δουλειά σου νὰ κυττᾷς καὶ τὸν ἀντρούλη σου ποὺ σὲ λατρεύει. Κάνε πὼς δὲν καταλαβαίνεις καὶ δὲν θὰ σᾶς λείπῃ τίποτα...

Κάτι πῆγε νὰ πῇ ἀκόμα, μὰ τὴν ἔκοψε ἕνα κρύο βλέμμα τοῦ γυιοῦ της.

Ἀποτραβήχτηκε στὴ γωνιά της καί, σὲ λίγο, ἡ Μαρία τὴν ἄκουσε ἔξω στὸ διάδρομο νὰ συζητάῃ μὲ μιὰ καμαριέρα:

— Εἶναι μιὰ ψηλομύτα! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, παιδάκι μου! Μὰ κάνω ὑπομονὴ γιὰ τὸν γυιόκα μου, ποὺ εἶνε ἕνα κομμάτι μάλαμα. Αὐτὸς ἂν ἤθελε... Ἑκατομμύριο κι' ἀπάνω τοῦ δίνανε γιὰ προῖκα. Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃς; Αὐτὲς εἶνε οἱ ξεροκεφαλιὲς τῶν παιδιῶν. Καὶ καλά! Τὴν πῆρε ποὺ τὴν πῆρε χωρὶς ἕνα δεύτερο φουστάνι, ποὺ λέει ὁ λόγος. Μὰ δὲν τὸ συναισθάνεται !....

Ὁ Τάκης ἀπησχολημένος νὰ μετράῃ τὴν εἴσπραξι, δὲν ἄκουσε τίποτε.

Ἡ Μαρία Ρώμα ὅμως τ' ἄκουσε ὅλα.

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της.

Τὴν ἐπείραξε πιὸ πολὺ τὸ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξεγερθῇ, νὰ φωνάξῃ, νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ μικρὴ εἶχε συνηθίσει νὰ ζῇ μιὰ ζωὴ τόσο κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, ὥστε τώρα τῆς φαινότανε ἀκατανόητο τὸ ὅτι χρειαζότανε νὰ παλαίψῃ.

Κι' οἱ τελευταῖες ἐλπίδες εἴχανε πιὰ γκρεμισθῇ μέσα της.

Δὲν εὕρισκε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν περιφρόνησι.

Θὰ σώπαινε καὶ θὰ τοὺς περιφρονοῦσε — ἦταν ἡ μόνη ἀπόφασι ποὺ μποροῦσε νὰ πάρῃ.

* * *

Ὁ Τάκης Ρώμας ἦτανε κατενθουσιασμένος γιὰ τρία πράγματα:

Πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς θεατρικῆς ἐκείνης παραστάσεως ποὺ εἶχε διοργανώσει καὶ ποὺ ἄφησε καθαρὸ κέρδος σαράντα χιλιάδες δραχμές.

Ἡ διαφήμισι εἶχε πιάσει κι' ἡ φήμη τῆς «Ἑλληνίδας Μάρλεν Ντῆτριχ» εἶχε τραβήξει πολλούς.

Ἦταν ἀκόμα ἐνθουσιασμένος γιατὶ εἶδε τώρα πὼς δὲν εἶχε πέσει ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς του. Ἡ γυναῖκα του ἦτανε μοναδικὴ γιὰ νὰ πουλάῃ εἰσιτήρια. Μ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιο τοῦ χρηματιστῆ, ἡ Μαρία Ρώμα συνέχισε τὶς ἐπισκέψεις της στὰ γραφεῖα κι' ἡ τσάντα της καθημερινῶς γέμιζε λεπτά, ποὺ ὁ Τάκης τὰ μετροῦσε προσεχτικὰ καὶ ποὺ ἡ μητέρα του τὰ ἔκρυβε «γιὰ νὰ φτιάσουμε τὸ σπιτάκι σας, παιδάκια μου», ὅπως τοὺς ἔλεγε.

Μὰ πιὸ πολὺ τὸν ἐνθουσίαζε ἡ ὑποταγὴ τῆς γυναίκας του.

Τὴν αἰσθανότανε σὰν ἕνα παιχνίδι στὰ ἐπιδέξια χέρια του, μιὰ μαριονέττα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ὑποδείξῃ καὶ τὶς παραμικρότερες κινήσεις.

Ἡ ὀμορφιά της κι' ἡ ὑποταγὴ της ἦσαν δυὸ ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ νικήσῃ καὶ—ἐπὶ τέλους — νὰ ἐπιβληθῇ! σκεπτότανε τρίβοντας τὰ χέρια του.

◆◆◆

Τὰ κέρδη τῆς παραστάσεως πήγανε γιὰ τὸ «σπιτάκι».

Ὅταν θἄρχονταν στὴν Ἀθήνα, ἡ πεθερά της τῆς εἶχε πῆ πὼς εἶχαν ἕνα μεγάλο οἰκόπεδο—νὰ δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια ποὺ θὰ τὄχτιζαν.

Οἱ σαράντα χιλιάδες βρῆκαν ἀμέσως τόπο.

Βέβαια, τὸ οἰκόπεδο δὲν ἦτανε μεγάλο: Ἦτανε μόνο καμμιὰ τριακοσαριὰ πῆχες. Καὶ δεν ἦτανε καὶ δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια, ἀλλὰ στὰ κράσπεδα τῶν Ἀθηνῶν, μιὰ ὥρα μὲ τὸ λεωφορεῖο.

Καὶ τὸ «σπιτάκι» πάλι, ὅταν ἐτελείωσε, δὲν ἦτανε παρὰ ἕνα δωμάτιο μὲ τοῦβλα, χωρὶς ταβάνι καὶ χωρὶς πάτωμα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο θὰ κοιμόντουσαν αὐτοὶ οἱ δυό, τὰ πεθερικά της καὶ μιὰ μικρὴ παραδουλεύτρα ποὺ πῆραν.

— Ἀγάπη ἅμα εἶνε! ἔλεγε ἡ πεθερὰ, ὅταν πήγανε νὰ ἐγκατασταθοῦν. Ἐξ ἄλλου σεῖς θὰ λείπετε τὸν περισσότερο καιρό. Θὰ μοῦ στέλνετε λεφτὰ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ φτιάξω παλατάκι...

Κι' ὁ Τάκης Ρώμας, ποὺ στὶς πιὸ ἐπικίνδυνες στιγμὲς τοῦ παιχνιδιοῦ του ἤξερε νὰ θυμᾶται πὼς ἦταν ἕνας μύστης τῆς Τέχνης, συνεπλήρωνε, δίνοντας ἕναν τρεμουλιαστὸ τόνο στὴ φωνή του:

— Αὐτὴ εἶνε λοιπὸν ἡ καλυβούλα μας, ἀγαπητή μου. Ἐδῶ θὰ ξεκουραζόμαστε μέσα στὴ φύσι καὶ θὰ ὀνειροπολοῦμε τοὺς μελλοντικοὺς μας θριάμβους...

Ἡ Μαρία Ρώμα, ποὺ τοὺς ἄκουγε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω της.

Δυὸ-τρεῖς παράγκες ἦσαν ἕνα γύρω, μακρυά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος διακρίνονταν ἕνα λιοστάσι, ἕνα τεράστιο ἐργοστάσιο ὀρθανώτανε κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου καὶ μερικὲς κατσίκες βοσκοῦσαν στὸ γρασίδι.

Τρόμαξε ἀπ' αὐτὴν τὴ μοναξιὰ καὶ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ἐξώριστη στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, σκλάβα σ' ἀνήλεα χέρια.

Μὰ ἦταν ἀρκετὰ ὑπερήφανη, ὥστε νὰ μὴν πῇ τίποτα.

◆◆◆

Ὁ «θρίαμβος» τῆς Ἀθήνας εἶχε δώσει ὅ,τι μποροῦσε νὰ δώσῃ: Τὸ τουβλοχτισμένο δωμάτιο, στὰ κράσπεδα τῆς πόλεως.

Ὁ Ρώμας καταλάβαινε πὼς περισσότερο, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ.

Οἱ θίασοι ὅλοι ἦσαν πρὸ πολλοῦ συμπληρωμένοι, κι' ἂν εὕρισκε καὶ πουθενὰ δουλειὰ, χάρις στὴ γυναῖκα του, δὲν θἄπαιρνε ρόλους ὅπως τοὺς ἤθελε.

Καί, ἀπὸ ὑπολογισμό, δὲν καταδεχότανε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τρίτους ρόλους...

Νὰ ζήσουν στὴν Ἀθήνα, περιμένοντας τὴν καλοκαιρινὴ σαιζὸν καὶ τὶς ζυμώσεις τὶς πρὸ τοῦ Πάσχα, θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατον.

Τὰ λεφτὰ εἴχανε τελειώσει, κ' ἡ μητέρα του γκρίνιαζε.

Ἡ Μαρία τὴν ἄκουγε τὰ πρωϊνὰ ποὺ τὸν ἔπαιρνε μὲ τρόπο ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ τοῦ πῇ:

— Μὴν εἶσαι κουτός! Τί κάθεσαι καὶ τὴν ταΐζεις; Εἶσαι κανένας πλούσιος; Ἢ ἐπειδὴ φτιάσαμε τὸ σπίτι; Μὲ τὸν ἱδρῶτα σου ἔγιναν ὅλα. Γιὰ νὰ μὴν ἦσουν ἐσύ... Μήπως δὲν τὴν ξέρω κι' ἀπὸ τὴν πατρίδα της; Στρῶσε μιὰ δουλειὰ μπροστά..

Κι' ἔμπαινε ἀμέσως μέσα, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ξύπνησε ἡ «νυφούλα» της νὰ τῆς δώσῃ τὸ γάλα.

— Μὴν κατεβαίνεις, κορούλα μου! τῆς ἔλεγε. Κάτσε στὸ κρεββατάκι σου. Ἐγὼ θέλω νὰ μὴ σοῦ λείπῃ τίποτα. Θυσία θὰ γίνω γιὰ σένα!

◆◆◆

Εὔκολα ὁ Τάκης Ρώμας κατάρτισε ἕνα «μπουλούκι»:

«ΘΙΑΣΟΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΩΜΑ»

Εἶχε τυπώσει καὶ χαρτοφάκελλα μὲ τὴ φίρμα καὶ τἄδειχνε ὑπερήφανος στὴ γυναῖκα του.

— Βλέπεις ; τῆς ἔλεγε. Τοῦ χρόνου θὰ εἶσαι θιασαρχίνα στὴν πρωτεύουσα. Θυμήσου ποὺ σοῦ τὸ λέω. Ἐπίτηδες θὰ πᾶμε τώρα στὴν ἐπαρχία. Γιὰ νὰ δείξουμε σ' αὐτοὺς τοὺς παρακεντέδες τί ἀξίζουμε. Ἡ μεγάλη τέχνη δὲν ἔχει πατρίδα...

Καὶ συνέχιζε τὸν φιλιππικό του, ποὺ ἡ γυναῖκα του, ὑποταγμένη στὴ μοῖρα της, οὔτε τὸν ἄκουγε.

Ἀλλ' οὔτε κεῖνο τὸ χρόνο, οὔτε τὸν ἄλλον «ἔδειξαν στοὺς παρακεντέδες τί ἀξίζουνε».

«Πρώτη γυναῖκα» δὲν τὴν ἔπαιρνε κανένας θίασος, κι' οὔτε πάλι ἦταν εὔκολο στὸν Ρώμα νὰ κάνῃ θίασο δικό του.

Μὰ τώρα δὲν τοῦ χρειάζονταν πιὰ οὔτε κἂν δικαιολογίες.

Ἡ γυναῖκα του εἶχεν «ὑποταχθῇ»—ἔτσι πίστευε τοὐλάχιστον.

Τὴν ἔβλεπε νὰ μελετάῃ μ' εὐσυνειδησία τοὺς ρόλους της, νὰ μὴν ἔχῃ σχέσεις μὲ κανένα ἠθοποιὸ καὶ τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐπείραζε ἦταν ἡ ἀνθρωποφοβία της.

Δὲν ἤξερε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ὀμορφιά της, καὶ φερνόταν ἀπελπιστικὰ ἀπότομα στοὺς λεοντιδεῖς τῶν ἐπαρχιῶν, ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τῆς προσφέρουν τὰ πάντα.

Ὁ Ρώμας παρίστανε, ὅσο μποροῦσε πιὸ ἐπιτυχημένα, τὸν ρόλο τοῦ Κέρβερου συζύγου, ὡστόσο ὅμως, καὶ μ' ὅλο τὸν ἀπότομο χαρακτῆρα τῆς γυναῖκας του, προσπαθοῦσε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὅσο μποροῦσε περισσότερο αὐτὲς τὶς «ἐπιτυχίες» της.

Μὰ δὲν κατάφερνε παρὰ νὰ πουλάῃ κάμποσα εἰσιτήρια στὶς «τιμητικές» της.

Σ' ἕνα μόνο ὑπεχώρησε κάπως: Στὸ ζήτημα τῆς διαφημίσεως.

Εὐθὺς ἀπὸ τὸν πρῶτον καιρό, ἡ Μαρία Ρώμα ἔδειξε τὴ δυσφορία της γι' αὐτὸν τὸν τίτλο τῆς «Ἑλληνίδας Μάρλεν Ντῆτριχ», ποὺ τὴν ἐκυνηγοῦσε σὰν ἐφιάλτης.

Στὴν ἀρχή, δὲν εἶχε δώσει τόση σημασία.

Ὅταν ὅμως ὑποτάχθηκε στὴ μοῖρα της καὶ πίστεψε πὼς ὅλη της ἡ ζωὴ θὰ περνοῦσε ἀνάμεσα στὸ καμαρίνι καὶ στὴ σκηνή, θέλησε, μὲ τὴν ἔμφυτη εὐσυνειδησία της, νὰ παίξῃ «τίμια» τὸ ρόλο της.

Ἀλλ' ἡ φήμη εἶχε προστρέξει, κι' ὅλοι πιὰ δὲν ἔβλεπαν σ' αὐτὴν παρὰ μιὰ δεύτερη Μάρλεν Ντῆτριχ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΫΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς μὲ τὸ φίλο του ἰατρὸ Οὐάτσον ἀναλαμβάνουν νὰ ξεκαθαρίσουν μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι. Κάποιος ντὲ Ρεζὲ ἀπέθανε καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ προφέρει τρεῖς λέξεις : «Ἰάκωβος... χέρια.... κλέ...» Ὁ γυιὸς τοῦ ντὲ Ρεζὲ Ἰάκωβος λαμβάνει ἕνα γράμμα μὲ τὸ ὁποῖον τὸν καλοῦν νὰ τοῦ ποῦν τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα του. Πηγαίνει στὸ ραντεβοῦ, ἀλλὰ τὸν ἀπαγάγουν, ὁ δὲ Χόλμς συλλαμβάνει μιὰ γυναῖκα, τὴ σύζυγο τοῦ πρώην ἐμπίστου ὑπηρέτου τοῦ ντὲ Ρεζὲ ἀπὸ τὴν ὁποία μανθάνει ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἕνας γυιός, τὸν ὁποῖο ὁ μακαρίτης δὲν ἤθελε ν' ἀναγνωρίσῃ. Αὐτὸς ὅμως ὁ γυιὸς ἔχει πάρει βοηθό του ἕνα διεθνῆ τυχωδιώκτη τὸν Μαρμόν.

Ὁ Χόλμς τὴ βεβαίωσε ὅτι θὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἀπὸ κάθε κακό.

4ον

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε μὲ θαυμασμό. Τὸ ὄνομα τοῦ διασήμου Σέρλοκ Χόλμς καὶ σὲ ποιὸν δὲν ἦταν γνωστό. Συνῆλθε ἀπότομα καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

— Ἀφῆστε μου τὴ διεύθυνσί σας, τῆς εἶπε ὁ Χόλμς, κι' ἂν σᾶς συμβῇ τίποτα, εἰδοποιῆστε με καὶ θὰ σπεύσω ἀμέσως.

Καθὼς βγαίναμε ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο, βρήκαμε μπροστὰ στὸ πεζοδρόμιο ἕνα ταξί. Ὁ σωφὲρ μόλις μᾶς εἶδε κατέβηκε μὲ προθυμία κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Ταξί, κύριοι;

Ὁ Χόλμς χαμογέλασε καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ὅταν γυρίσαμε τὴ γωνία καὶ προχωρήσαμε ἀρκετὰ ὁ Χόλμς εἶδε ἕνα ἁμάξι νὰ περνᾷ κι' ἔγνεψε στὸ σωφὲρ νὰ σταθῇ.

Ἀνέβασε τὴν κυρία καὶ εἶπε σιγανὰ στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσί της.

Ἔπειτα μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι.

—Θέλω νὰ ξεμουδιάσω λιγάκι, μοῦ εἶπε, κι' ἄναψε τὴν πίπα του.

Σὲ λίγο ἐπρόσθεσε.

—Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἁπλῆ. Ὁ Μαρμὸν ἀναμφιβόλως ὑποστηρίζει τὸν Ἰωάννη Καμὲ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του γιὰ τὴν κληρονομία τοῦ Ρεζέ. Κι' αὐτὴ θὰ τὴν πάρῃ ὅποιος τὸ κατορθώσῃ πρῶτος. Ὁ δρόμος πρὸς τὰ ἑκατομμύρια.

Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τώρα γιατὶ ἐδραπέτευσε ὁ Μαρμόν. Τὸ κυριώτερο ἀπὸ ὅλα τώρα εἶνε νὰ σώσωμε τὸν πελάτη μας ἀπὸ τὰ νύχια του, μέσα στὰ ὁποῖα τὸν ἀφήσαμε τόσο κουτὰ νὰ πέσῃ.

Σιώπησε καὶ δὲν ξαναμίλησε παρὰ μόνον ὅταν φθάσαμε στὴν πλατεῖα Ἐτουάλ, καὶ μοῦ ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδιά του.

—Ἀπόψε πιά, δὲν γίνεται τίποτα. Δὲν ἔχομε κανένα δεδόμενο, καμμία ὁριστικὴ κατεύθυνσι, καὶ τὸ πρῶτο ἐσφαλμένο βῆμα μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καὶ τὴν ἐντελῆ ἀποτυχία μας. Μ' ἕνα ἀντίπαλο σὰν τὸν Μαρμόν, ὅσα προφυλακτικὰ μέτρα κι' ἂν λάβωμε εἶνε πάντοτε λίγα. Ἀλλὰ... τί συμβαίνει;

Εἴχαμε φθάσει στὴν ὁδὸν Φρῆντ—Λάϊντ, μπροστὰ στὸ σπίτι ποὺ καθόταν ὁ Χόλμς στὸ Παρίσι. Σηκώνοντας λοιπὸν τὰ μάτια εἶδε ὅτι τὸ παράθυρο τοῦ προθαλάμου του ἦταν φωτισμένο.

—Ποιὸς εἶνε μέσα; ἐφώναξε στὸν ὑπηρέτη ποὺ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Ἕνας κύριος.

—Ποιός;

—Δὲν ξέρω. Ἕνας πελάτης. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦρθε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ νέου καὶ ὅτι τὸν περιμένετε.

—Τὴν ὑπόθεσι τοῦ νέου; !

— Ἐπαναλαμβάνω αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε, κύριε.

Ὁ Χόλμς ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος.

Ὅταν ἐμπῆκε στὸ γραφεῖο του ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Οὐάτσον, σὲ παρακαλῶ πὲς στὸν κύριο Μαρμὸν νὰ περάσῃ.

—Πῶς; Ὁ Μαρμόν;

— Διάβολε, καὶ ποιὸς ἄλλος θὰ ἤθελες νὰ εἶναι, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν;

Καὶ πράγματι ἦταν ὁ Λουδοβῖκος Μαρμόν. Μόλις παρουσιάστηκε στὴν πόρτα ἔβγαλε τὰ ψεύτικα μαλλιὰ καὶ γένεια ποὺ φοροῦσε. Ἐγὼ ἔμεινα στὴν ἄκρη.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Χόλμς πρώτη-πρώτη ἐρώτησι ποὺ τοῦ ἔκανε ἦταν αὐτή:

—Ποῦ εἶνε ὁ νέος;

—Στὸ σπίτι. Κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ ἀθώου. Τὸν ξάπλωσα μόνος μου στὸ κρεββάτι σὰν καλὸς πατερούλης.

—Δὲν τοῦ συνέβη τίποτα;

—Νόμιζα πὼς μὲ γνωρίζετε κάπως καλύτερα...

— Πράγματι... Ἦταν κουτὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς ἐρώτησα. Ναί... ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσετε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου;

—Γι' αὐτὸ θἄρκουσε μιὰ λέξις καὶ ἀπὸ τὸ τηλέφωνο.

—Τότε σᾶς ἀκούω.

—Μιὰ ἐρώτησι : τὴ σύζυγο τοῦ Ἀλβέρτου...

—Ἔ, λοιπόν;

—Τὴ συνωδεύσατε σεῖς;

—Ναί, ἐγὼ τὴν ἀνέβασα σὲ ἁμάξι.

—Νά, τί φοβόμουνα. Ποιὸ ἁμάξι; Τὸ ἁμάξι τοῦ... κουμπάρου; Ἢ σὲ κανένα ἄλλο ποὺ διαλέξατε ἐσεῖς;

—Ὄχι βέβαια στοῦ κουμπάρου, εἶπε ὁ Χόλμς.

—Ἄ! τόσο τὸ καλύτερο.

Ἡ τόλμη τοῦ κακοποιοῦ ἦταν καταπληκτική. Ὄχι, μόνον διέφυγε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἀλλὰ διηύθυνε καὶ τὴν ὑπόθεσι Ρεζέ. Ἤξερε ἐπίσης ποῦ πήγαμε, ὅτι εἴδαμε τὴ σύζυγο τοῦ ὑπηρέτη, ὅτι τῆς μιλήσαμε, ὅτι μπήκαμε σ' ἕνα νυχτερινὸ ἑστιατόριο, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃ μάλιστα καὶ ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ ἀπαγάγῃ τὴ γυναῖκα ποὺ εἴχαμε μαζί μας.

—Καταλαβαίνω τὴ συγκίνησί σας, τοῦ εἶπε ὁ Χόλμς.

— Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε λίγα λεπτά, εἶπε ὁ Μαρμόν.

Ὁ Μαρμὸν ἅπλωσε τὸ χέρι του, πῆρε ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ Χόλμς, γέμισε τὴν πίπα του, ἄναψε καὶ μᾶς διηγήθη τὴν κάτωθι ἱστορία τὴν ὁποία παραθέτομε μὲ λίγα λόγια.

Εἶχε κάμει κάποτε τὴ γνωριμία τοῦ Ἰωάννη Καμέ, ὁ ὁποῖος τὸν κατέστησε ἐνήμερο τῶν ἀπαιτήσεών του. Ὁ Μαρμὸν ὅμως εἶδε ὅτι ὑπῆρχε ψητὸ στὴν ὑπόθεσι παρ' ὅλο ποὺ ἔκανε ὅτι βοηθοῦσε τὸν Καμέ, ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ μόνος του γιὰ ὁλόκληρο τὸ θησαυρό. Ὁ Καμὲ δὲν τοῦ ἦτο διόλου συμπαθὴς καὶ τὸν θεωροῦσε ἱκανὸ γιὰ τὰ αἴσχιστα τῶν πραγμάτων ὥς που νὰ φθάσῃ στὸ σκοπό του.

Ὁ Μαρμὸν ἐξέθεσε τὶς καθημερινές του φιλονικεῖες μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἔκανε νὰ προστατεύσῃ τὸν Ἰάκωβο ντὲ Ρεζὲ ἀπὸ τὰ χέρια του, γιατὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀπαγάγῃ μέχρις ὅτου βρῇ τὰ χρήματα κι' ἔπειτα νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ. Αὐτὸς ἐνήργησε λοιπὸν τὴν ἀπαγωγὴ καὶ ἔδωσε τὸ ραντεβοῦ, αὐτὸς ἔβαλε τὸ ταξὶ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἑστιατορίου.

—Μὲ λίγα λόγια, εἶπε ὁ Μαρμόν, ἔχω νὰ κάνω τώρα μὲ δύο, μ' ἐκεῖνον καὶ μ' ἐσᾶς...

Ἐμεῖς ἀρχίσαμε νὰ γελᾶμε. Μᾶς κύτταξε καὶ ἐπρόσθεσε:

—Μὴ νομίζετε ὅτι ἔχω σκοπὸ νὰ τὰ μοιράσω μαζί του...

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Εἶνε ἕνα παληοτόμαρο. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τραβηχθῆτε ἐσεῖς ἀπὸ τὴ μέση. Ὁ Ἰάκωβος ντὲ Ρεζὲ δὲν εἶνε φτωχός. Περνᾷ πολὺ καλὰ μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του. Γιατὶ νὰ ἀνησυχήσωμε τώρα τὴ ζωή του μὲ περιπέτειες; Ἐξ ἄλλου καὶ γιὰ σᾶς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν παρουσιάζει κανένα συμφέρον.

—Βέβαια, δὲν εἶνε τὸ ἀτομικὸν συμφέρον ποὺ μᾶς κάνει νὰ ἐνδιαφερόμεθα, ἁπλούστατα τὸ φιλότιμο...

—Παρ' ὅλα αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα;

—Ἰδίως κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ποὺ μᾶς εἴπατε. Ξέρεις ὅτι ἐδέχθην σήμερα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Μπίλ.

Ὁ Μαρμὸν χαμογέλασε:

—Τὰ ζῶα! Τί ἀτζαμῆδες ποὺ εἶνε ὅταν βρίσκωνται μόνοι... Ὅταν σκέπτωμαι ὅτι μισὴ δωδεκὰς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἠλιθίους ἔχουν προσεταιρισθῆ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Καμὲ καὶ ἐλπίζουν νὰ κάμουν τὴ δουλειὰ κρυφὰ ἀπὸ μένα, σὰν τὸ συλλογίζομαι μοὔρχεται νὰ γελῶ.

Καὶ πράγματι ὁ διεθνὴς αὐτὸς τυχοδιώκτης φαινόταν πὼς διεσκέδαζε μὲ τὰ σχέδια τῶν ὑφισταμένων του.

Καὶ γελοῦσε, γελοῦσε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ἤξερα ὅτι ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ κόσμου τὸν ἀναζητοῦσαν κι' αὐτὸς βρισκόταν ἐκεῖ ξένοιαστος.

Ὁ Μαρμὸν ἐπέμενε ἀκόμη γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Χόλμς νὰ ἀποτραβηχθῇ. Ἐκεῖνος ἠρνήθη καὶ πάλιν.

Τέλος ὁ Μαρμὸν ἀφηγήθη ὅτι τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴ φυλακὴ παρὰ λίγο νὰ πέσῃ καὶ πάλι στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν, καὶ ὅτι ὑπέθετε ὅτι τὴ δουλειά του τὴν ἔσκασε ὁ Καμέ. Εἶχε λοιπὸν τώρα τὴ διπλῆ ἀπασχόλησι, νὰ φυλάγεται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἀπὸ τὴν προδοσία τοῦ Ἰωάννη.

Ἐνῷ μιλοῦσε ἦταν μελαγχολικός. Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του.

—Τί πάθατε; Ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι πρὸ ὀλίγου ποὺ ἐρχόμην ἐδῶ, κατάλαβα ὅτι μὲ παρακολουθοῦσαν ἐμένα... δὲν θὰ τὸ πιστεύατε... Μάλιστα, κύριοι, ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Καὶ φαντάζομαι ὅτι ἐνήργησε πάλι τὸ δαχτυλάκι τοῦ Καμέ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

—Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε τέτοια ὥρα; ἐρώτησα ἐγώ.

Ἀλλὰ ὁ Χόλμς καὶ ὁ Μαρμὸν κατάλαβαν. Δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ εἶνε οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὸν Μαρμόν.

Ὡς ἐξ ἐνστίκτου σηκώθηκαν καὶ οἱ δύο ὄρθιοι. Ὁ Χόλμς θὰ παρέδιδε στὴν ἀστυνομία αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτη;

Ἡ τύχη τοῦ Λουδοβίκου Μαρμὸν κρατιῶταν τώρα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Τί θὰ τὸν ἔκανε ὁ φίλος μου;

Θὰ τὸν παρέδιδε στὴν ἀστυνομία;

Ἀντήλλαξαν μιὰ ματιά.

Συνεννοήθηκαν.

Κι' ἀμέσως ὁ Μαρμὸν μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο τράβηξε τὰ μαῦρα γένεια, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ μέσα ἀπὸ μιὰ τσέπη τράβηξε μιὰ ποδιὰ ὑπηρέτου καὶ τὴν φόρεσε. Κόλλησε κι' ἕνα μουστακάκι κοκκινωπὸ στὰ χείλη του καὶ βγῆκε ἔξω.

Σὰν ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε τί ζητοῦν.

—Θέλετε νὰ δῆτε τ' ἀφεντικό; τοὺς εἶπε. Ἔχει ἐπισκέψεις.

Ἦταν ἕνας ἀρχιφύλαξ καὶ τέσσαρες ἀστυνομικοί.

Ἐμπῆκε ὁ ἀρχιφύλαξ μόνον. Τοὺς ἄλλους τέσσαρες ἀστυνομικοὺς τοὺς ἔμπασε στὸ μικρὸ σαλονάκι, τὸ ὁποῖον χρησίμευε γιὰ προθάλαμος τοῦ γραφείου.

Ἔπειτα ἐβγῆκε καὶ κατέβηκε κάτω στὸ δρόμο.

Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ὑπῆρχον ἄλλοι δύο ἀστυνομικοί. Ἐφώναξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ἐξ ὀνόματος δῆθεν τοῦ ἀρχιφύλακος καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη ἕνα κλειστὸ φακελλάκι γρήγορα στὸν ἀστυνομικὸ τοῦ τμήματος ποὺ τοὺς ἔστελνε καὶ ὅτι αὐτὸς βιαζόταν νά πάῃ νά φέρῃ ἕνα ταξί.

Κι' ἐξηφανίσθη πρὸς τὸν πιὸ κοντινὸ σταθμὸ τῶν ταξί, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσύστησε στὸν ἄλλο ἀστυνομικὸ ποὺ ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ βγῇ.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ κρατοῦσε τὸ φάκελλο ἐμπῆκε λαχανιασμένος στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας κι' ἔδινε στὸν ἀστυνόμο τὸ φακελλάκι.

Ἐκεῖνος μόλις τὸ ἄνοιξε, ἀνεπήδησε.

—Ποιὸς σοῦ τὸ ἔδωκε αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Ὁ καμαριέρης τοῦ...

—Ποιὸς καμαριέρης;

—Τοῦ σπιτιοῦ ποὺ πήγαμε μὲ τὸν ἀρχιφύλακα Φανού... καὶ ἀκριβῶς τὸ φέρνω ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιφύλακος.

Ὁ ἀστυνόμος ἀνασήκωσε τὶς γροθιές του ψηλὰ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

—Ἀλλά, ζῶον, διάβασε ἐδῶ διάβασε... Ξέρεις ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ σοῦ ἔδωσε τὸ σημείωμα ; Ὁ Μαρμόν! Μάλιστα ὁ Λουδοβῖκος Μαρμόν, αὐτὸν ποὺ πήγατε νὰ πιάσετε.

Ἐπάνω στὸ σημείωμα ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μαρμόν.

«Εὐχαριστῶ τὸν ἀξιαγάπητον ἀστυνόμον, κύριον Μισού, γιὰ τὴν τιμητικὴ φρουρὰ ποὺ ἔστειλε νὰ μὲ πάρῃ, λυποῦμαι ὅμως πολὺ ποὺ δὲν θὰ ἐπωφεληθῶ τῶν ὑπηρεσιῶν του, γιατὶ βιάζομαι».

◆◆◆

Στ' ἀναμεταξὺ ὁ ἀρχιφύλαξ ὁ ὁποῖος ἐμπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς ἦρθε κατ' εὐθεῖαν σὲ μένα καὶ μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐγὼ καὶ ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀρχίσαμε τότε νὰ γελᾶμε.

Μᾶς κύτταξε καλά, κατάλαβε ὅτι ἔκανε λάθος καὶ εἶπε:

—Κύριοι, μᾶς κατηγγέλθη ὅτι ὁ Μαρμὸν βρίσκεται στὸ σπίτι σας. Φοροῦσε μαῦρο σακκάκι καὶ μαῦρα γένεια μακρυά. Περροῦκα γκρίζα καὶ γυαλιά.

— Πράγματι, εἶπε ὁ Χόλμς, ἀλλὰ ὁ κύριος ἀπὸ δῶ δὲν εἶνε ὁ Μαρμόν, εἶνε ὁ ἰατρὸς Οὐάτσον.

—Ἀλλὰ... εἶπε ὁ ἀρχιφύλαξ. Ὁ Μαρμὸν ἦταν ἐδῶ...

—Μάλιστα.

—Καὶ ποῦ εἶνε τώρα;

—Ἀγνοῶ.

—Ἀγνοεῖτε;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἅπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔδειξε σὲ μιὰ γωνία ἕνα κάθισμα.

— Ἰδοὺ τί ἀπόμεινε ἀπ' αὐτόν.

Ὁ ἀρχιφύλαξ ὥρμησε στὴν γωνία καὶ ἅρπαξε στὰ χέρια του τὸ σακκάκι, τὴν περροῦκα καὶ τὰ γένεια τοῦ Μαρμόν.

—Τί σημαίνει αὐτό;

—Τοῦτο σημαίνει, ἀπήντησεν ψύχραιμα ὁ Χόλμς, ὅτι ὁ Λουδοβῖκος Μαρμὸν ἀφοῦ ἦρθε καὶ σᾶς ἄνοιξε τὴν πόρτα νὰ μπῆτε, ἀσφαλῶς ἔπειτα θὰ ἔφυγε.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἄτοπον!... Ἔπρεπε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε!... Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κοροϊδεύετε τὴν ἀστυνομία ! Σεῖς καὶ ὁ φίλος σας γινήκατε συνένοχοι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ! Θ' ἀναφερθῶ στὴν ἀνωτέρα μου ἀρχή!

Ὅταν ὁ ἀρχιφύλαξ τελείωσε, ὁ Χόλμς μὲ ὅλη τὴν ψυχραιμία ποὺ εἶχε πάντοτε, εἶπε:

—Ὁ Μαρμόν, κύριε, ἦρθε μόνος του ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβω. Καὶ ὅπως ἦρθε ἔτσι καὶ ἔφυγε. Αὐτὸ ἦταν δικιά σας δουλειά.

(Ἔχει συνέχεια)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Γιατὶ εἶμαι φιλόνεος, γιατὶ θέλω ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς «Εὐρώπης» μας νὰ ξεπεταχθοῦν οἱ αὐριανοὶ λογοτέχνες μας, αὐτὴ τὴ φορὰ φρόντισα ὅπως ὁ φιλολογικὸς διαγωνισμὸς τῆς «Εὐρώπης» εἶνε ποικίλος καὶ μὲ κάποιαν σχετικὴ ἐλευθερία στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος.

Στοὺς διαγωνισμοὺς αὐτοὺς πρέπει νὰ πάρετε ὅλοι μέρος. Μὴ δειλιάζετε. Συμβαίνει μερικὲς φορὲς ἕνας πρωτόπειρος λογοτέχνης νὰ παρουσιάζῃ κομμάτι ἀνώτερο καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἑνὸς παλαιοῦ καὶ καλοῦ συγγραφέα. Παρακινήσατε ἀκόμα καὶ τοὺς φίλους σας ποὺ γράφουν. Ἡ ἅμιλλα εἶνε πάντα εὐγενική, σ' αὐτὸ δὲ τὸ ἐπίπεδο εὐγενέστερη.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Α΄ Μηνιαίου μας Διαγωνισμοῦ, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο φύλλο, γιατὶ ἡ ἐπιτροπὴ δὲν πρόφθασε νὰ τὰ μελετήσῃ ὅλα τὴν περασμένη Παρασκευὴ ποὺ συνῆλθε. Γι' αὐτὸ θὰ συνεδριάσῃ δυό, ἴσως δὲ καὶ τρεῖς ἀκόμα φορές.

Τὰ δημοσιογραφικὰ δελτία τῶν φίλων μας, ποὺ θέλησαν νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύσουν στὴ πόλι των τὰ ἔστειλα τὴν π. Δευτέρα. Ἐλπίζω νὰ τἄχουν λάβει. Περιμένω ὅμως αἰτήσεις φίλων μας καὶ ἀπὸ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

2ος ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.

α΄) ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΘΕΜΑ:

Μιὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία

Ὅροι :

1) Ἔκτασις, τὸ πολὺ τριῶν δακτυλογραφημένων σελίδων ἢ πέντε χειρογράφων ἐπὶ κόλλας διαγωνισμοῦ.

2) Γλῶσσα δημοτική, χωρὶς ἰδιωματισμούς.

Θὰ βραβευθοῦν τέσσερα, ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν εἰκονογραφημένα μὲ τὴν σειρὰν των στὴ 18η σελίδα καὶ στὴ στήλη : Αἰσθηματικὲς ἱστορίες. Τὸ καλλίτερο θὰ πληρωθῇ μὲ δραχμὰς διακοσίας.

β΄) ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ΘΕΜΑ:

Ἡ Ἄνοιξι

Ὅροι :

1) Τὸ ποίημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε φυσιολατρικό, λυρικό, ἱστοριοῦλα, σερενάτα κλπ. σὲ ἔκτασι τεσσάρων ἢ πέντε τετραστίχων, σὲ ὁποιοδήποτε μέτρο καὶ μὲ ὁμοιοκαταληξία.

2) Θὰ βραβευθοῦν τέσσερα ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρὰν των στὴ 18η σελίδα καὶ στὴ θέση τὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀστέρων ποὺ βάζομε σὲ κάθε φύλλο.

γ΄) ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟΥ

Θέμα ἐλεύθερο

Ὅροι :

1) Ἔκτασις τὸ πολὺ μιᾶς χειρόγραφης κόλλας διαγωνισμοῦ καὶ σὲ γλῶσσα δημοτική.

2) Θὰ βραβευθοῦν τέσσερα πεζοτράγουδα ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τιμητικὴ διάκρισι.

δ΄) ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑΓΚΟ

Θέμα ἐλεύθερο

Ὅροι :

1) Ἔκτασις : Δυὸ ἑξάστιχα κι' ἕνα τετράστιχο ἢ ἑξάστιχο γιὰ ρεφραίν.

2) Θὰ βραβευθῇ ἕνα μόνον ποὺ θὰ τονισθῇ ἀπὸ τὸν μουσικοσυνθέτη κ. Κατριβᾶνο καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδόσωμεν γιὰ νὰ τὸ τραγουδήσῃ ὅλη ἡ Ἑλλάδα.

ΓΕΝΙΚΑ

1) Ὅλων ποὺ τὰ ἔργα των θὰ βραβευθοῦν, θὰ δημοσιεύσωμεν τὶς φωτογραφίες των.

2) Ἡ ἀποστολὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς 5 τρέχ. μηνός καὶ λήγει στὶς 25. Ἀναβολὴ δὲν θὰ δοθῇ καμμιά.

3) Καθένας μπορεῖ νὰ πάρῃ μέρος καὶ στὰ τέσσερα εἴδη τοῦ διαγωνισμοῦ μας.

4) Κρίτρα ὁρίζονται δραχ. δέκα εἰς γραμματόσημα.

5) Κάθε ἔργο διαγωνιζομένου πρέπει νὰ ὑπογράφεται μὲ ψευδώνυμο. Σ' ἕνα ἄλλο δὲ μικρὸ φάκελλο θὰ περιέχεται μέσα τὸ πραγματικὸ ὄνομα κι' ἀπ' ἔξω τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖο ὑπογράφεται τὸ ἔργο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Εἶναι στιγμές !

Εἶνε στιγμές, ποὺ ἄθελα τὸ βλέμμα μου δακρύζει
ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ καρδιά, κάποια γαλήνη νοιώθει,
στὴ θύμησι σὰν μούρχονται παληοὶ σβυσμένοι πόθοι,
κι' ἡ μαύρη μου ἀπελπισιά, σὰν θεῖο φῶς φωτίζει.
Εἶνε στιγμές, ποὺ νοσταλγῶ, τοὺς περασμένους χρόνους
γιατὶ μιὰ ἀγάπη φώλιαζε μέσ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
μὰ τώρα, ἡ ἀγάπη μου ἐσβύστηκε ἐχάθη,
καὶ στὸ κορμί μου μ' ἄφησε χίλιους καϋμοὺς καὶ πόνους.
Εἶνε στιγμὲς π' ὀνείρωμαι ἀκοίμητος ἀκόμα
γλυκειὲς αὐγές, ἀπόβραδα, σούρουπα μυρωμένα,
τρελλὲς ἀγάπες, καὶ φιλιὰ καὶ χάδια ξεχασμένα,
καὶ μέσ' τὴ θύμισῃ γυρνά, τῆς νειότης μου τὸ Ὄμμα.
Μὰ ὅμως εἶνε καὶ στιγμὲς ποὺ ὁ πόνος μὲ ξεκάνει
καὶ μοῦ θερίζει τὴν καρδιά, καὶ λυώνει ἡ ζωή μου,
ξεχάνουνται τὰ ὄνειρα καὶ ἀργοσβῆ ἡ πνοή μου
γιατ' ἀγρικῶ στὸ «εἶνε μου» πὼς ὅλα εἶνε πλάνη.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

◆◆◆

Σὰν ὄνειρο

Ἦταν !.... ἕνα φεγγάρι ὁλόγιομο, χρυσὸ χαμογελοῦσε στὸν οὐρανό, προβαίνοντας σιγαλὸ πάνου ἀπ' τὰ σκοτάδια, κι' ἔλουζε τὶς κορφὲς τῶν πεύκων μὲ τὸ σπάταλο χλωμὸ του φῶς !

Μονάχοι μας μακρυά, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἴσκιους τῶν φωτοχρυσωμένων πεύκων, κεῖ ποὺ φωτιζόντανε πλούσια ἀπ' τὸ φεγγαρίσιο φῶς, σ' ἕνα τριγυρισμένο μέρος ἀπὸ πευκάκια, σὲ... πῆγα!... Σὲ πῆγα κεῖ γιὰ νὰ σοῦ δείξω πόσο ὡραία εἶνε ἡ φύσις καὶ κοντὰ σ' αὐτὴν κι' ὁ ἔρως μας, ποὺ τὴ στιγμὴ τούτη δὲν ἦταν ἔρως γιὰ μᾶς τοὺς δυό... Ἀλλὰ κάτι ξωτικὸ μέσα στὴ γαλήνη τοῦ χρυσοπλαισιωμένου ὀνειροδάσους !....

Καὶ τότε τρελλὴ ἀπὸ —ἐρωτικὴ— εὐτυχία ἔγειρες τὸ κεφαλάκι σου τὸ γεμάτο ἀπ' ὁλόχρυσες μποῦκλες, στὸν ὦμο μου, καὶ μοὖπες τὴν περιπόθητη λέξι ποὺ ποθοῦσα !....

Ἤσουν ὡραία !... Τὰ γαλανά ματάκια σου παῖζαν φοβισμένα σὰν μὲ κυτοῦσαν, καὶ τὰ ἄλικα χείλη σου σιγότρεμαν σὲ κάθε τους λέξι...

Καὶ τώρα!.... Μόνον μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι ζῶ. Ζῶ γιὰ κείνη τὴ φεγγαρόχρυση νύχτα ποὺ μᾶς χάϊδευαν τὸ πρόσωπο οἱ χρυσωμένες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ.... καὶ χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ξεμεθύσω ἀκόμα ἀπ' τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά σου...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Θ. ΣΠΑΒΕΡΑΣ

◆◆◆

Ἔλα καὶ θἆναι ὄνειρο...

Ξερὰ τὰ φύλλα κίτρινα ἐπέσανε στὸ χῶμα.
Ἦρθε καὶ τὸ φθινόπωρο, μόνο ἐσὺ ἀκόμα
δὲν ἦρθες μὰ σὲ καρτερῶ. Θὰ ἔρθῃ κάποια μέρα
ποὺ πάλι θὰ μὲ θυμηθῆς. Ἔλα γλυκειά μου ἔλα.

Οἱ μέρες μῆνες νὰ γινοῦν, οἱ μῆνες ὅλοι χρόνια,
ἀκόμη κι' ἂν στὰ μαῦρα μου μαλλιὰ καθήσουν χιόνια
θὰ σὲ προσμένω πάντοτε.... Ἡ ὄμορφη μορφή σου
εἶνε γιὰ μένα στὴ ζωὴ γωνιὰ τοῦ παραδείσου.

Τὸ ξέρω θἄρθῃς κάποτε μικρή μου θὰ γυρίσῃς.
Τί εὐτυχία σὰν ξανὰ στὸ πλάϊ μου καθήσῃς.
Ταξίδι πῆγες μακρυνὸ δὲν ἔφυγες γιὰ μένα.
Ἔλα καὶ θἆναι ὄνειρο κακὸ τὰ περασμένα.

ΕΥΧΑΡΙΣ ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ

Ἔλα...

Ὅταν σὲ πρωτοαντίκρυσα ἤσουν μικρούλα ἀκόμα, καὶ τὸ λάγνο κορμάκι σου κρυβόνταν κάτω ἀπὸ μία ἁπλῆ σχολικὴ ποδίτσα.

Τὰ ξανθὰ σου μαλάκια καὶ τὸ ἁγνὸ ροδοκόκκινο πρόσωπο σου μ' εἶχαν κάνει σκλάβο τους.

Πόσες φορὲς ἀντικρύζοντας τὰ μάτια σου ἔνοιωθα μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἤμουν ἕτοιμος νὰ τρέξω σιμά σου νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σοῦ πῶ γλυκὰ ὅλα τὰ τραγούδια ποὺ μιλοῦν γι' ἀγάπη.

Ἀλλὰ τὸ ἀθῶο καὶ ξέγνοιαστο ὕφος σου μὲ συγκρατοῦσε.

Ὄχι δὲν ἤθελα νὰ σὲ βγάλω μέσα ἀπὸ τὸ περιβάλον αὐτὸ ποὺ ζοῦσες καὶ νὰ σὲ φέρω κοντὰ στὸν κόσμο τὸν γεμᾶτο ὑποκρισία.

Μ' ἄρεσε νὰ σὲ βλέπω πάντα χαρούμενη, ξέγνοιαστη, ἔστω καὶ ἂν ἐγὼ ὑπέφερα τόσο πολύ.

Ὄχι δὲν θὰ τὸ ἔκανα ποτὲ αὐτό.

Πόσες φορὲς τὰ βράδυα καθισμένος σ' ἕνα βράχο, στὸ ἀκρογιάλι τοῦ γραφικοῦ νησιοῦ μας ξέσπαζα σ' ἕνα ἀτελείωτο κλάμμα βουβὸ κι' αὐτὸ σὰν τὴν ἀγάπη μου.

Ἀλλὰ τώρα πιὰ θέλω νὰ μιλήσω. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσω. Ἂς ἀφίσω πιὰ νὰ ξεχειλίσουν ἀπὸ τὴν καρδιά μου οἱ σκέψεις ποὺ μὲ βασανίζουν.

—Ὢ ! Ἔλα κοντά μου μικρή μου βασίλισσα, ἔλα ἂν θὲς νὰ ἑνώσου με τὶς καρδιές μας καὶ νὰ ποῦμε τὸ τραγοῦδι τῆς αἰωνίας ἀγάπης.

Ἔλα μικρή μου καὶ μὴν ὀργῇς.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΟΛΙΝΕΛΛΗΣ

Αἱ μετὰ τὸν Ἰσολογισμὸν
ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
(κάτω τοῦ κόστους) μόνον διὰ δέκα ἡμέρας
ΕΙΔΗ ΟΛΑ ΔΙΑΛΕΚΤΑ
ΑΠΟ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΕΩΣ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
24, 25, 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη)
Ὑφάσματα μάλλινα καὶ μεταξωτὰ ἐν γένει καὶ βελοῦδα
27, 28 ΙΑΝΘΥΑΡΙΟΥ (Πέμπτη, Παρασκευὴ)
Βαμβακερὰ χρωματιστὰ (φανέλλες — φορέματα, ποπλίνες, στρωματσόπανα κλπ.) καιρετάλια ὅλων τῶν εἰδῶν
29, 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (Σάββατον, Δευτέραν)
Λευκὰ εἴδη (βαμβακερά, λινά, βατίστες κλπ. καὶ ρετάλια ὅλων τῶν εἰδῶν.
1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ (Τρίτην)
Κουβέρτες μάλλινες, βαμβακερές, τραπεζομάνδηλα, στόρια, πετσέτες, μαλλιὰ πλεξίματος
2, 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ (Τετάρτην, Πέμπτην)
Κάλτσες, μανδήλια, κυλόττες, κομπιναιζόν, τσάντες, γάντια, γραβάττες, ψιλικὰ κ.λ.π.
4, 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ (Παρασκευή, Σάββατον)
Αἱ δύο τελευταῖαι ἡμέραι, δι' ἃς θὰ ἰσχύουν αἱ ἐκπτώσεις ἐφ' ὅλων τῶν εἰδῶν γενικῶς.
ΣΠ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 2

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Ο ΑΠΟ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΧΘΡΟΣ

Τοῦ στρατηγοῦ κ. Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ καταφύγιον εἶνε χῶρος περίκλειστος, μὲ τοιχώματα, δάπεδον καὶ ὀροφὴν ἐκ σιδηροπαγοῦς σκιροδέματος (μπετὸν ἀρμέ) καὶ πάχους ἀναλόγως τῆς ἐπιζητουμένης ἀντοχῆς δι' ὁλοσώμους βόμβας. Τὰ τρία ταῦτα στοιχεῖα, τοιχώματα, ὀροφὴ καὶ δάπεδον, συνδέονται ἐκ κατασκευῆς κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἓν σύνολον (κλωβόν). Κουφώματα δὲν ἐπιτρέπονται, ἐκτὸς δύο, τῆς εἰσόδου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἐξόδου κινδύνου πρὸς τὴν ὁδόν. Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ πληροῦν καὶ ἄλλους ὅρους κυβισμοῦ καὶ ἐσωτερικῆς διασκευῆς τούτων.

Πάντα ταῦτα δυνάμενα νὰ κατασκευασθοῦν καὶ μὲ μικρὰν σχετικῶς δαπάνην, εἰς οἰκίαν ἐκ θεμελίων κτιζομένην παρουσιάζουν μεγάλας δυσχερείας, προκειμένου περὶ ἐκτισμένης οἰκίας.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπάρχουν χιλιάδες ἤδη ἐκτισμέναι οἰκίαι καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰς κρημνίσωμεν διὰ νὰ τὰς κτίσωμεν ἐκ νέου μετὰ κανονικοῦ καταφυγίου, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δημιουργήσωμεν ἐντὸς αὐτῶν καὶ ὡς ἔχουν ἤδη καὶ εἰς χῶρον προσφερόμενον ἓν καταφύγιον. Τοιοῦτον χῶρον θὰ ἀναζητήσωμεν κατὰ προτίμησιν ἐντὸς τοῦ ὑπογείου Τὸν τοιοῦτον χῶρον θὰ ἀναζητήσωμεν κατὰ προτίμησιν ἐντὸς τοῦ ὑπογείου. Τὸν χῶρον τοῦτον καὶ ἀναλόγως τῶν διαστάσεων καὶ οἰκοδομικῆς καταστάσεώς του διασκευάζομεν εἰς καταφύγιον, εἴτε δι' ἐνισχύσεως καὶ αὐξήσεως τῶν παχῶν τῶν τοίχων, τῆς ὀροφῆς καὶ τοῦ δαπέδου του, εἴτε δι' ὑποστηρίξεως τῆς ὀροφῆς καὶ ἐνισχύσεως κατὰ τὸ δυνατόν, αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων στοιχείων, εἴτε τέλος ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλῃ καὶ δι' ἁπλῆς μόνον ὑποστηρίξεως (μὲ ξυλίνους δοκούς) καὶ φράξεως τῶν περιττῶν κουφωμάτων καὶ τῆς ἐξασφαλιζομένης τῆς στεγανότητος τούτου διὰ τῆς καλῆς καὶ πλήρους ἐφαρμογῆς τῶν θυρῶν καὶ τῆς ἐμφράξεως (στουπί, γόμα, καουτσούκ, κλπ.) σχισμῶν, ρωγμῶν καὶ ἐν γένει πάσης ὀπῆς δι' ἧς θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἀήρ.

Τὸ πῶς ἐπιτυγχάνεται τοῦτο λεπτομερῶς ἀναπτύσσεται εἰς τὰς ἐκδοθείσας καὶ εἰς τὰς προσεχῶς ἐκδοθησομένας ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν ὁδηγίας.

Ἐλλείψει ὑπογείου ἐκλέγομεν πρὸς διασκευὴν διὰ καταφύγιον ἓν κατάλληλον χῶρον εἰς τὸ ἰσόγειον.

Τὰ οὕτω δημιουργούμενα, ἐντὸς τῶν ὑφισταμένων οἰκοδομῶν καταφύγια παρέχουν ἀσφαλῆ ἐπίσης προστασίαν ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀερίων, ἥτοι ἐκ τοῦ γενικωτέρου καὶ πλέον πιθανοῦ κινδύνου καὶ προστασίαν ἀνάλογον μὲ τὴν ἀντοχὴν αὐτῶν καὶ τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, ἐκ τῶν ἐκρηκτικῶν βομβῶν. Πάντως ἡ στερέωσις τῆς ὀροφῆς τούτων, δι' ὑποστηρίξεως κλπ. πρέπει νὰ εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ δύναται αὕτη νὰ κρατήσῃ τά, τυχόν, ἐρείπια τοῦ ὑπεράνω αὐτῆς μέρους τῆς οἰκοδομῆς.

Συνεπῶς, δι' ἑνὸς τοιούτου καταφυγίου, ἐπιτυγχάνομεν προστασίαν ἐκ τῶν ἀερίων, τῶν ἐρειπίων, καὶ τῶν θραυσμάτων τῶν βομβῶν. Δὲν ἐπιτυγχάνομεν ὅμως προστασίαν ἐξ ὁλοσώμων βομβῶν ἔστω καὶ μικροῦ βάρους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ὅλη διασκευὴ τοῦ καταστῇ στερεωτέρα, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη. Ἀλλά, ὡς εἴπομεν ἡ σύμπτωσις τοῦ νὰ πέσῃ ὁλόσωμος βόμβα ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ καταφυγίου δέον νὰ θεωρῆται ἐλάχιστα πιθανή.

Βλέπομεν ὅτι καὶ διὰ τῆς καλῆς καὶ προσεκτικῆς διασκευῆς ἑνὸς καταλλήλου χώρου εἰς τὰς ὑφισταμένας οἰκοδομὰς ὡς καταφυγίου, δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μεγίστη προστασία διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας.

Συμπεράσματα : Πάντες οἱ ἰδιοκτῆται ὑφισταμένων οἰκοδομῶν ὀφείλουν νὰ κατασκευάσουν, ἢ νὰ δημιουργήσουν, εἰς τὰ ὑπόγεια αὐτῶν καταφύγια. Τὰ καταφύγια ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἡ οἰκοδομὴ προσφέρεται, δέον νὰ ὦσιν τύπου ἐνισχυμένου καταφυγίου, ἐκ διασκευῆς, (προστασία ἀπὸ πολεμικῶν ἀερίων, θραυσμάτων βομβῶν, συντριμμάτων ἐκσφενδονιζομένων, βάρους καὶ ὠθήσεως καταπιπτόντων ἐπ' αὐτῶν ἐρειπίων τῆς οἰκοδομῆς). Ἐὰν δὲ τοῦτο εἶνε ἀνέφικτον, ὀφείλουν ἀπαραιτήτως νὰ προβλέψουν ἀπὸ τοῦδε, ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν συμπλήρωσιν ὡρισμένων ἐλλείψεων τοῦ ἐκλεγέντος χώρου καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν ἐφοδιασμὸν μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα (μέσα ὑποστηρίξεως καὶ ἐμφράξεως) διὰ τήν, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, ταχίστην διασκευὴν τούτου ὡς προχείρου οἰκογενειακοῦ καταφυγίου, (προστασία ἀπ' ἀερίων καὶ θραυσμάτων βομβῶν).

(Ἔχει συνέχεια)

ΑΠ'ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΑΝΔΡΙΩΝ «ΤΟ ΚΟΡΘΙΟΝ».

Τὴν 12ην Φεβρουαρίου δίδει τὸν ἐτήσιον αὐτῆς χορὸν ἡ Ἀδελφότης τῶν Ἀνδρίων «Τὸ Κόρθιον» εἰς τὸ θέατρον Ἀργυροπούλου πρώην «Ντελίς».

Ἡ Ἀδελφότης αὐτη ἐκπροσωπεῖ μίαν ἀπὸ τὰς παλαιοτέρας καὶ ἀνθούσας παροικίας τῆς πόλεώς μας ἔχουσα ὡς πρόγραμμά της τὴν ἐνίσχυσιν κάθε ἱεροῦ σκοποῦ, καταβάλλει δὲ κάθε προσπάθειαν νὰ δώσῃ εἰς τὸν χορόν της τὴν εἰκόνα καὶ τὴν αἴγλην τῶν ὡραίων ἑλληνικῶν παραδόσεων.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΜΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην οἱ φιλοξενούμενοι ἐν τῇ πόλει μας Τοῦρκοι φοιτηταὶ ἔδωσαν πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων των θεατρικὴν παράστασιν εἰς τὴν αἴθουσαν ἑορτῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησαν πλῆθος ἐπισήμων ἐν οἷς ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Τουρκικῆς πρεσβείας, ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορείας τῆς Λέσχης καθηγητὴς κ. Σ. Γαλανός, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Λέσχης κ. Μ. Λάμπρος καὶ ὁ κ. Ν. Ματθαῖος.

Στὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἡ ἑλληνικὴ φοιτητικὴ χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ μουσικοσυνθέτου κ. Θ. Σπάθη, ἐτραγούδησε παλαιὰ λαϊκὰ τραγούδια.

Τοὺς ἀγαπητοὺς φοιτητάς, οἵτινες πολλάκις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Παν)κῆς Λέσχης ἐνεφανίσθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν συγχαίρομεν θερμῶς.

Τὴν Φοιτητικὴν Χορωδίαν ἀποτελοῦν τὰ κάτωθι μέλη:

Λ. Γκίκας, Π. Βλάχος, Γ. Σαρίδης, Κ. Ζερβός, Δ. Μόλλας, Μ. Καρατζᾶς, Δ. Κολιόπουλος, Σ. Μανιατάκης, Ι. Δρακάκος, Α. Χρηστόπουλος, Κ. Χρηστόπουλος, Ι. Φαραντάτος, Ε. Δερμιτζάκης, Γ. Ἀθανασιάδης, Ν. Μανιουδάκης, Δ. Χριστοδουλίδης, Π. Τουρλωτός, Ἀ) φοὶ Καλογήρου, Μαλαματένιος καὶ Παπαχρήστου.

Ν. Κ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗΝ

ΚΑΛΛΟΝΗ.— Τὴν περασμένη Κυριακὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συμπολίτου μας κ. Ἀντωνίου Νέμτσα ἔγινεν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ὀκταημέρου ἀπὸ τῶν γάμων του ὁ ἀντίγαμος, κατὰ τὸ ἔθιμο τοῦ χωριοῦ. Ἀπὸ τὰς 8 μ.μ. ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται οἱ καλεσμένοι ποὺ ἦσαν τόσον πολλοί, ὥστε νὰ μὴν ἐνθυμεῖται κανεὶς τὰ ὀνόματά των. Στὰς 9 μ.μ. ἤρχισεν ὁ χορὸς μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ κ. Χαρ. Μυρογιάννη, ἡ ὁποία ἐκλήθη ἀπὸ τὴν Μυτιλήνην ἐπίτηδες γιὰ τὸν χορό. Τὸν χορὸν ἤρχισαν οἱ νεόνυμφοι κ. Ἀντώνιος Νέμτσας καὶ ἡ κ. Ἀφροδίτη Νέμτσα, ἡ ἀδελφὴ τῆς νύφης δὶς Μυρτώ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμπροῦ Ι. Νέμτσας κτλ. Ἐκ τῶν παρευρεθέντων σημειοῦμεν τοὺς ἑξῆς: Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Συμεὼν Πρασακάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Ναπλάντη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Δημητρούλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Σίμου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰγν. Τράγου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Βουγιούκα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Γελαγώτη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ν. Μισγήρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Β. Εὐλαμπίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Ψαραδέλλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Γεωργαντᾶ καὶ ἡ δὶς Μαρία Γεωργαντᾶ, ὁ κ. Ἀντ. Μαριόλας μετὰ τῆς μνηστῆς του Ἀντιγόνης Νέμτσα, ὁ κ. Σ. Ζαφειρίου μετὰ τῆς δίδος Ἀδελφῆς του, ὁ κ. Κ. Κουκουρουβλῆς μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του δίδος Ἀσανούλας, αἱ δίδες ἀδελφαὶ Παρθενόπη καὶ Καλλιόπη Νικολαΐδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χ. Δελιμπέη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Γιάλα, ἡ κ. Ε. Δούκα μετὰ τῆς θυγατρός της δίδος Θέκλας, καὶ οἱ κ.κ. Εὐάγ. Θεοδωρόπουλος, Χ. Σκούντας, Εὐστρ. Σαλλῆς, Χ. Βέρος, Π. Δουκάκαρος, Σ. Τάμος, Σ. Ράλλης, Ι. Καρνακέλλης, Ε. Σκανδαλέλλης, Δ. Καρατσούλης, Μῆχος, Κρ. Μυκονιάτης καὶ ἄλλοι πολλοί. Τὸ γλέντι διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν ἐν μέσῳ ἀδιαπτώτου εὐθυμίας. Εὐχόμεθα στοὺς νεονύμφους βίον ἀνθόσπαρτον, εἰς δὲ τὸν κουμπάρο κ. Α. Δούκα καὶ στὰ δικά του.

Ἐλ. Δ. Σκανδαλέλλης

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Μεγάλην ὤθησιν καὶ ζωὴν ἔδωκε εἰς τὴν κίνησιν τοῦ τόπου μας ἡ ἀνασυσταθεῖσα Λέσχη «Κεφαλληνία», τοῦτο δὲ ὀφείλεται στὰς ἐνεργείας καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ διακεκριμένου ὀφθαλμιάτρου τῆς πόλεώς μας κ. Δελλαπόρτα.

Ἡ Λέσχη, καίτοι εἰς τὰς ἀρχάς της, ἀριθμεῖ πλέον τῶν 200 μελῶν, ἐπιλέκτων ἀτόμων τῆς κοινωνίας μας.

Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καθιερώθησαν χοροεσπερίδες ἀπὸ τῆς 7ης ἑσπερινῆς μέχρι τῆς 2ας πρωϊνῆς. Αἱ δὲ ὧραι αὐταὶ παρέρχονται μὲ ἀδιάπτωτον εὐθυμίαν καὶ ἐγκάρδιον συναδέλφωσιν.

Εἰς τὴν τελευταίαν χοροεσπερίδα διεκρίθησαν αἱ κ.κ. Χάλδα, ἰατροῦ, Βανδώρου, ἐμπόρου, Λοβέρδου, χειρουργοῦ, Παπαναστασίου, μηχανικοῦ, Φραγκοπούλου, γεωπόνου, Δελλακοβία, δι)τοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης, Ραζῆ, δι)τοῦ Ἐμπορικῆς σχολῆς, Μεταξᾶ, διευ)τοῦ Ψυχιατρείου, Τσαμπάση, εἰσαγγελέως, Γιαννοπούλου, διακστοῦ, κ. Βελισσαράτου, Βαλσάμου, διευ)τοῦ Ἰονικῆς Τραπέζης καὶ ἄλλαι.

Αἱ δεσποινίδες Ματσούκα, Βελισσαράτου, Λιβιεράτου, Δελλαπόρτα, Γαλανοῦ, Ντόνου, Βαλίδου κ. ἄ.

Οἱ κ. κ. Λαγγούσης, Κουρβισιάνος, Δελλαπόρτας, Ἀγγελάτος, Κοῦκος, Ματσούκας, Μολφέτας, Βάλσαμος, Μαράτος, Ραζῆς, Μιχάλοβιτς, Νιφοράτος κ. ἄ.

Ἐπίσης τέρψιν καὶ ὠφελιμότητα παρέχουν αἱ διαλέξεις ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τοῦ Γυμνασίου, ὁμιλητῶν δεδοκιμασμένων, γενόμεναι τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἑβδομάδος, διοργανωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ρέκτου καὶ φιλοπροόδου καὶ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητοῦ κ. Γεωργίου, Νομάρχου, καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς κ. κ. Καλαύρια καὶ Ζερβοῦ, γυμνασιάρχου.

Περὶ τῶν διαλέξεων τούτων ἐκτενέστερον εἰς προσεχῆ ἀνταπόκρισιν.

Βολταῖρος

ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΧΑΙΝΑ

Τὴν 6ην Ἰανουαρίου ὁ Σύλλογος Φιλομούσων Λεχαινῶν ἔδωσε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Λαϊνὰ χορὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου του. Ἀπὸ τῆς 9 μ.μ. ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Λεχαινῶν διὰ νὰ γλεντήσουν καὶ ἐνισχύσουν τὸ μεγάλο τοῦτο ἔργο, τοῦ ὁποίου ἀρχηγὸς καὶ πρόεδρος εἶνε ὁ ἐργατικώτατος καὶ φιλοπρόοδος κ. Γ. Κατσούφης, ἔμπορος.

Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ, ὁ κ. Πρόεδρος μὲ τὸ καλαματιανό, μετὰ δὲ τὸ χόρεψαν ὅλοι οἱ λοιποί, σύροντες τὸν χορόν. Κατενθουσιασμένοι ὅλοι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ χοροῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἄφθονο μπύρα καὶ τὰ ἄλλα ποτὰ καὶ μεζελίκια, ἔμειναν μέχρι τῶν πρώτων πρωϊνῶν ὡρῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ποὺ ἐτίμησαν τὴν ἑσπερίδα καὶ διεκρίθησαν εἰς τὸν χορὸν ἦσαν καὶ οἱ ἑξῆς: Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς κοινότητος Λεχαινῶν κ. Σαραντόπουλος, ὁ ὑποδιοικητὴς Χωροφυλακῆς Λεχαινῶν καὶ ἡ κ. Γρανίτσα, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ταχυδρομείου κ. Στεφόπουλος, ὁ Εἰρηνοδίκης Μυρτουντίων κ. Δρόσος, ὁ ὀδοντοϊατρὸς καὶ ἡ κ. Λεμπέσης καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, ὁ ἰατρὸς κ. Ζαφειρόπουλος, ὁ κ. Λαϊνᾶς, ἔμπορος, αἱ δίδες Γεωργίου, Σταθοπούλου, Νέρουλα, καὶ οἱ νέοι ἀ) φοὶ Νέρουλα, ἀ) φοὶ Δημόπουλοι, Λάζαρης, Ζουρδούμης, Ἀγγελόπουλος, Παπαβλασόπουλος κλπ.

Φεύγοντας ὅλοι συνεχάρημεν τὸν Πρόεδρον διὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ.

Θ. Μυρσινιώτης

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Ἡ κ. Ἰ. Φὶξ
(Σκίτσο τοῦ κ. Κοκότση)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΥΣ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.— Ἐξαιρετικῶς ἐφέτος στὸ ἀποχερσωμένο κοσμικό μας ἐπίπεδο ἤρχισεν ἤδη νὰ βλαστάνῃ ὁ σπόρος ὡραίων καὶ εὐγενῶν προσπαθειῶν ποὺ τὶς διαπιστώνουν ἄρισται ἐπιτυχίαι κι' ἐντυπώσεις ποὺ εὐχαρίστως ἀναφέρομεν.

Καὶ πρώτη ἔνδειξις τούτου εἶνε ἡ πλήρης νέα καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀνακαίνισις καὶ διαρρύθμισις τοῦ κοσμικοῦ μας κέντρου «Παρθενὼν» ποὺ ἡ ἐμφάνισίς του εἶνε γοητευτικὴ καὶ χαρίζει εἰς τοὺς κατακλύζοντας αὐτὴν κάθε βράδυ θαμῶνας μερικὰς ὥρας γεμάτας τὴν πιὸ εὐχάριστη ψυχαγωγικὴν ἀπόλαυσιν.

Καὶ εἰς τοῦτο συντείνουν ἡ εὐπρέπεια καὶ καθαριότης τοῦ κέντρου, ἡ γλυκειὰ μουσική, ἡ ἄκρα περιποίησις, πράγματα ποὺ τιμοῦν τοὺς διευθύνοντας τοῦτο Ἀ) φοὺς Παπαχριστοφίλου, τοὺς ὁποίους δικαίως τὸ κοινὸν τῆς πόλεώς μας τοὺς περιβάλλει διὰ τῆς θερμῆς του ὑποστηρίξεως.

Ἐκ τῶν τακτικῶν θαμώνων σημειώνω τοὺς κ.κ. Ψωμόπουλος, Καλογερόπουλον, Καζᾶκον, Σκοῦντζον, Μακρῆν, Μίχαλον, Παπαδόπουλον, Κατρίτσην, Χρυσικόν, Λύραν, Σαραντόπουλον καὶ Δεληγιάννην.

Χ. Λ...ς

ΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ.

ΚΟΡΩΝΗ.— Πρὶν λίγες ἡμέρες ἤρχισε στὴν κωμόπολί μας συντελουμένη μιὰ δημιουργικὴ ἐργασία. Πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Ἠλ. Πολίτη μετεφέρθησαν διάφορα φυτώρια δένδρων ἀπ' τὴ Βοτίνα καὶ ἤρχισεν ἡ φύτευσίς των εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς σὲ κανονικὲς δενδροστοιχίες καὶ μὲ διάφορα καλωπιστικὰ ἄνθη ἑκατέρωθεν τῶν δενδροστοιχιῶν. Ἔτσι τὸ ὡραῖο αὐτὸ μέρος ποὺ καὶ ἄλλοτε τραβοῦσε ἀρκετοὺς παραθεριστάς, θὰ ἀποκτήσῃ μιὰ φαιδρὴ ὄψι καὶ θὰ γίνῃ περιζήτητον κέντρον παραθερισμοῦ. Γιὰ ὅλα αὐτὰ χρειάζονται ἐξαιρετικοὶ ἔπαινοι εἰς τὸν κ. Ἠλ. Πολίτη ποὺ τόσο ἀενάως καὶ ἀφιλοκερδῶς ἐργαζόμενος ὡς φανατικὸς φίλος τοῦ πρασίνου θὰ καταστήσῃ ἕνα μέρος τῆς πατρίδος του κέντρον παραθερισμοῦ καὶ ἑστίαν ὑγείας, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς κ.κ. Χαρ. Πολίτην, Ντῖνον Ράλλην, Νικ. Κυριακάκην καὶ Διον. Κυριαζῆν.

Ἐξ ἄλλου τὸ ἐκκλησιαστικὸ Κόρο τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Ἁγ. Δημητρίου ἀνεδιωργανώθη μὲ νέα στελέχη παρὰ τὶς ὕπουλες προσπάθειες μερικῶν νὰ τὸ διαλύσουν καὶ γρήγορα θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ φιλοθρήσκου κοινοῦ τῆς Κορώνης καὶ ἀργότερον κατόπιν προσχωρήσεως καὶ τοῦ Κόρου Ἁγ. Νικολάου ὡς Χορωδία Κορώνης σὲ μιὰ συναυλία ἐνώπιον τῶν φιλομούσων τῆς κωμοπόλεώς μας. Πάντως συγχαρητήρια ἁρμόζουν στὸν μαέστρο κ. Βρυώνην καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ Κόρο Ἁγ. Δημητρίου κ.κ. Νικ. Ζησιμόπουλον, Κων. Σπάλαν, Παυλ. Κριτικάκην, Διον. Βέργην, Ἰω. Τρουπήν, Κ. Σταματόπουλον, Ἀρ. Ἀξιωτόπουλον, Δημ. Ι. Διαμαντάκην, Σπ. Τριανταφυλλάκην, Ἀναστ. Τζανῆν, Θεόδ. Ζουζούνην, Κων. Χαλβατσιώτην.

Τὴν 19ην τοῦ μηνός, 6ην κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἤτοι τῶν Θεοφανείων, οἱ παλαιομερολογῖται Κορώνης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς μοναχοὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, μετέβησαν εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἑώρτασαν τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Κ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΡΟΝ

ΣΥΡΟΣ. — Τὴν Τετάρτην 26 Ἰανουαρίου ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐδῶ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» ἡ διάλεξις τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Ἀντωνίου Ρούσσου μὲ θέμα «Ὁ Εὐριπίδης ὡς μισογύνης». Μεταξὺ τοῦ πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου διεκρίναμεν καὶ τοὺς ἑξῆς: Τὸν Νομάρχην κ. Κ. Βάσσον, τὸν Δήμαρχον κ. Ε. Ξοχάκην, τὸν διευθυντὴν τ[illegible] Τραπέζης κ. Μπόμπολην, τὸν διοικητὴν τῆς Σχολῆς ἐφέδρων ἀξιωματικῶν κ. Σπηλιωτόπουλον, τὴν ὁλομέλειαν τοῦ συλλόγου τῶν Καθηγητῶν, τὸν κ. Ν. Κατσιώτην, τὸν Γυμνασιάρχην τοῦ Γυμνασίου Θηλέων κ. Σταματέλον, τὸν ἔφορον τῶν Προσκόπων κ. Π. Ἀλβανόν, τοὺς κ.κ. Γ. Ζησιμᾶτον, Γ. Φουστᾶνον, Ἐμμ. Καρατζᾶν, Φ. Καλουτᾶν, Σ. Βροντιάδην, Α. Ἀργυριάκην καὶ γενικῶς ὅλην τὴν καλὴν τάξιν τῆς Σύρου.

—Μετ' ἀρκετὴν παραμονὴν εἰς τὴν πόλιν μας ὅπου ἔδωκεν ἐπιτυχῶς ἀρκετὰς παραστάσεις, ἀναχωρεῖ κατ' αὐτὰς ὁ θίασος τοῦ κ. Γ. Ξύδη.

Κ. ΚΡΙΤΣΙΝΗΣ

ΣΙΝΕΜΟΝΤ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ
ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ
Μία ταινια που πρεπει νὰ ἰδοῦν ὅσοι θέλουν νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια καὶ νἄχουν τὴν ὑγεία τους. Μιὰ ὑπέροχος ταινία ποὺ δείχνει τί εἶνε καὶ πόσην ἀξίαν ἔχουν γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΙΝΑ
Ἕνα ταξεῖδι στὴ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν παίζεται ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα δράματα τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον
Ο ΜΙΚΥ ΑΛΠΙΝΙΣΤΗΣ
Ἀσύγκριτο ἔγχρωμο
ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ
Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ
Ξεκαρδιστικὴ — ἄφθαστη — ὑπέροχη δίπρακτη κωμωδία μὲ τὸν ΣΑΡΛΩ.
ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΤΕΛΕΤΑΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
Τὸ πρόγραμμά μας εἶνε πάντοτε κατάλληλο καὶ δι' ἀνηλίκους.
ΣΙΝΕΜΟΝΤ
Πρώην Κιν)φος ΑΠΟΛΛΩΝ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
ΚΥΒΕΛΗΣ - ΟΥΦΑ
Θὰ σᾶς δώσῃ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἕνα ἀπολαυστικὸν θέαμα
ΔΕΝ ΘΑ ΧΟΡΕΥΩ ΠΙΑ
τὴν νέαν ὀπερέττα τοῦ ζεύγους
ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ
ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

ΕΥΡΩΠΗ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Δημοσιεύομεν ἐντελῶς δωρεὰν κάθε ἀνταπόκρισι ἀναγνώστου μας περιέχουσαν κίνησιν διὰ χορούς, ἑορτές, ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις, ἐκδρομὰς κλπ, συγκεντρώσεις.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐπίσης δημοσιεύομεν δωρεὰν μικρὰ φιλολογικὰ κομμάτια καὶ ποιήματα συνεργατῶν μας κρινόμενα καλὰ πρὸς δημοσίευσιν. Αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμένα καὶ ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν τοῦ χάρτου, δέον δὲ διὰ κάθε ἀποστελλόμενο νὰ ἐσωκλείεται καὶ 3δραχμον γραμματόσημον διὰ ἀπάντησιν.

Η «ΕΥΡΩΠΗ» ΑΠΑΝΤΑ

ΑΡ. ΨΥΧ. Διωρίσθητε ἀνταποκριτής μας ἐν Ν. Σμύρνῃ. Ἐγκρίνονται τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματά σας. Γ. ΚΡΙΤΣΩΤ. Δεκτὸν καὶ ἄνευ κρίτρων ἀφοῦ ὅπως λογικὰ γράφετε εἶνε ἀδύνατον νὰ εὑρεθοῦν ἑλλ. γραμμ. στὴ ξεντειά. Ἀνελάβατε τὴν ἀνταπόκρισίν μας στὴ Μανσούρα. Περιμένουμε τὴν κοσμικὴ κίνησι τῆς παροικίας σας. ΓΛ. ΟΥΡ. καὶ ΑΛΚ. ΝΟΥΚ. Ἐλήφθησαν. Ἀναμένομεν ἀνταποκρίσεις σας ἀπὸ τὴν Κέρκυραν. Φροντίσατε διάδοσιν «Εὐρώπης». Ν. ΝΙΚΟΛ. Ἐγκρίνονται. Στεῖλτε μας φωτογραφίες σας γιὰ δημοσιογραφικὴ κάρτα ὡς ἀνταποκρ. στὸ Ναυαρῖνο. ΜΑΡΚ. Θ. ΚΑΡΑΤΖ. Ἐλήφθη. Διορίζεσθε ἀνταποκριτὴς στὴ Κοζάνη. Ἀποστείλατε φωτογρ. διὰ κάρταν. ΔΗΜ. Δ. ΔΗΜ. Διωρίσθητε ἀνταποκριτής μας στὸν Λαγκαδᾶ. ΙΔΜΩΝ. Ἐξαιρετικὰ καλογραμμένο, ἀλλὰ ὁ «τύπος» σας ἔχει μόνον τοπικὸν χαρακτῆρα, ἐνῷ... Δ. ΣΥΛ. Ἐχρεώθητε μὲ δραχ. 80. Δημοσιεύεται. Ν. ΠΑΠΟΥΤΣ. Διορίζεσθε ἀνταποκριτής μας στὴ Σητεία. Γ. ΣΟΛΩΜ. Διορίζεσθε ἀνταποκριτής μας στὸ Ληξοῦρι. Ἀναμένομε φωτογραφίας σας. ΑΡ. ΚΛ. Π΄λιν. Πράγματι γράφετε καλά. Ἀναμένομεν. ΔΗΜ. Ι. ΣΤΑΥΡΑΚ. Διορίζεσθε ἀνταποκριτής μας στὰ Χανιά. ΑΝΤ. Σ. ΝΙΚ. Ἐπίσης. Συνεννοηθῆτε διὰ κοινὴν δρᾶσιν μὲ τὸν κ. Δ. Ι. Σταυρακάκην. Κ. ΕΜΜ. Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, ἀλλὰ ἡ σύνταξις τῶν σταυρολέξων μας ἔχει ἀνατεθῆ εἰς εἰδικὸν συνεργάτην. ΔΑΦΝ. ΧΛ. Ἐλήφθη. Εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς ἐπιτροπὴν καὶ ἄνευ... ΒΟΛΤΑΙΡΟΝ. Διορίζεσθε ἀνταποκριτής μας στὸ Ἀργοστόλι. Γιὰ σκίτσα καθὼς καὶ γιὰ σταυρόλεξα ἔχομεν εἰδικοὺς συνεργάτας. Ἀναμένομεν φιλολογικὴ συνεργασία σας καὶ ἀνταποκρίσεις Κ. Π. ΣΤΑΜ. Διορίζεσθε ἀνταποκριτής μας στὴν Κορώνη. Ὑποδείξεις σας ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Φιλολ. Ὕλη δὲν ἐλήφθη. Καθήκοντα κλπ. ἐγράψαμεν καὶ γράφομεν καὶ στὸ σημερινό. ΡΕΝ. ΘΡΑΚ. Καλό, ἐγκρίνεται. Διορίζεσθε ἀνταποκριτής μας στὸν Ἔβρον. Τὰ δελτία ἔχουν τὸν αὐτὸν τύπον. Αἱ ἀνταποκρίσεις δὲν θέλουν κρίτρα. ΧΡ. ΒΡΑΔ. Ποίημα ἐγκρίνεται. Εὐχαριστῶ. Ἀναλάβετε ἀνταπόκρισίν μας εἰς Γαργαλιάνους. Γ. ΣΟΛΔ. Ἐγκρίνεται τὸ ἕνα. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας. Ἐνηργήθησαν τὰ δέοντα διὰ τὴν τιμήν. Ἡ «Εὐρώπη» παρὰ τὰ κολοσσιαῖα ἔξοδά της πωλεῖται ἀκόμη δύο δραχμάς, ἐνῷ ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ αὐτοῦ τύπου πωλοῦνται πρὸ καιροῦ 3. Ἐκτὸς ἐὰν διὰ Νόμου μᾶς ἐπιβληθῇ νὰ πωλούμεθα τρεῖς δραχ. τότε... ΑΘ. ΑΣΗΜ. Τὸ «Θυσία Ἀγάπης» ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ μεγάλο διὰ τὴν σελίδα τῶν ν. λ. Γ. Κ. ΚΟΡ. Ἐγκρίνεται. Εὐχαριστοῦμεν. Σ. Β. Παρεξηγήσεις συμβαίνουν, ἀποστείλατέ μας ἐκ νέου τὸ ἐργάκι σας καθὼς καὶ ἀνταπόκρισιν. Διωρίσθητε ἀνταποκριτής μας στὴ Μυτιλήνη, ἀναμένομεν δύο φωτογραφία σας. ΕΛ. ΣΚΑΝΔ. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Ἕνας Πυροβολισμός», τὸ «Ἕνα γράμμα» νὰ τὸ στείλετε μετὰ τὴ δημοσίευσι τοῦ πρώτου. Ἀποστείλατε φωτογραφίας διὰ δελτίον ἀνταποκριτοῦ. ΛΑΜΠΡ. Α. ΖΟΥΝ. Ἐγκρίνεται. ΑΘ. Π. ΑΝΔΡ. Δὲν εἶχε ληφθῆ. Πάντως δημοσιεύεται. ΑΘ. ΚΑΖΟΥΡ. Εὐχαριστοῦμεν. Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. ΑΝ. ΚΟΥΤΑΛ. Διωρίσθητε ἀνταποκριτής μας. ΒΥΖΑΝΤ. Ἐγκρίνεται τὸ ἕνα. Κ. ΧΑΤΖ. Διάλογος γνωστός. Σύμφωνοι στὴ Δράμα.

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Εὐχάριστες ὧρες

ΕΥΡΩΠΗ

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 2
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
(Δι' ἓν ἔτος)
ΑΘΗΝΑΙ — ΕΠΑΡΧΙΑΙ Δρχ 120
ΔΙ' ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΔΗΜ. ΔΙΚΑΙΟΥ » 500
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ £ (Ἀγγλίας) 1.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 1

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
«ΕΥΡΩΠΗΝ», Σωκράτους 43
ΑΘΗΝΑΣ

Ὑπεύθυνος Συντάξεως:
ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
Ἀφροδίτης 1 — Χαλάνδρι

Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 53 — Καλλιθέα

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΘΕΛΓΗΤΡΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κάθε Κυριακὴ ἀπόγευμα συγκέντρωσις εἰς τὸ σπίτι τῆς Ρένας. Τὴ μέρα ἐκείνη ἡ συνομιλία περιεστρέφετο γύρω ἀπὸ τὰ φυσικὰ θέλγητρα τῆς γυναίκας.

—Βλέπω, κύριοί μου, λέει ἡ Ρένα, ὅτι τὰ γοῦστα σας διαφέρουν πολύ. Ἐὰν θέλετε, ἐμεῖς οἱ ταπεινὲς κόρες τῆς Εὔας θὰ ἀκούσωμε ὅλες τὶς ἀπόψεις σας, θὰ κρίνωμε τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιχειρημάτων σας... Ὅλα αὐτά, βέβαια, πρὸς ὄφελός μας... Ἐὰν θέλῃς, Ρενέ, πές μας πῶς φαντάζεσαι τὴν ἰδεώδη γυναῖκα.

—Γιὰ μένα, ἀπαντᾷ ὁ νεαρὸς ζωγράφος τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, τὸ κύριον θέλγητρον τῆς γυναίκας εἶνε ἡ ὠμορφιά. Τί μπορεῖ νὰ εἶνε ποτὲ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο σῶμα μὲ ἁρμονικὲς γραμμές, ὅπως ἐκεῖνα τὰ θεῖα ἀγάλματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης, ποὺ ἂν καὶ γυμνά, ἔχουν τόση ἁγνότητα καὶ τόσο θέλγητρο μαζί; Ἡ δύναμις τῆς ὠμορφιᾶς εἶνε πολὺ μεγάλη... Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, κύριοί μου, μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι πολλὲς φορὲς στὸ δρόμο δὲν στάθηκε γιὰ πολὺ ὥρα νὰ θαυμάσῃ μία ὡραία περαστικὴ γυναῖκα, καὶ ποιὸς ὅτι ἡ ὠμορφιὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἕνα ξεχωριστὸ θέλγητρο γιὰ τὴν ψυχή σας;

—Βεβαίως, ἀπαντᾷ ὁ νεαρὸς Μάριος, τελειόφοιτος τῆς ἰατρικῆς, τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ρενὲ εἶνε σωστά, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ μὲ πείσουν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ὠμορφιὰ στὴ γυναῖκα εἶνε ἕνα πρόβλημα σπουδαῖο, ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ μιὰ γυναῖκα χαριτωμένη, θελκτική. Πολλὲς φορὲς συναντοῦμε μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶνε τὸ τέλειον τῆς ὠμορφιᾶς καὶ ὅπως ἡ χάρις τῆς λείπει, εἶνε ἁπλῶς ἡ κρύα ὠμορφιὰ τοῦ ποιητοῦ ποὺ «ποτὲ δὲν κλαίει, ποτὲ δὲν γελᾷ».
Τοὐναντίον τὸ θέλγητρον τῆς γυναικὸς μᾶς κάνει νὰ μαντεύωμε χίλια δυὸ ψυχικὰ προτερήματα, καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ σύγχρονη γυναῖκα δὲν ἔχει καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μοιάζῃ μὲ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Διότι ἡ χάρις καὶ τὸ θέλγητρο μένουν γιὰ πάντα εἰς τὴν κάθε γυναῖκα ποὺ εἶνε προικισμένη μ' αὐτὰ ἐνῷ ἡ ὠμορφιὰ χάνεται μόλις φθάσῃ ἡ παρακμὴ τῶν χρόνων.

—Τώρα ποὺ ἀκούσαμε τὰς ἀπόψεις σας, λέει ἡ Ρένα, θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα. Βεβαίως τὸ τέλειον εἶνε κάτι τὸ ἀδύνατον σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἂν μποροῦσα θὰ χάριζα εἰς τὸν ἑαυτό μου ἕνα τρίτον ὠμορφιᾶς καὶ δύο τρίτα χάριτος καὶ τότε θὰ ἤμουν βεβαία ὅτι τὸ κοκτέϊλ αὐτὸ θὰ μ' ἔκανε τὴν πιὸ χαριτωμένη ἀπόγονο τῆς Εὔας.

—Ὦ, Ρένα! εἶπε κάποιος ἀναστενάζοντας. Γιατὶ νὰ ζητᾶτε ἀνακατοσοῦρες καὶ φασαρίες ἀφοῦ ἐσεῖς εἶσθε γιὰ μένα ἡ ἰδεώδης γυναῖκα;!

ΦΩΝΟΛΗΠΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Νο 5

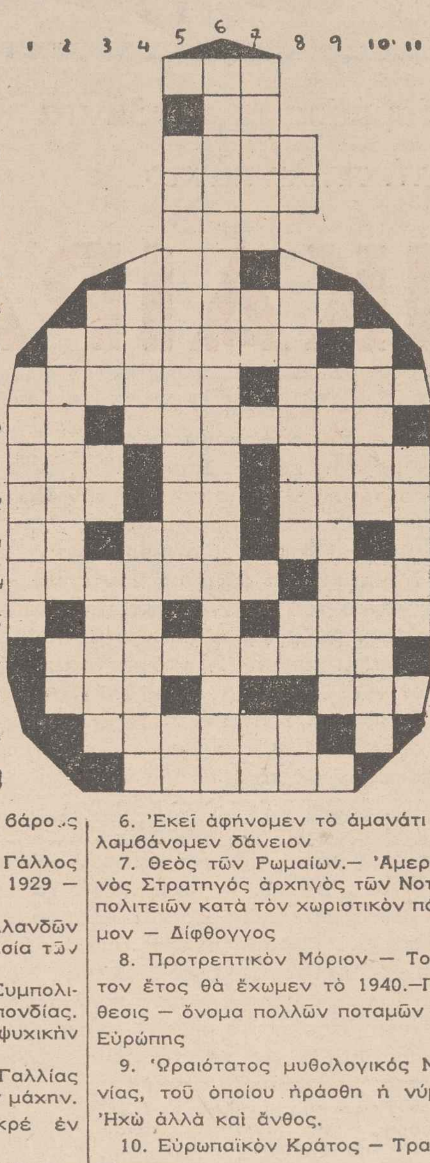

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ἐπίρρημα χρονικὸν τῆς Ἀρχαίας.
2. Σύνδεσμος.
3. Δὲν εἶνε πλήρη-
4. Ἀφορᾷ τὰ ὦτα μας.
5. Ποταμὸς τῆς Β. Α. Γαλλίας καὶ τοῦ Βελγίου.
6. Ἀγγλικὸς τίτλος εὐγενείας.
7. Μεμακρυσμένη συνοικία τῶν Ἀθηνῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Κολοκυνθοῦς.
8. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ πολιτικὸς διατελέσας ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν, κῶν καὶ Δικαιοσύνης καὶ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς.
9. Τὸ θῆλυ οἰκιακοῦ ζῴου (δημ.). — Υἱὸς τοῦ Κάϊν.
10. Δίφθογγος. — Ρωμαῖος συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος διδάσκαλος τοῦ Νέρωνος.
11. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Κρήτης. — Ἀντωνυμία προσωπ. (Αἰτ.) — [illegible]μπτικὸν ἀπόλυτον.
12. Ἀριθμητικὸν πολλαπλασιαστικόν.— Μουσικὸς φθόγγος. — Μονὰς βάρους (αἰτ.).
13. Αἰγυπτ. Θεότης — Γάλλος Στρατάρχης ἀποθανὼν τὸ 1929 — Γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου
14. Ὄνομα 2 μεγάλων Ὀλλανδῶν ζωγράφων.— Εἰρωνικὴ ὀνομασία τῶν Βορειαμερικανῶν
15. Ὑπάρχον — Μία τῶν Συμπολιτειῶν τῆς Γερμανικῆς ὁμοσπονδίας.
16. Ὁ πάσχων ἀπὸ μίαν ψυχικὴν νόσον.
17. Σπόρ — Ποταμὸς τῆς Γαλλίας γνωστὸς ἀπὸ τὴν φερώνυμον μάχην.
18. Πρωτεύουσα τοῦ Τιγκρὲ ἐν Ἀβησσυνίᾳ
19. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Μαλλιακοῦ, ἀλλὰ καὶ πρόσθετον ἐπίθετον τοῦ Στρατηγοῦ Μαζαράκη.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Εὔθυμος, γελαστός, χαρούμενος
2. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας — Οἰκιακὸν ζῷον
3. Ὁ τίτλος τοῦ Μπαζὶλ Ζαχάρωφ —Τῆς ὁποίας —γνωστὸν μελόδραμα
4. Τὸ ὀφείλομεν εἰς τοὺς γεροντοτέρους — Ἡρωῒς τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Οὐγκὼ μήτηρ τῆς Τιτίκας
5. Ἐνδείκνυται εἰς τὴν κήλην (Αἰτ.) — Ἀντωνυμία ἀναφορικὴ καὶ ἀόριστος
6. Ἐκεῖ ἀφήνομεν τὸ ἀμανάτι καὶ λαμβάνομεν δάνειον
7. Θεὸς τῶν Ρωμαίων.— Ἀμερικανὸς Στρατηγὸς ἀρχηγὸς τῶν Νοτίων πολιτειῶν κατὰ τὸν χωριστικὸν πόλεμον — Δίφθογγος
8. Προτρεπτικὸν Μόριον — Τοιοῦτον ἔτος θὰ ἔχωμεν τὸ 1940.—Πρόθεσις — ὄνομα πολλῶν ποταμῶν τῆς Εὐρώπης
9. Ὡραιότατος μυθολογικὸς Νεανίας, τοῦ ὁποίου ἠράσθη ἡ νύμφη Ἠχὼ ἀλλὰ καὶ ἄνθος.
10. Εὐρωπαϊκὸν Κράτος — Τραπουλόχαρτον
11. Ὑφαντουργικὸν ἐργαλεῖον.

(Ἐστάλη ὑπὸ Γιάννη Μαρκοδημητράκι — Ἀρχάναι — Κρήτη).

◆◆◆

Η ΛΥΣΙΣ

τοῦ προηγουμένου Σταυρολέξου εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ
Ἀθηναῖοι,
Πειραιεῖς,
Ἐπαρχιῶται!
Ὅσοι θέλετε νὰ περάσετε τὴν ὡραιότερη θεατρική σας βραδυά, νὰ γελάσετε καὶ νὰ ἰδῆτε θέαμα εὐρωπαϊκόν, προσκαλεῖσθε ὅλοι στὴν
ΤΡΟΪΚΑ
τὴ μεγάλη σατυρικὴ καὶ θεαματικὴ ἐπιθεώρησι τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν αἱ θεατρικαὶ ἐπιχειρήσεις Α. ΜΑΚΕΔΟΥ στὸ πρῶτο μουσικὸ θέατρο τῆς πρωτευούσης
ΜΟΝΤΙΑΛ
Γέλοιο ἄφθονο.
Θέαμα καταπληκτικόν.
Σήμερον:
ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ 15 ΗΜΕΡΑΣ
ΑΠΟ 20) 1 — 5) 2) 1938
ΠΑΛΤΑ ΟΛΟΜΑΛΛΑ
ὁ πῆχυς
Σπὸρ διπλόφαρδα δρχ. 80
Μελανζὲ Ἀγγορὰ » 100
Σκωτσέζικα » 180
ΧΙΟΝΕ » 130
Ἔξτρα 150—160
ΠΑΛΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ὁ πῆχυς
Σχέδια διπλόφαρδ. δρχ. 140
Μπουκλὲ » 160
Κλοκὲ » 180
Ντρᾶ » 160
Ἔξτρα ὀκκαζιὸν » 85
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Σκωτσέζικα δραχ. 40—50—60 κλπ. Σκέτα δρχ. 40—50—60—70=80 κλπ. Διπλόφαρδα διὰ φορέματα καὶ ταγιὲρ πλάτος 2 2)8, δραχ. 75.
ΡΕΤΑΛΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΠΑΛΤΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΠΑΜΦΘΗΝΑ
== ΠΡΟΣΟΧΗ ==
ΒΛΕΠΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
„ΑΚΡΟΠΟΛ"
Ἑρμοῦ 18 α

Χ. Ι. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ
Εἰδικὸς ἰατρὸς
ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ.
Γωνία Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Δυὸ φθόγγους μουσικοὺς
ὅταν πάρω καὶ ἑνώσω
Μία τῶν δωδεκανήσων
στὴ στιγμὴ θὰ φανερώσω.

Στὸ θεὸ τῶν Αἰγυπτίων
ἕνα ἄρθρον ἂν προτάξω
τῶν Ἑλλήνων μιὰ θεὰ
μὲ τὰ δυὸ θὰ σᾶς ταιριάξω

Ἕνα ἐπίρρημα ἂν πάρω
νἆναι ὅμως χρονικὸ
καὶ κατόπιν τοῦ προσθέσω
τῆς Ρωσσίας ποταμὸ
καὶ τὰ δυὸ μαζὶ θὰ φύγουν
θὰ πετάξουν σὲ κλαδὶ
καὶ θὰ γίνουν 'να πουλάκι
ποὺ γλυκᾶ θὰ κελαϊδῇ.

Τοῦ Διὸς μία Ἐρωμένη
ἀπὸ τὴ Μυθολογία
κι' ἕνα ὄρος τῶν Κυκλάδων
ἀπὸ τὴν Γεωγραφία
ὅταν πάρω καὶ τὰ θέσω
τὄνα δίπλα εἰς τὸ ἄλλο
σ' ἕνα φάρμακο γνωστό σας
καὶ τὰ δυὸ θὰ μεταβάλω.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
καὶ ἐκ νέου στὸ Αἰγαῖον
νῆσος θ' ἀπομείνω πάλι.

Εἶμαι Ἥρως τοῦ Ὁμήρου
ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
μὰ θεὸ θὰ δῇς μπροστά Σου
ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.
Ἂν κι' αὐτοῦ θελήσῃς πάλι
νὰ τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
τοῦ προσώπου κάποιο μέλος
στὴ στιγμὴ θὰ ξεπροβάλῃ.

◆◆◆

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

—Θέμις Ι. Ἰωαννίδης — Ἀσπασία Π. Παναγιωτοπούλου ἠρραβωνίσθησαν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Εὐρώπης» εὔχεται ταχεῖαν τὴν στέψιν.

—Κίμων Κουσκουμβεκάκης — Ἑλένη Τσαπέλη, ἠρραβωνισθησαν. Θερμὰ συγχαρητήρια.

Δ. Σ.

—Δ. Λιακόπουλος, λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, — Πόπη Μιχαλοπούλου, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Θερμὰ συγχαρητήρια.

Ν. Γ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη μουσικὸν τεμάχιον, ὁ «Ὕμνος τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας» τοῦ κ. Σπ. Ὀλλανδέζου, ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Π. Ἰωάννου. Ὁ ὕμνος αὐτὸς ἐνεκρίθη καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Ἡ λέξις δραχ. 1 εἰς γραμματόσημα. Οἱ ἀλληλογραφοῦντες μέσῳ τῶν γραφείων μας δέον νὰ ἐνοικιάσουν εἰδικὴν θυρίδα).

Νέος μορφωμένος οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ διαμένων μόνος εἰς Ἐπαρχίαν, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καὶ γνωρισθῇ μὲ ὤμορφα καὶ χειραφετημένα κορίτσια καὶ κυρίες. Γράφατε «Ἐπαρχιώτην» Θυρὶς 5. Γραφεῖα «Εὐρώπης», Σωκράτους 43 —Ἀθήνας.

Νέος μορφωμένος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια. Σκοπός, φιλία. Γράφατε : Ἀθανάσιον Π. Ἀνδρεόπουλον. Σερνικάκι — Παρνασσίδος.

Δεσποινὶς μορφωμένη, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν, κατὰ προτίμησιν μὲ ἰατρούς.
Ντόρα Γιαν. Θυρὶς 6. Γραφεῖα «Εὐρώπης».

Ἀντινέα — Γρᾶμμα σας ἐλήφθη, ἀλλὰ ποία ἡ διεύθυνσίς σας.
Μάρκος Γεωργιάδης

Γαλλὶς κυρία, παραδίδει μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς καὶ εἰς ἀρχαρίους. Δίδακτρα λογικά. Ζαννὲτ Φλαμπῶ. Θυρὶς 8 «Εὐρώπη»

Ἀλληλογραφῶ μὲ νέους ἐκ Μακεδονίας. Σκοπὸς ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν σκέψεών μας ἐπὶ κοινωνικῶν ζητημάτων.
«Ἀνεμώνη» Θυρὶς 7. — Γραφεῖα «Εὐρώπης».

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
Ἰατρὸς
τ. ἐσωτ. Ν)μείου Συγγροῦ
Ἀφροδίσια — Δερματικὰ — Γυναικολογικά.
Ὁδὸς ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ 21
(ἔναντι Βασιλ. Θεάτρου)
Δέχεται 10—1½ π.μ. καὶ 4—8 μ.μ.
Τηλ. 52-623.

Ἀστυνομικὰ προβλήματα

ΑΡΙΘ. 5

ΕΝΑ ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

Ἡ ὥρα ἦταν δύο καὶ κάτι λεπτὰ μιᾶς νύχτας βροχερῆς τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία τῆς 42ας ὁδοῦ ἐταράχθη ξαφνικὰ ἀπὸ μερικοὺς πυροβολισμούς.

Τὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν κοντὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἀνταλλακτικῶν μηχανῶν δι' ἐξατμίτήθη μὲ ἕναν ἄλλον ἀστυνομικὸ ὁ ἀστυνομικὸς Πίτσμπουγκ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε ἐπιστρέψει σπίτι του ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, τοῦ φάνηκε ὅτι εἶδε στὸ ἀπέναντι μέγαρο μιὰ σκιὰ νὰ προχωρῇ τοῖχο-τοῖχο. Ὁ ἀστυνομικὸς κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες. Βγαίνοντας στὴν γωνιὰ συνηντήθη μὲ ἕναν ἄλλον ἀστυομικὸ ὁ ὁποῖος εἶχε προστρέξει. Ἦταν ὁ Κάρ, ὁ ὁποῖος περιπολοῦσε σὲ κείνη τὴ γειτονιά. Μπροστὰ στὴν πόρτα ὑπ' ἀριθ. 73 βρισκόταν ἕνα σῶμα ξαπλωμένο χάμω. Ἦταν ἕνας κομψὸς κύριος. Εἶδαν ὅτι ἦταν νεκρός. Ὁ Πίτσμπουργκ ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν ἰατρὸ Στέφανυ, ἕνα πλουσιώτατο γλεντζέ, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταξὺ ἄλλων διαμερισμάτων σὲ ἄλλες γειτονιὲς κι' ἐκεῖνο τοῦ ἀριθ. 73, ὅπου τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ γκαρσονιέρα. Ὁ φόνος εἶχε γίνει στὴ γωνία ἀλλὰ τὸ σῶμα εἶχε συρθῆ μέχρι τὴν πόρτα του. Τὸ μαρτυροῦσαν αἱ σταγόνες αἵματος. Ἐτηλεφώνησε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία, κι' ἐπανῆλθε. Ἔψαξε τριγύρω κι' εὗρηκε ἕνα πιστόλι καὶ δύο κάλυκες σφαιρῶν.

Ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα ποὺ συνέλεξαν σχετικῶς μὲ τὴ δολοφονία. Ὁ δολοφονηθεὶς Στέφανυ δὲν τὰ εἶχε καλὰ τώρα καὶ τόσον καιρὸ μὲ τὸν ξάδελφό του Σιμὸν γιὰ μιὰ κληρονομία τοῦ θείου τους Μαρτινέ, ὁ ὁποῖος ἄφινε κληρονόμο τὸν Στέφανυ, ὑπὸ τὸν ὅρον ἅμα πέθαινε αὐτὸς νὰ τὰ κληρονομοῦσε ὁ Σιμόν. Αἱ ὑπόνοιαι βέβαια ἔπεσαν στὸν Σιμόν. Ἀλλὰ... ἀμέσως διεπιστώθη ὅτι ὁ Σιμὸν ἀπὸ τὶς 1 καὶ 40 μέχρι τὶς 3 καὶ 15 δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ κάποιο κέντρο διασκεδάσεως. Ὁ σωφέρ του κατέθεσε ὅτι μόλις ἐπῆγε σ' αὐτὸ τὸ κέντρο τὸν κύριό του ἐπέστρεψε σπίτι κατὰ τὶς 2 (μαρτυρεῖ καὶ ὁ θυρωρὸς) νὰ φέρῃ τὸ ἀδιάβροχο τοῦ Σιμόν. Μάρτυρες ἐπίσης κατέθεσαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν μπροστὰ στὸ κέντρο στὶς 2 καὶ 2. Κι' ἐπειδὴ ἡ 42α ὁδὸς ἦταν πολὺ μακρυά, ἦταν ἀδύνατον νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὁ σωφὲρ εἶχε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν καιρὸ νὰ πάῃ νὰ παραφυλάξῃ νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ τραβήξῃ τὸ πτῶμα μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἔπειτα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως.

Οἱ ἔρευνες λοιπὸν τῆς ἀστυνομίας ἐστράφησαν ἀλλοῦ. Ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ δολοφονία ἔγινε ἀπὸ ἐκδίκησι ἢ ζηλοτυπία. Ἐγνώσθη ὅτι ὁ δικηγόρος Τάμπλερ ἀγαποῦσε τὴ Σίρλεϋ, τὴν ὁποία εἶχε ἐρωμένη ὁ Στέφανυ. Ἀλλ' ὁ δικηγόρος ὅπως διεπιστώθη τὴ νύχτα ἐκείνη ἐκοιμᾶτο στὸ σπίτι του. Δὲν ἔμενε παρὰ ὑπόθεσις κλοπῆς. Πράγματι ἔλειπε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι.

ΕΡΩΤΗΜΑ:

Πῶς νομίζετε ὅτι ἔγιναν τὰ πράγματα;

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 4ου ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ

Τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε ὁ ναύτης περνῶντας ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου Σουΐφτ: «Ἂν δὲν πάψῃς νὰ ἐνοχλῇς τὴ δεσποινίδα Στάρ, θὰ τἄχῃς ἄσχημα», σημαίνει ὅτι ὁ συνομιλητὴς τοῦ καπετάνιου ἦταν πολὺ γνωστός του. Ὁ πιὸ φίλος τοῦ καπετάνιου ἦταν ὁ λοχαγὸς Γκόρυ, ὁ ὁποῖος ἔλειψε ἀπὸ τὶς 10 καὶ 55 μέχρι τὶς 11, κι' ἐπομένως εἶχε τὸν καιρὸ νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα. Ἀσφαλῶς θὰ μπῆκε καὶ ὁ Κέλτον, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε σκοτωμένο τὸν καπετάνιο ἔφυγε. Τὸ πορτοφόλλι τοῦ καπετάνιου θὰ τὸ πῆρε ἡ Στάρ, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ μπῆκε στὴν καμπίνα του, τὸν εἶδε σκοτωμένο καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ ὅτι εἶχαν ραντεβοῦ, τὸν γύρισε καὶ τοῦ πῆρε τὸ πορτοφόλι.

ΕΥΘΥΜΗ
Η Σάτιρα Μας

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΗΣ

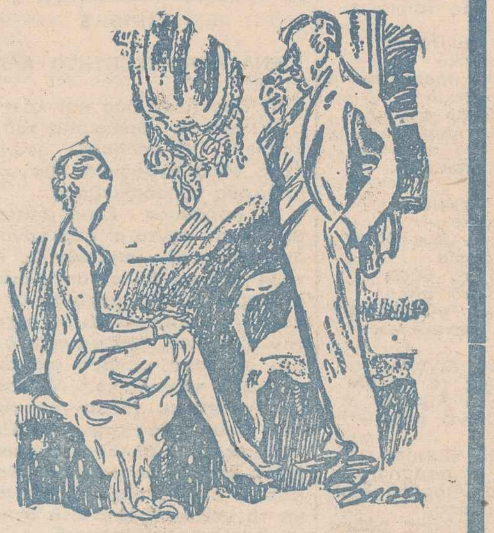

—Ὥστε ἡ φίλη σου ἡ Κικὴ παντρεύεται τὸν Ἀνανιάδη, ποὺ ὅταν τὴν κορτάριζε ἐμμανῶς τὸν ἔβριζε μαντράχαλο, ἀσουλούπωτο, ἀνόητο καὶ συχαμένο. Αὐτὸ δὲν τὴν τιμᾷ καθόλου. Πῶς θὰ δικαιολογηθῆ τώρα στὶς φίλες της ;

—Ἁπλούστατα θὰ πῆ ὅτι ὁ Τοτός της, ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸ θεῖό του 5 ὁλοστρόγγυλα ἑκατομμύρια καὶ μιὰ πολυκατοικία, ποὺ τοῦ καλύπτουν ἐν τῷ ἅμα ὅλα τὰ ἐλαττώματα.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Οἱ δεξιοτέχναι επικεραμίδιοι τροβαδοῦροι τῶν ἀσελήνων νυκτῶν ἐξακολουθοῦν τὰς ἐπιδείξεις τῶν φωνητικῶν των προσόντων ἐπὶ τῶν στεγῶν μὲ ἀκροατήριον ὅλους τοὺς ἀστέγους, οἵτινες παρηγοροῦνται ὅτι δὲν εἶνε οἱ μόνοι ὑπὸ τὸ ψῦχος ἀστρονομοῦντες.

■

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Κατα τον τρεχοντα μῆνα θὰ παρατηρηθοῦν αἱ ἑξῆς ἐκλείψεις: Α΄ Ὁλικὴ ἔκλειψις ἐντροπῆς ἀπὸ πάντα ἀναίσχυντον. Β΄ Ὁλικὴ ἔκλειψις τῆς ἀνεργίας ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Γ΄ Μερικὴ ἔκλειψις φύλλων «Εὐρώπης» ἀπὸ τὰ περίπτερα λόγῳ πωλήσεώς των καὶ Δ΄ Ὁλικὴ ἔκλειψις πνεύματος ἀπὸ τοὺς εὐθυμογράφους, συγγραφεῖς ἐπιθεωρήσεων, τοὺς συνεργάτας τῶν ἄλλων περιοδικῶν καὶ τὸν ὑποφαινόμενον ...λόγῳ περιοφροσύνης.

■

Ο ΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΠΕΙΣΜΑ :...

Μαριώ, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ
μ' αὐτά σου τὰ καμώματα
Γι' ἄλλαξε γρήγορα σκοπὸ
νὰ μὴ σὲ φᾶν' τὰ χώματα.
Εἶσαι γυναῖκα τάχα σύ,
ἢ μὲ περνᾷς γιὰ χάπατο;
Μωρ' ἀγαποῦλα μου χρυσῆ
τὸ Φώντα σου ἀγάπατο
τοιοῦτον ὅπως εἶναι
καὶ σκέψου ὅτι αἱ γυναὶ
πρέπει στὸν ἄνδρα ταπειναὶ
νὰ φέρωνται σὰν χῆναι.
Ἀλλοιῶς, δὲν εἶνε θήλεια
ὅποια ὅπως σὺ κορδώνεται...
Γι' αὐτὸ χωρὶς νοσήλεια
σ' ἕνα καλόνε χειρουργὸ
τραβάει τὸ γοργὸ - γοργὸ
κι' ἐν τάξει... διορθώνεται.
Ἂν τὸ λοιπόν, θέλεις καὶ σὺ
τόν... ἄντρα νὰ μοῦ κάνῃς
τρέξε Μαριόγκα μου χρυσῆ
ἐγχείρησι νὰ κάνῃς.
Κι' ἀφοῦ ἀπὸ παληοτσιμπλοῦ
ἐμφανιστῆς... μουστακαλοῦ
καὶ τὸ φουστάνι βγάνεις
κατέβα πρὸς τὴν ἀγορὰ
— Μπᾶ ποὺ νὰ σοὐρθῃ συφο-
(ρὰ —
νὰ δῇς... τί ψάρια πιάνῃς.
Ἀλλοιῶς ρὲ σὺ κι' εἶσαι γυνὴ
ἔλα νὰ μ' εὕρῃς... ταπεινὴ
γιὰ νὰ τὰ συμφωνήσουμε
ἀντάμα πῶς θὰ ζήσουμε.
Ταῦτα, δικός σου ὄντας
Ὅσο γυνὴ εἶσαι...

ΦΩΝΤΑΣ

Τῆς ἑβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αὐτὴ τὴ στήλη πάντα

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Νέα παλιν γεγονότων καὶ συμβάντων ἀπειρία
Νέα ζεέματα ἐρώτων καὶ χοροὶ καὶ φασαρία
Εἰς τὰ Γρεβενὰ ἐν πρώτοις κάποια δεσποινίς... μοιραία
— ἡ Δεσποῦλα Καραντάνου — μνηστευμένη τὸν Μπαττᾶ
λίγην ὥρα πρὸ τοῦ γάμου σύξυλο τὸν παρατᾶ
τὸν κουμπάρο των ἀπάγει καὶ τό... στρίβουνε παρέα,
Στὸ Ἀγρίνιον ἐξ ἄλλου κάποια σύζυγος μοντέρνα
τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου τοῦ συζύγου της τὴν σκάζει.
Πλὴν αὐτὸς σεβντᾶ δὲν βάζει καὶ ὁδεύων στὴν ταβέρνα
μὲ γραμμόφωνο γλεντάει καὶ τοῦ... φεύγει τὸ μαράζι...
Εἰς τὸ Πεταλίδι πάλιν οἱ Σκορδάκη Ἀδελφοὶ
ἐπειδὴ ὁ λαῦρος ἔρως π' ὁ Τσατσάκος εἶχ' ἀνάψει
στὴν καρδιὰ τῆς ἀδελφῆς των, στὸ στομάχι τους καρφὶ
εἶχε κάτσει, τὸν ἐσπάσαν εἰς τὸ ξύλο γιὰ νὰ πάψῃ
τὰς ἐνόχους των τὰς σχέσεις ὅσο ἤτανε καιρός.
Πλὴν αὐτὸς τὴν μάχαιράν του ἀνασπάσας εὐχερῶς
τοὺς Σκορδάκηδες τοὺς δόλιους ποὺ πιαστῆκαν σὰν κορόϊδα
τοὺς κανόνισεν ἐν τάχει σἂν... «μπουτάκια μὲ τὰ σκόρδα».
Κι' ἐνῷ τοιαῦτα γίνονται στὴν γῆν, ὡς εἶν' ἑπόμενον
ὁ οὐρανὸς ἀγανακτῶν... παράδοξον φαινόμενον
μιὰ νύχτα παρουσίασε πρωτοφανὲς τὰ μάλιστα
καὶ ποὺ τὸ εἴδανε πολλοὶ καὶ περιγράψαν κάλλιστα.
Κἄτι ποὺ τὤειδαν στὴ στερηά, τὸ εἶδαν κι' ἀπ' τὸ πελαος
καὶ καθὼς λὲν πολλοὶ σοφοὶ εἶν' τοῦ «Βορείου σέλαος»
πρὸς τὰ ἐδῶ ἐπέκτασις ἐκ φυσικῶν αἰτίων
Μὰ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν τὸν βρίσκουμε ἀστεῖον.
Ἁπλῶς ὁ Ὕψιστος ὁρῶν τὰ χάλια μας τ' ἀνείπωτα
τὰς πράξεις καὶ τὰ ἔργα μας τ' ἀληθινὰ ξετσίπωτα
Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θέλησε νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ
πὼς τὸ παραξιλώσαμε καὶ θὰ μᾶς... ἀφανίσῃ.

■

Ἀκόμη τὸ Τριώδιον δὲν ἄνοιξε κι' ὡστόσο
ἀρχίσανε νὰ δίδωνται ἀθρόως οἱ χοροὶ
Ἀλλὰ ἐξ ὅσων εἴδαμε κανεὶς δὲν εἶχεν ὅσο
σουξὲ αὐτὸς τοῦ «Παρνασσοῦ» κι' ἐπιτυχία λαμπρή.
Τῶν Ἀθηνῶν ὁ ἐκλεκτὸς ὁ κόσμος κεῖ παρίστατο
κι' αὐτῆς τῆς συγκεντρώσεως ὁ Βασιλεὺς προΐστατο
προσδίδων μὲ τὴν αἴγλην του πολλὴν ἐπισημότητα
καὶ κάμνων ἐντονώτερη τὴν τόση της λαμπρότητα.
Ἀειθαλὴς ὁ Κόνσολας μὲ ὕφος τρισμακάριον
ἄνοιξε πρῶτος τὸ χορὸ μὲ κάποιο δεσποινάριον.
Κι' ὁ Δερελέζης π' ἔχασεν ἐφέτος τὰ πρωτεῖα του
δακρύζοντας βλαστήμαγε τά... μαῦρα γηρατειά του.
Μ' ἀλήθεια τί συνωστισμὸς στὴν πίστα καὶ τριγύρα!...
Τί πλοῦτος, τί φορέματα, τί καλλονές, τί μῦρα!...
Καὶ μέσα στὴ χορεύουσα μὲ χάριτα νεότητα
τί κωμικοὶ οἱ γέροντες ποὺ δείχνουν... θαλλερότητα!...
Ἕνας γνωστὸς ἐφοπλιστὴς μὲ γυαλιστὴ φαλάκρα
καὶ σὰν ποδάρια ἐλέφαντος τὰ δυό του κάτω ἄκρα
ἐχόρευεν ἀντὶ τοῦ βάλς ἱδροκοπῶν... χασάπικο
καὶ μία χήρα στρατηγοῦ ἀντὶ ταγκό... ἀράπικο.
Πιὸ κάτω ἕνας γηραιὸς ἀπόστρατος τοῦ ναυτικοῦ
ποὺ τὰ μαλλιά του βάφοντας τὸν Δὸν Ζουὰν μᾶς κάνει
χορεύων μετὰ ἑλκτικοῦ κι' ὡραίου θηλυκοῦ
εἰς τὸ μακρύ του μπλέχτηκε μεταξωτὸ φουστάνι
σὲ τρόπο ποὺ στὸ πάτωμα κυλήστηκε βαρὺς
ἐνῷ ὁ γέλως γύρω του ἁπλώνετο εὐρύς.
Πιὸ κεῖ μι' ἀριστοκράτισσα γρηά, χοντρὴ σὰν φάλαινα
στὴν πίσταν ἐξαπλώθηκεν ἀνάσκελα ἡ τάλαινα
ἐνῷ πιὸ πέρα ἡ κόρη της, ὡραία κοπέλλα μελαψὴ
ἕνα δανδῆ ἐχόρευε ὥσπερ καβοῦρι... στὸ ταψὶ
Ἀλλὰ καὶ πέρα στὸ μπουφὲ
ποὺ ὅσοι δὲν χορεύανε
κάπνιζαν πίνοντας καφὲ
καὶ μᾶς κουρκουσουρεύανε
δὲν λείψαν τὰ παράξενα ὅπως παντοῦ δὰ γενεται
Ἀλλὰ τὸ ὅ,τι εἴδαμε δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ λέγεται...

■

Μεγάλο γιὰ τὸ Φάλεϋ ἔγινε νταβατοῦρι
και πλείστους μας καλοὺς σωφὲρ καθὼς καὶ σωφερίνας
γι' αὐτὸ νὰ τρέξουν εἴδαμε, ἀλλὰ δὲν εἶχαν γοῦρι
καὶ θὰ γυρίσουν ἄναυλα κι' ἀδόξως στὰς Ἀθήνας.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

●

ΠΟΛΥ ΣΟΣΤΑ

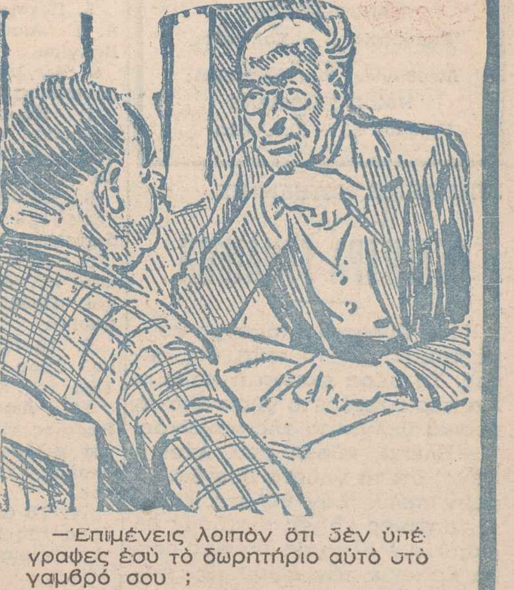

—Ἐπιμένεις λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπέγραψες ἐσὺ τὸ δωρητήριο αὐτὸ στὸ γαμβρό σου ;

—Μάλιστα, κύριε ἀνακριτά.

—Ἐν τούτοις ἡ γνησία ὑπογραφή σου δὲν διαφέρει καθόλου.Πῶς θὰ ἀποδείξῃς λοιπόν, τὸν ἰσχυρισμό σου αὐτό ;

—Θὰ φέρω μάρτυρες τὸν Κόλλια Μῆτρο καὶ τὸν Ντέρλα Κῶτσο ποὺ θὰ βεβαιώσουν πὼς ἅμα τὰ πιῶ δὲν ξέρω τὶ μοῦ γίνεται. Καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπογράφτηκε τὸ συμβόλαιο ἐγὼ εἶχα πάρει τὰ σκονάκιά μου κι' ἤμουνα τάβλα στὸ μεθύσι.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Τὸ προσεχὲς Ψυχοσάββατον γενικὴ ἐκδρομὴ χηρῶν καὶ ὀρφανῶν πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον. Τὸ Τριώδιον ἐκδρομὴ μασκαράδων πρὸς τὴν Πλάκα καὶ τοῦ Ψυρρῆ, πλήθους διὰ νὰ τοὺς θαυμάζῃ καὶ δανδήδων ἵνα θαυμασθοῦν.

■

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Την Κυριακη τῆς Τυροφάγου ὁ γνωστος ποιητὴς Τρίχας Ἀρλούμπας θὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τρίποδος περὶ τοῦ Τριχοφάγου ὡς αἰτίου ἐμπνεύσεως εἰς τὴν ποίησιν καὶ τήν... διαπύησιν τοῦ νοτιαίου μυελοῦ του. Τὸν ὁμιλητὴν θὰ παρουσιάσῃ ὁ κωφάλαλος συνάδελφός του κ. Μουγκαμάρας, ἐπεξηγῶν δι' ὀλίγων τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ.

■

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΦΩΝΤΑ

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟ

Ρὲ Φώντα, ἄκουσέ με δῶ.
Προτοῦ εἰς τὸν ὀξαποδῶ
ἄναυλα σ' ἀποστείλω
καὶ πιάσω ἄλλο φίλο:
Τὸν ἔξυπνο ἀλλοῦ μπορεῖς
νὰ πᾷς νὰ τόνε κάνῃς.
Σὲ με κορόϊδο δὲ θὰ βρῇς
κι' ἄδικα λόγια χάνεις.
Ἂν εἶσαι ἄντρας γνήσιος
καὶ ὄχι παραπλήσιος
σὰν τὸ φαντάρον ὅπου,
ἤτανε μίγμα ὁ φτωχὸς
γυναίκας καί... ἀνθρώπου
πρέπει νὰ μοῦ φερθῇς ἀλ-
(λοιῶς.
Πρῶτα ρὲ Φώντα σκερβελὲ
πρέπει τὸν καθ' ἕνα χαλὲ
παρέα νὰ μὴν κάνῃς
καὶ στὴ ζωή σου μιὰ σειρὰ
τώρα καὶ σὺ νὰ βάνῃς.
Ἀλλοιῶς, στὸ λέω φανερά,
Γιὰ πάντα πιὰ μὲ χάνεις,
καὶ δὲν μὲ ξαναπιάνῃς.
Ἐγώ, σοῦ τὄχω ξαναπῆ
ζῶ μόνο περὶ μιὰ τιμὴ
καὶ τὄχω γιὰ τρανὴ ντροπὴ
Νὰ τρώω ἀπὸ κλεψιὲς ψωμί.
Καὶ τὸ μπαρμποῦτι κι' ὁ πα-
(πᾶς
ἡ πόκα, τὰ πλακάκια σου
ἐσὲ θὰ στείλουν στὴ ψειροῦ
τραμάρα στὰ μπατζάκια σου
ὁπότε ἄδικα θὰ πᾷς
καὶ μὲ θὰ μὲ ντροπιάσουνε
μπίτ' ἄδικα τὴ φουκαροῦ.
Γι' αὐτὸ ἐὰν ποθῇς χωριὸ
νά κάνουμε, ἄλλαξε.

ΜΑΡΙΩ